

စိုးရိမ်စရာမဟုတ်

မြေပူလှေသွယ်

ဒီရင်ခွင်မှာ
နားခိုလှည့်

- ◆ ပြည်ထောင်-
- ◆ တိုင်းဝန်-
- ◆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၇၀၆၁၀၀၈
- ပျက်နာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၄၆၁၀၀၈
- အဖုံးဒီဇိုင်း - သိန်းရွှေကြည်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း။
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

ရစ်ခွဲစီးဆင်းနေသော မြစ်မင်းစရာကို မြေ ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။ မှန်ပြာပြာတောင်တန်းနှင့် စိမ်းမြရွန်းစိုသော ထင်းရှူးပင်စုစုက ပြာလွင်သော မိုးသားကို နောက်ခံပြုလျက် လှပ သက်ဝင်သော ပန်းချီကားချပ်နှယ် လိုက်လျောတည်ငြိမ်စွာ ရှိနေ၏။

ဆောင်းကြွင်းရက်များကြောင့် ဆောင်းခိုးမြူမှုန်တို့ ဟိုတစ်စ ၁ တစ်စ ပျံ့လွင့်လျက် နံနက်ခင်း၏အလှကို ပို၍ အားဖြည့်ကူညီ နေပြန်သည်။ ပြာညိုသော မည်းနယ်ရောင်တောင်တန်း၊ စိမ်းမှောင် သော သစ်ပင်များကို ဝိုးတဝါးဖြစ်သော မြူနှင်းမြူမှုန်များ အုံ့ဆိုင် နေပုံကို တစ်ချက်မျှ ငေးရီရီလေးကြည့်ပြီးနောက် နေရာမှ လေးလံ သော ခြေလှမ်းများဖြင့် စတင်ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်ရာ အလှအပများနှင့် ချစ်စရာကောင်း သော ဤတောင်ပေါ်မြို့လေးကို မြေရင်မှာ အထူးပင် နှစ်ခြိုက် သဘောကျမိသည်။ အထူးသဖြင့် တောင်ပေါ်သူ တောင်ပေါ်သား

တို့၏ ရိုးသားဖြူစင်သော စိတ်ရင်းစေတနာကို ဘယ်လိုမှ အသိ
အမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်။

သူတို့တွင် မည်သည့် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်မှမရှိ။
အပြိုင်အဆိုင်မရှိတော့ အလိုလောဘက နည်းလာသည်။
အလိုလောဘမရှိတော့ ဒေါသ မောဟတွေလည်း
နည်းပါးလာသည်။

ရောင့်ရဲတင်းတိမ် ကျေနပ်တတ်ခြင်းသည် ဖြူစင်ရိုးသား
သော စိတ်ရင်း၏ အခြေခံဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ဆရာမလေး ဘယ်ကလာလဲ”

“လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတာပါ ဒေါ်နန်းတောင်”

ကွမ်းချေးတို့ဖြင့် မည်းနက်နေသော သွားများကို အစွမ်း
ကုန်ဖော်လျက် မြေကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုလာသည့် တောင်ပေါ်
သူကြီးကို ကြည်လင်တောက်ပသော အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်
ရင်း ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ပေါ်လာသော ရင်ထဲက ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းက
မည်သည့်ဂုဏ်ကျေးဇူး အရှိန်အဝါနှင့်မျှ လဲလှယ်ယူ၍ မရနိုင်
ကြောင်း မြေကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ပြီး
ပါပြီ။

စေ့ရုံစေ့ထားသော ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ချိန်မှာ
နှင်းဆီရနံ့သင်းသင်းက လေနအေးထဲမှတစ်ဆင့် တိုးဝင်လာကာ

မြေ၏ စိတ်ဘဝင်နှလုံးကို ညွှတ်နူးပျော့ပျောင်းသွားစေသည်။

လှပသောနှင်းဆီကို နှစ်မြိုက်သဘောကျသော်လည်း ဆူး
များဖြင့် သူ့အလှကို မာန်ဝင်ထည်စွာ ကာကွယ်ထားသူအဖြစ်
နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းက မရှိချေ။

ဆူးရှိသောပန်းကို ခူးမည်ဆိုလျှင် သတိမထားမိသူမှန်
သမျှ ဆူးစူးခြင်းခံရပေမည်။ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါကို ထိကိုင်
ရန် သတိရှိရမည့် အခြေခံအကြောင်းအရာချင်း အတူတူပင်ဖြစ်
သည်။

သော့ပိတ်ထားသည့် အိမ်တံခါးကို မြေ ဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်။

မြေအတွက် အဖော်လာနေပေးသော ကလေးမလေး ရွာပြန်သွား၍
မြေတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့လျက်ရှိ၏။

သို့သော်လည်း ထိုကိစ္စသည် မြေအတွက် ရေးကြီးခွင်
ပျံ့လှုပ်ရမည့် အနေအထားမဟုတ်တော့ချေ။ မြေဘဝမှာ
နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရင်သန်ရပ်တည်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ထိုလောက်ကို
စာဖွဲ့မနေလိုခြင်းလည်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။

လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။

မကြာမီ ဆေးရုံကို သွားရတော့မည်။

ရေနွေးနွေးဖြင့် ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး နံနက်စာအတွက်
ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်နှစ်ချပ် စားလိုက်သည်။
နေ့လယ်စာအတွက်လည်း ဘာမှ ပူဝင်ကြောင့်ကြစရာမရှိ။ ကြက်ဥ၊

ဝက်အူချောင်း၊ ပုစွန်ခြောက် ဘာလချောင်ကြော်၊ မုံညှင်းချဉ်အားလုံး အသင့်ရှိသည်။ ထမင်းပူပူတစ်အိုး တည်လိုက်နှင့် အားလုံး အဆင်ပြေသည်။

ထမင်းအိုးတစ်လုံးနှင့် ရေနွေးလောက်သာ သူမတာဝန်ရှိသည်။ ဆေးရုံနှင့်လည်း သိပ်မဝေးတာမို့ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်ခရီးကို ခြေလျင်လျှောက်သွားမြဲ။

ကျန်းမာရေးနှင့်လည်း ညီညွတ်။

တောင်တန်းပြာနှင့် ထင်းရှူးပင် ချယ်ရီ၊ စိန်ပန်းပြာ၊ ယူကလစ်ပင်များကို မျက်စိတစ်ဆုံး တစ်လမ်းလုံး ငေးချင်ရာငေးတွေးချင်ရာတွေးပြီး သွားရတာကို မြေ သဘောအကျဆုံးဟုဆိုလျှင်လည်း မမှား။

ထိုမြင်ကွင်းမှာ မြေအတွက် ဘယ်တော့မှ ရိုးအိမ်သွားနိုင်သော မြင်ကွင်းဖြစ်ပြီး တောင်တန်းပြာနှင့် ထင်းရှူးပင်များကို အသွားနှုတ်ဆက်မိသလို အိမ်အပြန်ခရီးမှာလည်း နှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုမြဲ။

လှပသော စိမ်းညိုညိုတောင်တန်းပြာများနှင့် မိုးကောင်းကင်တို့ ထိစပ်နေပုံက လှပသက်ဝင်လွန်းလှသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအရာနှစ်ခုက အမြင်မှာ နီးသယောင် ခရီးလမ်းအကွာအဝေးက ဖြင့် ခန့်မှန်းရခက်အောင် ကွာဝေးလွန်းလှပေသည်။

အနိမ့်အမြင့် မညီမညာ။ အဆင့်ဆင့်မြင့်တက်ပြီးမှ တစ်ဖန် နိမ့်လျော့ဆင်းကျလာသည့် ဤတောင်တန်းပြာ၏အသွင်ကို

လှမ်းမျှော်ကြည့်မိမည်ဆိုလျှင် အထီးကျန်ဆန်စွာ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ရာအဖြစ် မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်သော်လည်း တကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာ ထိုသို့မဟုတ်ပြီ။

တောင်ပြာတန်း၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ သက်ရှိလူသားတို့ ရှိနေကြသည်။ အစုအဝေးနှင့် နေထိုင်ပေါက်ဖွားရှင်သန်ကြသည်။ ရွာကြီးရွာငယ်တည်လျက် မျိုးနွယ်စုအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ဆွေမျိုးစုများကြား ပျော်ကြရွှင်ကြ၊ ဝမ်းနည်းကြ၊ ဝမ်းသာကြနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များဖြင့် တောနှင့်တောင်စွယ် အဆင့်ဆင့်ကို လှုပ်ရှားသက်ဝင်စေကြပြန်သည်။

တစ်နေ့တော့ ထိုတောင်ပေါ်ရွာလေးများရှိရာကို အလည်ရောက်သွားဦးမည်ဟု စိတ်မှာ တေးမှတ်ထားသည်။ ဆေးရုံထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ယဉ်ပါးနေပြီဖြစ်သော ပိုးသတ်ဆေးနဲ့ကို စတင်ရှူရှိုက်မိ၏။

“မောနင်း ဒေါက်တာ”

“မောနင်း ဆရာ”

ဆေးရုံအုပ် ဆရာဝန်ကြီး ဦးသက်လယ်က မြေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားရာ မြေမှာ သူမတို့အတွက် ထားရှိသော နားနေခန်းသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာ့အတွက်တဲ့၊ ဟောဒီမှာ နန့်ရာပင်ယူလာပေးတဲ့ စံပယ်ပန်းတွေ”

“သင့်ခံယူပါ စစ္စတာ၊ နန့်ရစပင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင် တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။ မြေက စံပယ်ဆို သိပ်ကြိုက်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

စစ္စတာကြီး လှမ်းပေးလာသည့် စံပယ်ဖြူဖြူတွေကို ဆံယဉ် စုစုမှာ ထုံးဖွဲ့ထားသော ဆံထုံးမှာ ဝေနေအောင် ရစ်ခွေလျက် ပန်ဆင်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာကတော့ ဘယ်လိုပဲနေနေ အလှဆုတောင်း ကောင်းနေတာပဲနော်၊ ပန်းကလေးပန်လိုက်တော့ အလှမှာ အယဉ် ဆင့်စွားတယ်”

“မြေက အမြောက်ကြိုက်တယ်နော် စစ္စတာ”

“တကယ်ပြောတာပါ ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်မစကားကို ဘုရားသခင် သိပါတယ်”

ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး ပြောလိုက်သော စစ္စတာ စကားကို သဘောကျစွာ မြေပြုံးလိုက်တော့ စစ္စတာလည်း သိပ်လှ သည့် မြေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေပါသည်။

လှပလွန်းသော မြေ၏အပြုံးက လူနာတွေကို ရောဂါ တစ်ဝက် သက်သာသွားစေသည်ဟု ဆိုကြသလို ဆင်းရဲချမ်းသာ မရွေး လူနာများအပေါ်မှာ အမြဲလို နူးညံ့ကြင်နာစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံ တတ်သော မြေကို လူနာတိုင်းကလည်း ချစ်ခင်အားကိုးကြသည်။

ဒေါက်တာမြေဆိုလျှင် လူတိုင်း မသိသူမရှိသလောက်

ဆေးလောကအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပျံ့မွှေးသောဂုဏ်သတင်းကို ဆောင် လျက်ရှိသည်။

“အဘွား နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာဝန်မလေးရယ်၊ ဆရာဝန်မလေး ကျေးဇူးကြောင့် ကျုပ် အသက်မသေတာပါ”

ပိန်လို့ဖျော့တော့သော အဘွားအိုက မြေ၏ လက်က လေးတစ်ဖက်ကို သူ၏ ပိန်လို့သေးကွေးသော လက်ကလေးများဖြင့် အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လာတာကို မြေက ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင် အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“မြေတစ်ယောက်တည်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး အဘွား ရယ်၊ ဟောဒီက ဆေးရုံမှာရှိနေတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံး ကြောင့်ပါ။ အခု အဘွား နေကောင်းလာပြီဆိုတော့ ဆေးရုံက ဆင်းလို့ရပါပြီ၊ အဘွား ဝမ်းမသာဘူးလား”

လိုအပ်သော စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများကို ပြုပြီး ပြုံးလျက် အဘွားအိုကို ဆိုလိုက်တော့ လူနာအဘွားအိုများ သွားဖုံးမည်းမည်း များ ပေါ်သည်အထိ ပြုံးရယ်လိုက်သည်။

“ဝမ်းသာတာပေါ့ ဆရာဝန်မလေးရယ်၊ အိမ်ကို လွမ်းလှ ပြီ၊ ရွာမှာ ကျုပ်အချစ်ဆုံးမြေးလေး ရှိတယ်၊ သူ့ကို ကျုပ် သိပ်တွေ့ ချင်နေပြီ ဆရာဝန်မလေးရဲ့”

“ဟုတ်လား အခု အဘွားဆန္ဒပြည့်ပါပြီ၊ အဘွားရဲ့မြေး

ကို တွေ့ရမယ်နော် အဘွား၊ ဒီကအဒေါ်က ဆေးရုံဆင်းခွင့်လက်မှတ် မြေဆီမှာ လာယူပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာဝန်မလေး”

အနားတွင် လူနာစောင့်အဖြစ် အတူရှိနေသည့် အဘွားအို၏သမီးက မြေကို ချစ်ခင်အားကိုးစွာ ငေးကြည့်ရင်း တုံ့ပြန်စကားဆိုပါသည်။

“မြေကို ခွင့်ပြုပါဦး အဘွား”

“ကျန်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်၊ ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေ”

အဘွားအိုထံမှ လှိုက်လှဲသော ဆုပေးသံတဝေဝေက မြေနောက်ပါးမှာ ကျန်ရစ်၏။ မြေက တခြားတခြားသော လူနာများရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ တစ်ယောက်ချင်းအပေါ်မှာ စိတ်ရှည်စွာ ကြင်ကြင်နာနာ မေးမြန်းစစ်ဆေးလျက် ဆေးကုသမှုပြုနေပုံက ပကတိငြိမ်းချမ်းအေးမြမှုတို့ ခြုံလွှမ်းလျက်ရှိသည်။

ရိုးသား၍ ဖြူစင်သူများက အလိုလောဘနည်းပါးသလောက် ဆင်းရဲမွဲတေကြသူများလေသည်။ တောင်ပေါ်သူတောင်ပေါ်သားများ၏ဘဝက တောင်သူယာခုတ် လယ်ယာအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးကြသော်လည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ကြရသလောက် ချမ်းသာကြီးပွားသူ နည်းပါးလှပေသည်။

လူတန်းစေ့ နေနိုင်စားနိုင်ကြသူများရှိသော်လည်း ထိုလူစု

မှာ လူနည်းစုမျှသာဖြစ်ပြီး တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ခက်ခဲပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ အသက်မွေးကြရသူများ၏ဘဝက သနားစရာ ရင်နှင့်စရာဖြစ်သည်။

စာပေဗဟုသုတ နည်းပါးကြသလို ကျန်းမာရေးအသိကြပြန်တော့လည်း မရှိကြပြီ။ ဆေးရုံဆေးခန်းသို့ ရောက်လာကြသူများ၏ အခြေအနေက အတော်ဆိုးရွားမှ ရောက်လာသူများဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် လူမမာကိုယ်တိုင် ဝေဒနာကို အလူးအလဲခံစားကြရသလို ဆေးရုံဆရာဝန်၊ ဆရာမများမှာလည်း လူ့အသက်တစ်ချောင်း မဆုံးရှုံးရအောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ကယ်တင်ရသည်ချည်းဖြစ်သည်။

တချို့မှာ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဆိုသလို ကုသိုလ်ကံတရား၏ အလေးပေးမှု၊ ဆေးနှင့် လူမမာ ကံစပ်ပြီး သေလူအနေအထားမှ ပြန်လည်ကယ်တင်ရယူနိုင်ခဲ့တာမျိုးရှိသလို တချို့ကြပြန်တော့လည်း အချိန်မီ ဆေးရုံသို့ရောက်လျှင် အသက်ရှင်နိုင်ပါလျက် အချိန်နှောင်းမှ ရောက်လာသည့်အတွက် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်လည်းရှိ၏။

ဆင်းရဲချို့တဲ့နွမ်းပါးလွန်းသော လူမမာ အဘွားအိုကိုတော့ မြေကိုယ်တိုင် ဆေးဝါး၊ ဓာတ်စာမှစ၍ လိုအပ်သမျှ အသေးစိတ်ကုတစိုက် ပြုစုပေးခြင်းဖြင့် အဘွားအို၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သလို လူနာစောင့်အတွက် လိုအပ်သော အန္တေးထည်၊ ခြံစောင်မှ

အစ မြေက တာဝန်ယူ ကုသိုလ်ပြုပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မြေမှာ သူတို့မိသားစုအတွက် သူရဲကောင်းမလေး၊ ကယ်တင်ရှင် နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ဖြစ်နေ၏။ ပြန်ကာနီး သားအမိနှစ်ယောက် လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြကာ သူတို့ရွာလေးသို့ တစ်ခေါက်တစ်ခါ အရောက်လာလည်ပါရန် အထပ်ထပ် ဖိတ်ခေါ်တိုက်တွန်းကြသဖြင့် မြေမှာ အဆင်ပြေသည့် တစ်နေ့တော့ အရောက်လာခဲ့ပါမည့်အကြောင်း ကတိပေးလိုက်မှ သားအမိနှစ်ယောက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ ပြန်သွားကြသည်။

“ဒေါက်တာ သိပြီးပြီလား မသိဘူး”

“ဘာများလဲ စစ္စတာ”

“ဆရာဦးအောင်မြင့်အစား နောက်ဆရာဝန်အသစ် ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာလေ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်နေ့ရောက်မှာတဲ့လဲ စစ္စတာ”

“လာမဲ့ဆန်းဒေးလို့ ပြောတာပဲ ဒေါက်တာ၊ သဘောကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်မတို့တော့ ကျိတ်ဆုတောင်းနေရတာပဲ ဒေါက်တာရေ”

“ကျွန်မတို့တော့ ဒေါက်တာဒေါ်မာလာဆွေနဲ့ တွေ့ပြီး ထဲက လန့်နေတာဆိုတော့ နောက်ထပ် ဒေါ်မာလာဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာမှာ သူ့အလိုလို သွေးလန့်နေတော့တာပဲ”

စစ္စတာကြီး ဒေါ်အဲနားထံမှ ညည်းညူသံဖြင့် ပြောလာ

တော့ လူနာမှတ်တမ်းတွေကို ကြည့်နေရာမှ မြေ ပြုံးလိုက်မိ၏။

ဒေါက်တာဒေါ်မာလာဆွေဆိုသူကိုက မြေ မတွေ့လိုက်ရပါ။ သို့သော် ဒေါ်မာလာဆွေဆိုသူ၏ သတင်းစကားကို တစ်ဆင့် စကားအနေဖြင့် မြေ ပြန်ကြားခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန် သူဌေးသမီး ဒေါ်မာလာဆွေက ချမ်းသာပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့် အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်သည့်အတိုင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေအပေါ်မှာ အရောတဝင် မရှိသလောက် သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်သူဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းအပေါ်မှာလည်း စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိ။ သူကိုယ်တိုင် အမှားအယွင်းကင်းအောင် နေသလို တခြားသူတစ်ယောက်၏ မှားယွင်းမှုကိုလည်း လက်မခံတတ်သူမျိုးဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းခွင်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဒေါသတကြီး ပြုမှုပြောဆို ဆက်ဆံမှုများအပြင် အလွန်မာန်မာန်ကြီးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း မည်သူ့ကိုမှ သူနှင့် တူသည်၊ တန်သည် မထင်ကြောင်း စုံလှပေသည်။

ရုပ်မလှသော်လည်း ခေတ်မီပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များ ထည်လဲသုံးနိုင်သူဖြစ်ရုံမက သူမကိုယ်သူမ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရုံးအောင် ပြင်ဆင်ရာမှာလည်း ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လှသူအဖြစ် နာမည်ကြီးသူဖြစ်သည်။

အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်၊ အဒေါ်အပျိုကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ လာ၍ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ဆေးရုံကို လာတတ်သူဟူ၍

လည်း ဆိုပါသည်။ အစိုးရပေးသည့် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှာ မနေ၊
မြို့လယ်မှာ သီးသန့်တိုက်တစ်လုံးငှား၍ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

မျက်နှာကြီးအသိုင်းအဝိုင်းမှဖြစ်ပြီး ဤမျှ ဆင်းရဲစုတ်
ပြတ်သော လူမမာများနှင့် ဆေးရုံမှာ တာရှည်မနေဘဲ သိပ်မကြာခင်
မှာပဲ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာမြေ လာမယ်ဆိုတုန်းကလည်း ကျွန်မတို့
ဒီဆုပဲ တောင်းနေရတာ၊ ဟော တကယ်လည်း ရောက်လာရော
ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းပြည့်တာပဲ”

“ဒီတစ်ခါလည်း စစ္စတာတို့ ဆုတောင်းပြည့်ဦးမှာပေါ့”

“အမလေး သိပ်တော့မထင်ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊
ဒေါက်တာလို ဝါသနာကို အရင်းခံပြီး စေတနာမေတ္တာအပြည့်ထား
တဲ့ ဆရာဝန်မျိုးက ရှားပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း လူအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံဘူးသလို ဆရာဝန်
အမျိုးမျိုးနဲ့လည်း အတူတူတွဲပြီး အလုပ်လုပ်ဖူးတာပဲ၊ ဆရာဝန်ဆိုပေ
မယ့် လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေပဲ ဒေါက်တာရေ၊ ကောင်းတဲ့သူ
တွေရှိသလို ဆိုးတဲ့လူတွေလည်း ပြည့်လို့ပါ၊ ကျွန်မတော့ ဒေါက်တာ
နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်လည်းချမ်းသာတယ်၊ ပျော်လည်းပျော်
တယ်”

“အဟင်း ဟင်း မြေက အမြောက်ကြိုက်လို့ ပြောပြီးပြီ
နော် စစ္စတာ”

“မှန်တာပြောတာပဲ ဒေါက်တာရဲ့၊ လိမ်ညာပြောမိရင်
သိန်းထိကြီးများ ပေါက်စမ်းပါရစေရဲ့”

အတည်ပေါက်နှင့် နောက်လိုက်သော ဒေါ်အဲနားစကား
ကြောင့် မြေမှာ အသံလေးများထွက်၍ပင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်မိ
၏။ ဒေါ်အဲနားက ဟာသဉာဏ်ရှိသူ၊ ရယ်စရာစကားဆိုတတ်သူ
ဖြစ်သည်။

ပြုံးနေသည့် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကြီးပေါ်မှာ ဘယ်အချိန်ပဲ
ကြည့်ကြည့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု မမြင်ရ။

အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်သောအခါ
မှ မညည်းမညှူ။ အမြဲလန်းဆန်းတက်ကြွတတ်သူအဖြစ် ဒေါ်အဲနား
ကို မြေကိုယ်တိုင် နှစ်ခြိုက်သဘောကျမိသည်။

ဒေါ်အဲနားလို ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းကောင်းတွေ ရှိနေသည့်
နေရာတိုင်း ဘယ်လိုနေရာပဲဖြစ်ဖြစ် လူမမာများအနေဖြင့် ဒုက္ခ
ရောက်စရာ အကြောင်းမရှိ။ တစ်နေ့တာ တာဝန်ကို ဒေါ်အဲနားနှင့်
အတူ လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ လူနာများကို ဆေးကုသမှုပြုရင်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မောရမှန်းမသိ။

ဂျူတီချိန်ပြီးဆုံးကာနီးမှ အရေးပေါ်လူနာရောက်လာသဖြင့်
မြေအပါအဝင် တာဝန်ကျဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံး အလုပ်ရှုပ်
သွား၏။ သွေးတွေ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပေလူးနေပြီး ဦးခေါင်းမှာ
ဒဏ်ရာပြင်းစွာရလာသူ လူနာကို မြေကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ကုသ

နေချိန်မှာ လူနာ၏မျက်နှာကို ပီပြင်သဲကွဲစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်
သော ဒေါ်အဲနားထံမှ အလန့်တကြား အော်သံတစ်ခု ထွက်လာ၏။

“အလို သူဌေး စဝ်ခွန်ချိုင်ပါလား”

မြေက ဒေါ်အဲနား၏ အလန့်တကြားအသံကို ဂရုမစိုက်
နိုင်။ သတိလစ်မေ့မြောနေသော လူနာကိုသာ အမြန်ဆုံး သတိရ
လာအောင် ဂရုတစိုက် ဆေးကုသမှုပြုလျက်ရှိ၏။

ဘခန်း (၂)

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ပထမဆုံး သတိရချိန်။ ဦးခေါင်းထဲမှာ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲ
နာကျင်လှသော ပြင်းထန်ဆိုးရွားသည့် ဝေဒနာကြောင့် သူဦးခေါင်း
တို့ လက်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ အထပ်ထပ် စည်းနှောင်
ထားသည့် ပတ်တီးစကို စမ်းမိသည်နှင့် မှေးမှိတ်ထားသည့်
မျက်ဝန်းအစုံကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်မိသူက စဝ်ခွန်ချိုင်။

“ဆရာ သတိရပြီလား ခင်ဗျာ”

အနားမှာ စိုးရိမ်သောမျက်နှာဖြင့် စဝ်ခွန်ချိုင်၏ ဆေးရုံ
ခူတင်ဘေးမှာ ရို့ကျိုးလေးစားသော အမူအရာဖြင့် ရပ်နေသော
အိုက်တူးမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ စဝ်ခွန်ချိုင် သူ့အဖြစ်သူ
သဘောပေါက်သွားသည်။

“အိုက်တူး”

“ခင်ဗျာ”

“ငါ့ကို ဆေးရုံခေါ်လာတာ မင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါသဖြင့် ထန်နေသော် ဆရာမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး

အိုက်တူး ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ဟိုကောင် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“သူထွက်ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်ပါတယ်”

“တောက်”

ကျယ်လောင်ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်သံကြောင့် အိုက်တူးမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒီလောက်ဆို သူ့ဆရာအခြေအနေကို အိုက်တူး သိနေပြီ။ ကွန်ဖရာဆိုသည့်လူတော့ သူ့ဆရာ လက်တွဲပြန်မှုကို ကောင်းကောင်းခံရတော့မည်။

သူ့ဆရာက သစ္စာဖောက် ကွန်ဖရာကို လက်လွှတ်ခံမည် မဟုတ်။ ပြေးနိုင်သမျှ ပြေးရန်သာရှိသည်။ မပြေးနိုင်ဘဲ ဆရာလက်ထဲ ရောက်လို့ကတော့ ဒီလူမလွယ်။

“အလစ်မှာ ခံလိုက်ရတာ နာသကွာ၊ ဒီကောင် အခု ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း စုံစမ်းစမ်း အိုက်တူး၊ ပြီးရင် ငါ့ကိုအကြောင်းပြန် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြောနေကြပါတယ်၊ လာ အခုပဲ သွားကြမယ်”

“ဟာ ဆရာ ဆရာမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ အခုချက်ချင်း”

ဘယ်သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကလည်း ဆရာ့ကို ဆေးရုံမှာနေဖို့ သေသေချာချာ မှာထားတယ်ဗျာ”

ဆေးရုံခွတင်ပေါ်က သူ့သဘောနှင့်သူ ဝုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ဆင်းချလိုက်ရုံမက ဆေးပိုက်များကိုပါ ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပုံက မြန်ဆန်လွန်းလှသလို ဆရာဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး အိုက်တူး အလန့်တကြား အသိပေးစကား ဆိုပေမယ့် မရ။ အနားမှာ အသင့်ရှိနေသည့် ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဆွဲဝတ်ကာ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် သူ့နားက ထွက်သွားတာမို့ သူ့ဆရာနောက်ကို အိုက်တူး အပြေးလိုက်လာခဲ့၏။

“ဆရာ ဆရာ”

“ဘာလဲ မင်းပြောမှာ ငါသိတယ်၊ ဘာတစ်ခုမှ လျှာမရှည်နဲ့”

“ဟို ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာက ဆရာ့ကို ဆေးရုံမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ မှာထားလို့ပါ ဆရာ”

“ဒါတွေငါသိတယ် ကားသော့ဘယ်မှာလဲ ပေးစမ်း”

“ဒီ ဒီမှာပါ ဆရာ”

သူ့ဆရာစိတ်ကို သိနေတော့ အိုက်တူးလည်း ဒါထက်ပိုပြီး သူ့ဆရာကို မပြောရဲ။ ရဲ့ကျိုးစွာပင် စစ်ခွန်ချိုင်လက်ထဲသို့ ကားသော့ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကားသော့ရသည်နှင့် စစ်ခွန်ချိုင်က နောက်ကိုပင် တစ်ချက်လှည့်မကြည့်တော့။

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် သူ့ရှေ့က ဒေါသတကြီးထွက် သွားသဖြင့် အိုက်တူးလည်း သူ့ဆရာခြေလှမ်းကို အမီလိုက်ရင်း အတူပါသွားသည်။

ကော်ရစ်တာ ထောင့်ကွယ်အချိုးနေရာလေး အရောက်မှာ တော့

“အင့်”

“အို”

“အာ ဆောရီး”

လူတစ်ယောက်နှင့် အင့်ခနဲမြည်အောင် ဝင်တိုက်မိရာမှ အလန်တကြား ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံလေးတွေအဆုံး အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်တိုးတိုက်မိသူနှစ်ဦးအဖြစ် စပ်ခွန်ချိုင်နှင့် မြေတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ပြိုင်တူလို ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

“ဆောရီးဗျာ ကျုပ်မှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေလို့ ခင်ဗျားကို မမြင်လိုက်ဘူး”

စပ်ခွန်ချိုင်ထံမှ ထပ်ဆင့်တောင်းပန်စကားဆိုသံနှင့်အတူ သူဝင်တိုးမိသော မိန်းမလှလေး၏ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ သိပ်လှသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိပေမယ့် ဒါထက်ပိုပြီး စိတ်မဝင်စားမိ။

အခုံချိန်မှာ သူစိတ်ဝင်စားနေသူက ကွန်ဖရာဆိုသည့်လူက

လွှဲပြီး သူ့အာရုံထဲမှာ ဘာမှမရှိ။ ဒီလူကို ကောင်းကောင်း ပညာပေး ဆုံးမမည်။ ဒါက သူ့အတွေးဖြစ်ပေမယ့် အိုက်တူးကတော့ သူ့ဆရာ နှင့် ဝင်တိုးမိသော ဒေါက်တာမြေကိုကြည့်ကာ နှုတ်ဆွဲအလျက် ငေးကြောင်ကြည့်နေ၏။

ထို့အတူ မြေကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူမနှင့် ဝင်တိုက်မိသူ ၏ မျက်နှာနှင့် ဦးခေါင်းမှ ပတ်တီးဖြူဖြူကို ကြည့်ကာ မျက်ခုံး လေး တွန့်သွားသည်။

“နေစမ်းပါဦး ရှင် ဒီဆေးရုံကို မနေ့ကညနေမှ ရောက် လာတဲ့ ပေးရှင့်မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပြင်ကိုလွှက်လာ တာလဲ”

“ရှင်ခေါင်းကဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးစရာရှိသေးတယ်၊ အခုပဲ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ပါ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့်ဟန်။

သဘောမကျသည့် အကြည့်စူးလေးတွေနှင့် သူ့မျက်နှာကို နေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောနေသည့် မိန်းမလှလေး၏မျက်နှာကို စူးရှ ဆောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိတ်မရှည်သလို မျက်ခုံးထူတွေ တွန့်ကုတ်ပြီး တုံ့ပြန်ကြည့်နေသူက စပ်ခွန်ချိုင်။

“ဒီမှာရှင် ရှင်က ကျွန်မပေးရှင့်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့ လဲ၊ ကျွန်မ လုံးဝခွင့်မပြုဘူး၊ သူ့ခေါင်းကဒဏ်ရာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“ဟို အဲဒါက ဒီလိုပါဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်”

အိုက်တူးမှာ သူ့ကို စေ့စေ့လေးကြည့်ပြီး ပြောဆိုပြစ်တင်လာသည့် ဒေါက်တာမမကြောင့် သူ့ဆရာ၏ တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာချောချောကို ကြည့်လျက် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင်...

“ခင်ဗျားက ဆရာဝန်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက ရှင်ကို တာဝန်ယူကုသပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်ပဲ၊ ရှင် သူ့နောက်ကို လုံးဝလိုက်မသွားပါနဲ့၊ ရှင်ခေါင်းကဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးရဦးမယ်၊ အခုပဲ ကျွန်မနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ကျုပ် ဆေးရုံက ဆင်းလိုက်ပြီ”

“ဘာရှင်”

“ကျုပ်သဘောနဲ့ကျုပ် ဆင်းတာဆိုရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်”

“လိုအပ်တဲ့ ဆေးကုသမှုကို ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဆက်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ လာ အိုက်တူး သွားကြမယ်”

“အို”

မြဘက်က ဘာစကားတစ်ခွန်းမှဆိုရန် အခွင့်မရလိုက်၊ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် သူမနားက ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသူ၏ နောက်ကျောပြင်ကြီးကို ကြည့်ကာ နေရာမှာရပ်လျက် စိတ်ခံပြင်းစွာ

ကျန်ရစ်သည်။

အိုက်တူးဆိုသည့် သူ့တပည့်မှာလည်း မြေကို အလွန်အမင်း အားနာဟန်ရှိသော်လည်း...ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောရဲသလို သူ့ဆရာနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွား၏။ မြေရပ်ကြည့်နေဆဲမှာပင် စပ်ခွန်ချိုင့်ကိုယ်တိုင် အနက်ရောင် ပါဂျဲရိုးကားကြီးကို နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွားရာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြေမြင်ကွင်းရှေ့က ဝေါခနဲ ကွယ်ပျောက်သွားပုံက မြန်ဆန်လွန်းသည်။

ဘယ်လိုလုလဲ။

လူပုံချောချောနဲ့ စကားပြောပုံက မာရေကြောရေနဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ သူဌေးဆိုပြီးတော့များ တစ်လောကလုံးကို လူမထင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား။

“ဒေါက်တာ”

“ဪ ဒေါ်အဲနား”

“သူဌေးစပ်ခွန်ချိုင့်ကို သူ့ကားကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရလို့ ကျွန်မအံ့ဩနေလို့ပါ၊ သူ့ကို ဒေါက်တာ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပြုလိုက်တာလား”

မြေအနားသို့ အပြေးရောက်လာသည့် စစ္စတာဒေါ်အဲနား အမေးကို ခံပြင်းဒေါသလေးတွေ တဝဝေဖြစ်ကျန်ရစ်သော မြေမှာ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းလျက် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်အေးနားရယ်၊ သူ့သဘောကဲ့သို့ ဆေးရုံက ဆင်းသွားတာပါ။ မြေ တားနေတာကိုတောင် သူက ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ဒီလူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာရဲ့၊ သူ့စိတ် သူ့သဘောအတိုင်း သူမှန်တယ်ထင်ရင် ပြီးနေတဲ့ လူစားမျိုးထဲကပဲ”

“စဝ်ခွန်ချိုင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာ့စိတ်ထဲ ဘာမှခံစားမနေနဲ့သိလား၊ သူတို့က ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ သူဌေးတွေဆိုတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တစ်ခုခုအဖြစ်ခံမယ့် လူစားတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေကုန်ချင်သလောက်ကုန် နိုင်ငံခြားထိထွက်ပြီး ဆေးကုမယ့်သူတွေချည်းပဲ”

“ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ကောင်းတာပါပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ သူတို့ကို ပေးရမယ့်အချိန်နဲ့ ဆေးဝါးတွေကို တခြားပေးရှင့်တွေကို ပိုပေးနိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ သူတို့လို ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့လူတွေအတွက် ဘယ်နေရာမှာမဆို ဆေးကုသနိုင်ပါတယ်”

အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသော စိတ်လေးကို တစ်ဝက်မက လျှော့ချရင်း ဖြေသာသောအတွေးလေးနှင့် ဖြေတွေးလေး တွေးလိုက်မှ လူလည်း နေလိုရသွားသည်။

“ဒါပေါ့ ဒေါက်တာရယ် ကျွန်မဆိုလည်း အခု

ဒေါက်တာ တွေးသလိုပဲ ခံယူထားလိုက်တော့ အေးသွားရော”

ဒေါ်အေးနားက စဝ်ခွန်ချိုင်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိထားသူတစ်ယောက်ဟု မြေ တွေးလိုက်၏။ ဒါကြောင့်လည်း မြေစိတ်ထဲမှာ ဒီလူကြောင့် ဖြစ်သွားရသည့် ခံပြင်းဒေါသစိတ်လေး ပြေလျော့သွားအောင် စကားလုံးတွေနှင့် နှစ်သိမ့်ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခြင်းဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မြေတို့ တခြားပေးရှင့်တွေကို သွားကြည့်ကြစို့ ဒေါ်အေးနားရေ”

“ကောင်းပါပြီရှင် ကောင်းပါပြီ”

စဝ်ခွန်ချိုင်ဆိုသည့် လူနှင့် ပတ်သက်သမျှကို မြေ အတွေးအာရုံထဲက ချက်ချင်းပင် ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သည့်နောက်မှာတော့ ကိုယ်တာဝန်ကျရာ အလုပ်ထဲမှာသာ သူမအာရုံကို အလုံးစုံ စူးနစ်ထားလိုက်၏။

ထုံးစံအတိုင်း အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းမသိ။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်မှ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သမျှ အနားယူအပန်းဖြေမိသည့်အခိုက် မြေ အတွေးအာရုံထဲကို အပြစ်ကင်းစွာ ရယ်မောရွှင်ပျနေသော ချစ်စရာ ညီမငယ်နွေး၏ ပုံရိပ်လေး ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်နေရာယူလာတော့ မြေနှလုံးသားမှာ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေနှင့် နှင့်စို့လိုသွားရပြန်သည်။

နွေးလေးရယ်။

မမ ဘယ်လိုများ ညီမလေးကို မေ့လို့ရနိုင်မှာလဲ ကလေး
ရယ်။

ညီမလေးကို မမ ချစ်တယ်။

မမနှလုံးသားထဲမှာ နွေးလေး အမြဲရှိနေတယ်။

အမြဲထာဝရ ရှင်သန်နေပါတယ်ကွယ်။

နွေးလေးကို မမ သတိရတယ်။

လွမ်းတယ် ညီမလေးရယ်။

မျက်ဝန်းအိမ်မှာ စိမ့်အိုင်ပြည့်တက်လာသော မျက်ရည်တွေ
ကို ခေါင်းအုံးလေးပေါ် သွန်ချလိုက်၏။ ဆေးရုံနှင့်လူမမာ လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက်တွေကြားမှာ အပြုံးမပျက် အားလုံးအပေါ်မှာ တစ်ပြေးညီ
စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာတွေနှင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နစ်မြုပ်ထား
ပေမယ့် မြေရဲ့ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့
နိုင်သော နက်ရှိုင်းသော ဝေဒနာတစ်ခု သယ်ပိုးထားရသည့်အဖြစ်ကို
မည်သူသိနိုင်မည်နည်း။

အချိန်ဆိုသည့် သမားတော်ရဲ့ ကုစားမှုအောက်မှာ ခံစား
နာကျင်ခဲ့ရသမျှ ပြေလျော့ပျောက်ဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟု ဆိုသော်
လည်း အချိန်မည်မျှကြာမှ ညီမငယ်နွေး၏ အဖြစ်ဆိုးကို မေ့ပျောက်
၍ ရနိုင်မည်မသိ။

ညီမငယ်ကို သတိရစိတ်နှင့် တမ်းတလွမ်းဆွတ်မိတိုင်း
မြေနှလုံးသားတွေ နာကျင်မှုနှင့် ပင်ဝန်းဆင်းရဲသည်ချည်း။ စိတ်

အာရုံကို အလုပ်နှင့် တာဝန်ဝတ္တရားများကြားမှာ ဘယ်လောက်ပဲ
အနားမပေးဘဲ ထားသော်လည်း ညီမငယ်နွေးနှင့် ပတ်သက်သော
အတိတ်အကြောင်းက မြေကို အမြဲလို ခြောက်လှန့်နေဆဲ။

ညီမငယ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ မြေကို တမ်းတသွားခဲ့
သလား။ ဘယ်လိုများ ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု တွေးမိတိုင်း
မြေစိတ်နှလုံးတို့ ဘယ်သောအခါမှ ချမ်းငြိမ်းရသည်မရှိ။

ညီမငယ်ရဲ့ အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောမိသော မြေအပြစ်ကို
လည်း ပြန်တွေးမိတိုင်း တစ်စိတ်စိတ် နာကြည်းသလို ညီမငယ်နွေး၏
ချစ်သူအပေါ်မှာလည်း ခွင့်မလွှတ်။ မွေးရာပါ နှလုံးအားနည်းရာ
သော ညီမငယ်ကိုယ်တိုင် ဆေးရုံခွတင်ထက်မှ သူမချစ်သူကို
တွေ့လိုမြင်လိုပါသည်ဟု မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မြေကို ပူဆာနေ
မှတော့ ညီမဖြစ်သူ စိတ်ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ နွေးရဲ့ချစ်သူ မင်းညိုလွင်ဆိုသူရှိရာကို မြေကိုယ်
တိုင် ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး သွားရောက်ခဲ့သည်။ နွေးပေး
သည့်ဖုန်းကို ဆက်တော့ ကိုင်မည့်သူမရှိ။ အိမ်လိပ်စာပေးထား
သည့်အတိုင်း လိုက်သွားမိတော့ နွေးဓာတ်ပုံထဲက မင်းညိုလွင်ဆိုသူ
နှင့် ဆုံသည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ မြေက မင်းညိုလွင်တို့ခြံကြီးရှေ့ကို
အရောက် ခြံထဲက ကားတစ်စီး ထွက်အလာဆုံတော့ မြေရင်ထဲ
ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကားမောင်းလာသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

နွေးဓာတ်ပုံထဲကလူ။ နွေးရဲ့ချစ်သူ မင်းညိုလွင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ မြေ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့။

မင်းညိုလွင် ကားရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပြီး သူ့ကားကို ရပ်တန့်စေလိုက်သည်။ အံ့ဩနားမလည်နိုင်သော အမူအရာနှင့် မျက်ခုံးအစုံကို ပင့်တင်ပြီး မြေမျက်နှာလှလှလေးကို တအံ့တဩကြည့်နေသူရှိရာ အမြန်လျှောက်သွားပြီး မြေ ပြောစရာရှိတာကို ခပ်သွက်သွက်လေး ပြောချလိုက်သည်။

“ဒီမှာရှင့် ရှင်ကို နွေးက သိပ်တွေ့ချင်နေလို့ သွားခေါ်ပေးပါပြောတာနဲ့ ကျွန်မ လာခေါ်တာပါ”

“အခု နွေးက ဆေးရုံမှာ အသည်းအသန်”

“နေပါဦးဗျာ ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝနားမလည်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်က နွေးလဲ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ နွေးကို ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ရှင်”

ရုတ်တရက်တော့ မြေပါ ကြောင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရုက်စိတ်နှင့် ခံပြင်းဒေါသလေးကြောင့် လှပသော မျက်နှာလေး ရဲ့ရဲနီသွား၏။

“ရှင် ရှင် နွေးကို မသိဘူးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်မသိဘူး၊ နွေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“နွေးဆိုတာ ရှင်ရည်းစား၊ ရှင်ချစ်သူလေ၊ ဒါကိုမသိဘူးဆိုတော့ ရှင် လူမှဟုတ်ရဲ့လားဟင်၊ အခု နွေးက”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားပြောတဲ့နွေးကိုလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ ခွင့်ပြုပါ”

“ဝူး”

“ဟာ”

ကားက နေရာမှ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားချိန်မှာ မြေဘာမှမလုပ်တတ်ဘဲ ကြောင်အကျွန်ရစ်ခိုက်မှာ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

“မြေ အမြန်လာ၊ ဒီမှာ နွေးဆုံးပြီ”

“ဟင်”

“နွေး...နွေးရေ”

အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပြီး နွေးရှိရာကို အပြေးပြန်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက် မြေတစ်ကိုယ်လုံး နောင်တတရားတွေ ပြည့်နေသည်။ နွေးအနားမှာ မနေမိသောအမှား။ နွေးချစ်သူက နွေးနားမည်ကိုပင် မကြားဘူးပါဆိုသည့်စကား။ နွေးရဲ့မျက်ရည်စတွေ၊ ပြီးတော့ နွေးက သူမချစ်သူကို တွေ့ချင်ပါသည်။ မြေကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ပေးပါဆိုသည့် ပဲ့တင်စကားသံတွေ။

နွေးရယ်။

မမကိုရော နွေးချစ်သူဆိုတဲ့လူကိုရော ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နဲ့ ညီမရေ။

မမကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် အမြဲအောင်တတရားတွေ ထုံမွန်းနာကျင်နေပါတယ်ဆိုတာ နွေး ယုံပါ ကွယ်။

နွေးမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ နွေးကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောပြလို့ မြေ သိခဲ့ရတာကလွဲလို့ နွေးချစ်သူဆိုတာကို မြေ တစ်ခါမှပင် မမြင်ဘူးခဲ့ပါ။ နွေးပြသည့် ဓာတ်ပုံထဲကလူကို နွေးရဲ့နောက်ဆုံး အချိန်မှာ တွေ့မြင်ခဲ့သည်။

နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့ရသည်။

နွေးကို နာမည်ပင် မကြားဘူးပါဟု စိမ်းပြတ်ရက်စက်စွာ ငြင်းဆိုခဲ့သည့်လူ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို အပျင်းပြေ ဆော့ကစားစရာအဖြစ် သဘောထားပုံရသည်။

ဒီလိုလူမျိုးနှင့် အခုဘဝမှာရော နောက်ဘဝမှာရော ဘယ် တော့မှ ပြန်မဆုံချင်။ နွေးကတော့ သူမချစ်သူအပေါ်မှာ ယုံကြည် စိတ်ချမှုတွေအပြည့်နှင့် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ချစ်သူကိုများ တမ်းတ သွားပုံရသည်။

အယုံလွယ်တတ်သော နုနုငယ်ငယ် မိန်းမသား တစ်ယောက်၏ အဖြစ်က ရင်နာစရာ။ အချိန်တွေကြာပြီဆိုပေမယ့် မြေအတွက်ကတော့ အဖြစ်အပျက်တိုင်း မနေ့တစ်နေ့ကလို ထင်မြင်

ခံစားနေရဆဲမို့ အငိုမျက်ရည်တွေကို ရပ်တန့်ဖို့ ကြိုးစားရပြန်သည်။

နွေးနှင့်ပတ်သက်တိုင်း မြေရင်တွေ နာကျင်ရလွန်းသည်။ နွေးကိုယ်တိုင်ရော နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ရောက်မလာနိုင်သည့် အစ်မ ဖြစ်သူနှင့် သူမချစ်သူအပေါ်မှာ နာကြည်းသွားသည်လား။

ဟင့်အင်း။

မြေ ဘာမှမသိချင်တော့ဘူး နွေးရယ်။ သံသရာအဆက် ဆက်မှာ မြေတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ မတွေ့ ကြုံပါရစေနဲ့လို့ပဲ မမ နေ့တိုင်း ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေပါတယ် ကွယ်။

အခန်း (၃)

အစပိုင်းတော့ စိတ်အာရုံက မတည်ငြိမ်နိုင်သဖြင့် အလုပ်ထဲကို စိတ်ကမရောက်။ နောက်တော့ အာရုံစုစည်းမှုနှင့်အတူ လူက တည်ငြိမ်လာတော့မှ အော်ပရေးရှင်းခန်းထဲကို ဝင်သည်။

လူနာခုတင်ထက်မှာ ခွဲစိတ်ဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးသား လူနာနှင့် ဆရာမတွေက မြေအလာကို စောင့်နေ၏။ အက်ဖ်အေ ပထမလက်ထောက်အထူးကု ဆရာဝန်မရှိ။ လူနာက မှိန်းဖျော့နေခဲ ဆိုးဝါးသည့် အနံ့ထွက်နေတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ အီးအင်စီ (သားအိမ်ခြစ်ခြင်း)အလုပ်ကို အပေးအယူမျှမျှနှင့် အောင်မြင်စွာ အဆုံးသတ်ချိန်မှာ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို အခန်းထောင့်မှာ စုပုံထားရစ်ခဲ့သည်။

“ပင်ပန်းသွားပြီလား ဒေါက်တာ”

“ဒီလိုပါပဲ”

လုပ်ငန်းတာဝန်ဝတ္တရားတွေနှင့် အမြဲလုံးထွေးကျင်လည်နေရသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပင်ပန်းသည်ရယ်လို့ သဘောမထားတော့

“ဒေါက်တာ မသိသေးဘူးထင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“နောက်ပြောင်းလာတဲ့ ဆရာဝန် ရောက်လာပြီဆိုတာ

လေ”

“ဟုတ်လား”

“ဦးမင်းပျိုလွင်တဲ့”

“ဟင်”

ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလို ထင်မိသည်။ ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်တဲ့လား။

မြေရင်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားကာ လေးလံမွန်းကျပ်သွားသည်။ တခြား မင်းပျိုလွင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေဟု ကြိတ်ဆုတောင်းပေမယ့် မြေဆုတောင်းက မပြည့်။

“ဟော ဟိုမှာလာနေတာ ဒေါက်တာဦးမင်းပျိုလွင်ဆိုတာပေါ့”

“အို”

ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ဆိုသူက တခြားသူမဟုတ်။ ညီမငယ်နွေးရဲ့ ချစ်သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတော့ မြေစိတ်နှလုံးတွေ တစ်ခဏအတွင်းမှာ ညစ်ညူးရှုပ်ထွေးသွား၏။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသူက မြေကို မမြင်သေး။

အနားမှာကပ်ပြီး မြေကို တိုးတိုးအသိပေးနေသည့် ဒေါ်အဲ

နားကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မင်းပျိုလွင်ဆိုသူမျက်နှာကိုသာ ခံစားချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် တွေဝေစွာ ကြည့်နေမိသည်။

မင်းပျိုလွင်က တခြားသူတွေကို နှုတ်ဆက်နေသဖြင့် မြေကိုမတွေ့။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးသက်လယ် မိတ်ဆက်ပေးမှ မြေကို မြင်သူ။

“ဒေါက်တာမြေပါ”

ဆရာကြီး၏ မိတ်ဆက်စကားအဆုံးမှာ မင်းပျိုလွင်၏ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားကာ မြေကို တဆဲတသြ ဖူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ

“မင်းပျိုလွင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်ထဲကမပါဘဲ နှစ်ယောက်အတူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပုံကို နွေးမြင်လျှင် မည်သို့ဆိုလေမည်မသိ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဆိုသည့်စကားကို မည်သူမှ မသုံးကြ။

ဝမ်းသာစရာကောင်းသော တွေ့ဆုံခြင်းမျိုးမဟုတ်မှန်း နေရာ မင်းပျိုလွင်ရော သိထားကြပြီးသား ဖြစ်သည်။ အမှန်းပြိုင်စိမ်းသက်နေသော မြေမျက်ဝန်းအစုံမှ အကြည့်ကို သိနေသလို နေရာမှ သူ့အရင် ချာခနဲကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့သော မြေရင်က ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်နေမည်ဆိုသည်ကိုက မြေနည်းတူ မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူလည်း သိနှင့်နေမည်ထင်သည်။

ကံကြမ္မာက မြေကို ဘယ်နေရာမှာမှ မျက်နှာသာပေးလိုအပ်မရှိ။ မင်းပျိုလွင်ကို မြေရှေ့တည့်တည့်သို့ အရောက်ပို့ဆောင်သို့က်ပြန်ပါပြီကောဟု တွေးကာ မြေ ငိုချင်လာသည်။

မတွေ့ဆုံလိုသူနှင့်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။ ရှောင်ပြေး၍ ဆည်း လွတ်တော့မည်မဟုတ်။ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားရာ လမ်းအစ်လျှောက် သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ကျန်ရစ်သူအဖြစ်ကို မည်သူသိနိုင်မည်နည်း။

မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူ ဟိုတုန်းကအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲ။ အနည်းငယ် ပိုပြည့်လာသည့်အတွက် ပို၍ပင် ကြည့်ကောင်းနေလိုက်သေးသည်။

ဒေါက်တာ မင်းပျိုလွင်တဲ့။

နွေးရဲ့ မင်းညိုလွင်အဖြစ် မဟုတ်တော့ဘဲ နာမည်ပြောင်းထားပုံရသည်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် တစ်သက် မေ့နိုင်စရာ မရှိသော သူ့ရုပ်သွင်ကို ဘာနှင့်မှ အပြောင်းအလဲလုပ်၍ မရနိုင်မှန်း မသိဘူးတဲ့လား။

မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူကို မြင်တော့ နွေးကို ပိုပြီး အမှတ်မရောဖြစ်ရသလို ရင်နာစရာတွေ ထပ်ကာထပ်ကာ ခံစားဖို့ဖြစ်လာ၏။ နွေးနှင့်ပတ်သက်သည့် လူနှစ်ယောက် နွေးမရှိတော့သည့် အချိန်မှာ နှစ်ယောက်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြခိုက်တစ်ယောက်ရင်ကို တစ်ယောက် ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်ကြသားပင်။

အခုပင်လျှင် မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့် လူအပေါ်မှာ ထားရှိသည့် မြေရင်ထဲက အမုန်းနှင့်အငြိုးကို ဒီလူသိလောက်ပြီ။ မြေအမူအရာတွေကလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းမရှိ။

အလုပ်ထဲမှာ တာဝန်ဝတ္တရားအတိုင်း လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေမိပေမယ့် ခါတိုင်းနေတွေလို မြေ စိတ်အာရုံတွေ စူးစိုက်ခြင်းမရှိတော့။ ဘာကြောင့် မြေရှိတဲ့နေရာကို ဒီလူရောက်လာရတာလဲဆိုတာကိုသာ တွေးနေမိ၏။

တမင်သက်သက် မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူက မြေရှိသည့်နေရာသို့ တကူးတက ပြောင်းလာပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာမည့်သူမျိုးမဟုတ်တာ သေချာသည်။ သူ့နေရာမှာ မြေဆိုရင်လည်း နွေးနှင့်ပတ်သက်ခဲ့ဘူးသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မျက်နှာကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့ဖို့မဆိုထားနှင့် တစ်နေ့၊ တစ်ရက်၊ တစ်စက္ကန့်၊ တစ်နာရီမျှပင် မြင်လိုတွေ့လိုသူမဟုတ်။ တိုက်ဆိုင်တာဆိုလျှင်တော့ ထိုရေစက်မျိုး မြေ မလိုချင်။

နွေးရယ်။

မြေ ဘာလုပ်ရမှာလဲကွယ်။

ညီမနှစ်ယောက်သာ ရှိကြသည့် နွေးနှင့်မြေမှာ ညီမဖြစ်သူက မြေကို စောစီးစွာ လမ်းခွဲကျောခိုင်းထားရစ်သည်။ ညီမရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာတောင် အတူရှိနေခွင့်မရသည့်ဘဝ။

မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူကို မြေ မုန်းသည်။

သူကြောင့်ဟု တွေးလိုက်တိုင်း မြေရင်မှာ နာသည်။ နွေးရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကိုပင် ရောက်လာဖော်မရသည့်လူ။ နွေးရဲ့ နာမည်ကိုပင် မကြားဘူးပါဆိုသည့်လူကို မြေ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည်မှာ ဘာမှမဆန်း။

ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ဆိုသည့် လူနှင့်အတူ တစ်မိုးအောက်မှာ အလုပ်အတူ တွဲလုပ်ဖို့ဖြစ်လာသည့် ကံကြမ္မာကိုသာ မြေ အပြစ်တင်ရတော့မည်ထင်။ အလုပ်မှ စောစီးစွာ အနားယူပြီး အိမ်ကို မြန်ခဲ့သည့်အဖြစ်က မြေဘဝ၊ မြေရာဇဝင်မှာ ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာမြေ၊ ဒေါက်တာ”

“ဪ ဆရာ”

“ကိစ္စရှိလို့ပါလားရှင်”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်နေမိသော မြေမှာ ဆေးရုံအုပ် ဆရာဝန်ကြီး ဦးသက်လယ်ကိုပင် မမြင်။ ခေါ်သံကိုမကြား။ အနားမှ ဘွားခနဲရောက်လာမှ ဆရာ့ကို အားတုံ့အားနာဖြစ်မိ၏။

“ဒေါက်တာမြေလည်း ဘာတွေအတွေးလွန်လာတယ်ဆိုနိုင်ဘူး၊ အတော့်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ခေါ်လိုက်ရတယ်ဗျာ”

“အားနာလိုက်တာ ဆရာရယ်”

ပြုံးနေသည့် ဆရာမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အားနာစကားဆိုလိုက်တော့ ဆရာက အသံဝါကြီးနှင့် ရယ်သည်။

“အခုကိစ္စမှာ ဆရာကသာ ဒေါက်တာကို အားနာရမှာ ပါဗျာ၊ ဆရာ ဦးမင်းပျိုကို အိမ်နေရာချပေးတဲ့ကိစ္စမှာ ဒေါက်တာ အနေနဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလားလို့ မေးချင်လို့ပါ”

“ရှင်”

“ဒီလိုလေ ဒေါက်တာမြေ့ကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာနေတဲ့ အိမ်ကလေးနားမှာ ရှိနေတဲ့ ပိတ်ထားတဲ့ တိုက်ပုလေးကလွဲပြီး တခြားနေရာအပိုမရှိဘူးဆိုတော့လည်း”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်းပဲ ဒီလိုပဲ နားလည်ပေးရမှာပေါ့ ဆရာရယ်၊ မြေ့ကို အားမနာပါနဲ့”

“တကယ် အားမနာတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

“သင့်မိယူ ဒေါက်တာရေ၊ ဘယ်လိုကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု အဆင်မပြေတာရှိရင် ဆရာကိုပြောပါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ဆရာကိုခွင့်ပြုဦးဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

မြေ့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော ဆရာကျောပြင်ကျယ် ကျယ်ကြီးကိုကြည့်ကာ မြေ့ကိုယ်တိုင် သက်ပြင်းချရုံမှတစ်ပါး တခြားမတတ်နိုင်တော့ပါ။

အဟွန်။

တယ်လည်း ရယ်စရာကောင်းတဲ့ မြေ့အဖြစ်ပါလား။ မရယ်ချင်ရယ်ချင် မြေ့ တစ်ချက်မျှ ရယ်လိုက်၏။

အမုန်းဆုံးလူနှင့် အလုပ်တာဝန် အတူတွဲလုပ်ရရုံသာမက အိမ်ချင်းကြတော့လည်း ကပ်လျက်နေဦးမည်ဆိုပါလား။ လူမှုရေးဆိုတဲ့ စည်းဘောင်ကြီးသာ ရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူနှင့် တစ်နေရာထဲမှာ အတူမနေနိုင်ပါ။ ဆေးရုံတစ်ခုထဲမှာ အလုပ်အတူ မလုပ်လိုပါ။ မမြင်လို မတွေ့လို မကြားလိုပါဆို တာတွေ တန်းစီပြီး ပြောမိမှာ သေချာသည်။

“ဟော”

မြေ့ရှေ့ ခပ်သုမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှာ အိမ်ပြန်ရာလမ်းလေး အတိုင်း လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရင်း လျှောက်လာနေသူ ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ အိမ်ပြန်မည့်စိတ်ကူးလေးကို ပယ်ဖျက်ကာ သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ မြေ့ခြေလှမ်းများကို ဦးတည်လိုက်မိသည်။

“ဟိုမှာ ဒေါက်တာမြေ့ မဟုတ်လား”

အတူလာနေသည့် ကိုစောဝင်းထံမှ ကြားလိုက်ရသည့် စကားနှင့် အကြည့်ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုစောဝင်းကြည့်ရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းမျှော်အကြည့်မှာ အပြာရောင် အရိပ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

ဒေါက်တာမြေ့ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက သူတို့ဆန့်ကျင်

ဘက်သို့ ကျောခိုင်းလျှောက်သွားနေပုံက ကဗျာဆန်လှသည်။

“အရင်က ကျွန်တော်တို့ဒီမြို့မှာတော့ ဒေါက်တာမြေဆိုရင် မသိသူမရှိသလောက်ပဲဗျာ”

“အခုရော”

“အခု ဒေါက်တာရောက်လာတော့ ပိုပြီး နာမည်ကြီးသွားတာက ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ဆိုတဲ့ ဆရာကိုယ်တိုင်ပဲဗျို့ ပျိုပျိုအိုအိုအားလုံး ဆရာကို မသိတဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲ”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း ကြည့်လည်းမြောက်ပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီမြို့လေးကို ရောက်တာ နာရီပိုင်းပဲရှိပါသေးတယ်”

ပြောပြီး သူရယ်သည်။

“ဪ ဆရာက ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံဘူးထင်တယ်၊ ဆရာမရောက်ခင် တစ်ပတ်လောက်ထဲက ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင် ဆိုတဲ့နာမည်က ဒီမှာ ရေပန်းအစားဆုံး သတင်းဖြစ်နေတာခင်ဗျာ”

“ဟော ဆရာလည်းရောက်လာရော ကိုယ်တိုင် လာစောင့်ကြည့်နေတဲ့လူတွေ ဆရာမှမသိဘဲ”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်တောင် ဘဝင်မြင့်ရမလိုဖြစ်နေပြီ”

“မြင့်သင့်ရင် မြင့်ရမှာပေါ့ဆရာ၊ ဒီမြို့မှာက သတင်းအသစ်အဆန်းဆို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြတာချည်းပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဆရာမယုံရင် စောင့်ကြည့်၊ ဒီမြို့က နာမည်ကြီးသူဌေးမ

တွေ၊ သူဌေးသမီးတွေ ဆရာဆီ ရောက်မလာဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလိုပြော”

ရဲကြီး အာမခံချက်တွေ ပေးနေသူကိုကြည့်ပြီး မင်းပျိုလွင် ပုခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။ သူ့လိုလူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ လူတွေ ဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုရင် မြေဆိုတဲ့ မိန်းက သးအပေါ်မှာလည်း သူ့လိုပဲလားဆိုသည့် အဖြေကို သိချင်နေသည်။

“လာ ဆရာ၊ မိုးမချုပ်ခင် ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ တစ်ခါတည်း ပြင်ဆင်လိုက်ကြရအောင်”

ကိုစောဝင်းဆိုသည့်လူက တခြားသူမဟုတ်။ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒက်ဒီတပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဦးလူလှ၏ သားဖြစ်သည်။ ဦးလူလှကို ဒက်ဒီက ဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် မင်းပျိုလွင်ရှိရာ ရောက်လာပြီး လိုအပ်တာမှန်သမျှ မြို့ခံလူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကူညီရန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစောဝင်းကို မင်းပျိုလွင်ကိုယ်တိုင် အိမ်ကိုလာတုန်းက တစ်ခါနှစ်ခါ ဆုံဖူးသဖြင့် သူ့ရောက်လာတော့ ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ လူက အညာသားဖြစ်ပေမယ့် ဒီမြို့သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ထဲက တခြားဘယ်ကိုမှ မပြောင်းတော့ဘဲ ဒီမြို့သားအဖြစ် ခံယူနေထိုင်သူဆိုလည်း မမှားချေ။

မြေ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုရော သူတို့မိသားစုကိုပါ ကုသပေးဖူးကြောင်း၊ ဆက်ဆံရေး အင်မတန်ကောင်းမွန်သူဖြစ်ကြောင်း၊ မရှိ

ဆင်းရဲသားများကို အမြဲကူညီတတ်သူဖြစ်ကြောင်း စုံနေအောင် ပြောသွားသည်။ စကားတွေ အများကြီးထဲက သူသိချင်တာကို ရွေးမှတ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး မကြာခဏဆိုသလို တံခါးပိတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် မြေအိမ်လေးရှိရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့် မိသည်။

သူမကို ဒေါက်တာမြေအဖြစ် အခုလို ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရ လိမ့်မည်ဟု မင်းပျိုလွင်ကိုယ်တိုင်လည်း ထင်မထားပါ။

အမွှာအစ်ကိုဖြစ်သူ မင်းညိုလွင်နှင့် သူ့ကို လူမှားပြီး ပြောလာသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူမကို ထူးခြားစွာ မှတ်မိနေခဲ့သည်။ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့် အရေးကိစ္စနှင့်ဆိုတော့ ရုတ်တရက်ကြီး အပြောခံလိုက်ရသည့်ကိစ္စ မှာ ကိုယ်မဟုတ်ဘဲနှင့် အတော်လေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား ခဲ့တာ ပြန်သတိရမိသည်။

နောက် နားရေးကြော်ငြာမှာ နွေးဆိုသည့် အမည်လေးကို အမှတ်မထင် သတိထားမိရာက မင်းပျိုလွင်ရှေ့ကို ဘွားခနဲ ရောက် လာသော သူမနှင့် ဆက်စပ်တွေးမိလာခြင်းဖြစ်သည်။

မြေဆိုသည်က ကိုကိုချစ်သူ နွေး၏အစ်မဟု သိထား သည်။ ဒါကလည်း ကိုကိုမင်းညိုလွင်နှင့် စကားဆက်စပ် ပြောမိ မှ နွေးဆိုတာ ကိုကိုအတွက် နွေးရှိခြင်း မရှိခြင်းကို လုံးဝစိတ်မဝင် စား။ ထူးဆန်းသည်ဟုလည်း မမြင်။

ကိုကိုချစ်သူတွေထဲက တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပြီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားခဲ့တာမို့ နွေးနှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စကို မင်းပျိုလွင်ကိုယ်တိုင် မေ့ခဲ့ပြီဆိုမှ အမှန်းဖြင့် စိမ်းလက်သော မြေထဲ မှ မျက်ဝန်းအစုံကြောင့် မင်းပျိုလွင် ကြုံခဲ့ရသော အတိတ်ဖြစ်ရပ် ကို ပြန်သတိရဖို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကြာတော့ကြာပြီဟု ဆိုချင်သည်။ သို့သော်လည်း မေ့မရ နိုင်သူအဖို့ကတော့ မနေ့တစ်နေ့ကလို ဖြစ်နေဦးမည်ထင်သည်။ သေချာသည်က မြေဆိုသော မိန်းမချောထံမှ အမှန်းနှင့်အငြိုးက သူ့အပေါ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေမှန်း သူမထံ မှ အေးစက်ခက်ထန်မှုကို ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်ခဲ့သည်။

ဟူး။

မလွယ်လှတဲ့ အဖြစ်ပါလား မင်းပျိုရေ။

ကိုယ်ကစခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ပါဘဲနှင့် နေရင်းထိုင် ရင်း ကိုယ့်ကိုအထင်လွှဲခံနေရသည့် အဖြစ်တွေနှင့်ဆိုတော့ ပခုံး နှစ်ဖက်ကို အသာတွန့်လိုက်သည်။

မင်းပျိုလွင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုံ သည့်အတွက် မြေထဲမှ အမှန်းနှင့် နာကြည်းခြင်းအပေါ်မှာ အရေး မစိုက်။ လူမှားနေသည့်အဖြစ်လောက်ကိုသာ တာဝန်ရှိသည်ဟု ထင်သည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ရည်းစားများသော ကိုကိုချစ်သူ

တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော နွေးဆိုသည့် ကလေးမအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုအတွက် နွေး ခံစားသွားရခြင်း အပေါ်မှာ နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူသည်။

ဒါထက်မပို။

မင်းပျိုလွင်ကိုယ်တိုင်က ကိုကိုမင်းညိုလိုမဟုတ်။ ချစ်သူရည်းစား အများကြီးလည်းမထား။ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်ထားဘူးသော်လည်း စိတ်နေသဘောထားချင်း၊ ခံယူချက်ချင်း မတူတာနှင့်ပဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ နောက်ထပ်လည်း ချစ်သူရည်းစားမထားဖြစ်တော့။ သူဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း နာမည်ကြီးဆေးခန်းတွေမှာ မထိုင်ဘဲ သည်တောင်ပေါ်မြို့လေးသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစောဝင်း ပြန်သွားချိန်မှာ မီးလင်းနေသော မြေအိမ်လေးကို တံခါးအလုပ်ပိတ်လျက် တွေ့မြင်ရ၏။ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အေးစက်သော ရာသီဥတုက သူနှင့် အံဝင်ခွင်ကျခြင်းမဖြစ်။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်ရှင်း မျက်စိညောင်းမှ အိပ်ရာထဝင်ခဲ့သည်။ လရောင်ဝင်းဝင်းအောက်မှာ အဖြူရောင် ပြာမှိုင်းသော နှင်းလွင်ပြင်က အုပ်စိုးလွမ်းမိုးလျက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အခန်း (၄)

ဟော...။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ရင်ထဲ တိုးတိတ်စွာ ဆိုမြည်လိုက်သော အသံလေးများဖြစ်ပြီး ကိုယ်စီ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြိုင်တူလို အကြည့်လေးများ လွှဲဖယ်လိုက်ကြသည်။

လှပသည့် မြေမျက်နှာလေး တည်တင်းသွားသလို ခန့်ညားသော မင်းပျိုလွင်မျက်နှာချောချောမှာလည်း တည်ငြိမ်ခြင်းတွေနှင့်ဖြစ်သည်။ အိမ်ချင်းက နီးကပ်နေသော အိမ်နီးချင်းများဖြစ်သလို အလုပ်မှာလည်း တစ်မိုးအောက်မှာ အတူတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြရသူများဖြစ်ပါလျက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မကြည့်ချင် မမြင်ချင်ဖြစ်နေရသည်ဆိုသော အဖြစ်ကလည်း လုံးဝမဖြစ်သင့်သော အခြေအနေတစ်ရပ်ဟု ဆိုချင်သည်။

ထိုအခြေအနေကို ပြောင်းလဲချင်၍လည်း မရ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက မှားယွင်းလွဲမှားမှုတွေကို မင်းပျိုလွင် သိနေ

ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အစပြန်မဖော်လိုသဖြင့် နှုတ်ဆိုတ်နေသည်။

အထင်မလွဲဖို့ သွားရှင်းပြနေလို့လည်း သူ့အတွက် အကျိုးမထူး။ နွေးက မြေရဲ့ညီမဖြစ်နေသလို ကိုကိုမင်းညိုလွင်ကလည်း မင်းပျိုလွင်ရဲ့ အမွှာအစ်ကိုဖြစ်နေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ မင်းညိုလွင်ကို စိတ်နာနေမှာကို သူ သိသည်။ မင်းညိုလွင်ရဲ့ညီဖြစ်သော သူ့အပေါ်မှာလည်း မြေက ခွင့်လွှတ်ပေးမည်မဟုတ်။

မြေဘက်က သူ့အပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းမပြုသ၍ သူ့ဘက်က ဒီအတိုင်းပဲနေရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အမှားကျူးလွန်ထားသူမဟုတ်သဖြင့် မြေကို အစ်ကိုမင်းညိုလွင်အစား ကျေအေးခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်မည့်လူစားမျိုးထဲ သူမပါဝင်။

ယုန်မွှေးအနွေးထည် အင်္ကျီဖြူဖြူ အနက်ခဲပေါ်မှာ အဖြူရောင်လုံချည်လေး ဝတ်ဆင်ကာ လည်စီးပဝါဖြူဖြူ၊ ဖိနပ်ဖြူဖြူနှင့် သူ့မျက်စိရှေ့က ကျောခိုင်းသွားနေသော မြေ့နောက်ပိုင်းအလှကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူတစ်ချယ်ရယ်လိုက်သည်။

မြေရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းအဖြစ်ကိုရော မြေနှင့်အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်ရတာကိုရော သူ့မျက်နှာကိုပါ မြင်တွေ့နေရတာရော မြေ စိတ်မချမ်းသာမှန်း မြေအမူအရာ ခါးခါးလေးတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့သိနေသည်။

လူတစ်ယောက်က သူ့အပေါ် အမုန်းကြီးမုန်းနေပုံကို စိတ်ဆဲမှာ ဘယ်လိုမှ သူလည်း သဘောမကျ။ အထူးသဖြင့် မြေလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမုန်းနှင့်အညှိုးကို သူ့ဘက်က ပိုပြီး ခလိုချင်။

စိန်ပန်းပြာနှင့် ချယ်ရီတို့ ပွင့်နေသော မောရမ်းအလှကို ပြာလဲ့စိမ်းမှောင်သော နောက်ခံတောင်တန်းရှုခင်းတွေနှင့် တွဲစပ်ကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်ခဲ့သည်။

နှင်းရနံ့သင်းသောလေကို ရှူရှိုက်ရင်း ပေါ့ပါးနေသော ခံတံထဲမှာ မြေဆိုသည့် မိန်းမလှလေးနှင့် ပတ်သက်သော ထူးခြားသည့် ဆက်နွယ်မှုမှတစ်ပါး တခြားဘာမှမရှိ။ ကြည့်လေရာ မြင်လေတတိုင်း မြူတံတိုင်းတို့ ဝေ့ဆိုင်းနေပုံကို နှစ်ခြိုက်နေမိသည်။

မြို့ကြီးပြကြီးမှာ တစ်ချိန်လုံး နေလာခဲ့ရ၍လားမသိမင်းပျိုလွင်အတွက်တော့ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ သဘောကျစရာတွေနည်းဖြစ်နေ၏။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဆေးရုံကို ရောက်လာကြသူနှစ်ယောက် လုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း အတူဆုံဖို့ဖြစ်လာသည်။

ဘယ်လောက်ပဲ မတွေ့လို၊ မမြင်လိုပါဟု ဆိုဆို လုပ်ငန်းခွင်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မဖြစ်မနေ ပြောဆိုဆက်ဆံသည့် အပိုင်းလေးတွေကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရမှန်း မြေ့ရော မင်းပျိုလွင်ပါ သဘောပေါက်ထားသည်။

ဆေးရုံအုပ် ဆရာဝန်ကြီး ဦးသက်လယ်က မင်းပျိုလွင်

အတွက် သီးသန့်မိတ်ဆုံစားပွဲလေးတစ်ခုကို သူ့အိမ်မှာ အထူးစီစဉ် ပေးခြင်းဖြင့် ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်သူ့ကို မြို့မျက်နှာဖုံး လူကုတ်သုဋ္ဌေးများ၊ အရာရှိအရာခံများ၊ ကုန်သည်ကြီးများအား ဖိတ်ကြားပြီး အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ထိုပွဲမှာ ဒေါက်တာမြေ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်သည်။ ဆရာကြီး ဦးသက်လယ်ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ကြားသည့်ပွဲမှို ဖိတ်ကြားခံ ရသူအားလုံးနီးပါး ထိုညစာစားပွဲကို တက်ရောက်လာကြပေမယ့် စဝ်ခွန်ချိုင်းတစ်ယောက်တော့ ထိုပွဲကို ခရီးလွန်နေသဖြင့် ရောက်မ လာနိုင်ခဲ့ပါ။

ညစာစားပွဲမှာ ဆရာဝန်ကြီး ဦးသက်လယ်က ဧည့်သည် ပရိသတ်ကို ရယ်စရာစကားလုံးများ၊ ဗဟုသုတဖြစ်စရာ အကြောင်း အရာများဖြင့် ဦးဆောင်သွားရာ စကားပြောကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မည်သူမှ ငြီးငွေ့ခြင်းမရှိကြချေ။

မြို့မျက်နှာဖုံး သူဋ္ဌေးမိသားစုထဲမှာ ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင် ကို သားမက်ဖမ်းလိုသူတွေ ပါကြသလို လှပသောမြေ့ကို စိတ်ဝင် စားစွာ ချဉ်းကပ်ရင်းနှီးလိုကြသူများလည်း ပါဝင်သည်။ တချို့က ကိုယ်ကိုယ်တိုင်အတွက်ဖြစ်ပြီး တချို့ကတော့ သူတို့သားဖြင့် ရည်မှန်းသူလည်းမရား။

ထိုနေ့ ညစာစားပွဲကို မဖြစ်မနေ တက်ရောက်လာခဲ့ သည်မှတစ်ပါး လုံးဝစိတ်မဝင်စားသော မြေ့အသွင်လေးက အပေါ်

ယံအမြင်မှာ ပကတိငြိမ်းအေးတည်ငြိမ်လှသော်လည်း စိတ်အတွေး ထဲမှာတော့ ညစာစားပြီးသည်နှင့် ဘယ်သူမှ ကြာရှည်စကားပြော လို့စိတ် မရှိဘဲ အိမ်ကိုသာ ပြန်ပြေးချင်နေသည်။

“ဒေါက်တာမြေ့လည်း ကျွန်တော်တို့ခြံကို တစ်ခါ တစ်ခေါက်လောက်တော့ လာလည်ပါဦးလားခင်ဗျာ၊ ဒေါက်တာ မြေ့ လာလည်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်လောက် ဝမ်းသာခဲ့သူ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ခါတော့ လာဖြစ်အောင် လာစေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မြေ့ ကြိုးစားပါ့မယ်ရှင်”

“လာမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပါလားဗျာ”

“ကတိတော့ မပေးပါရစေနဲ့ရှင်၊ လာဖြစ်တဲ့အချိန်ကြရင် မြေ့ ကြိုပြီးအကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်”

မုဆိုးဖို သူဋ္ဌေးကြီး ဦးချမ်းခိုင်၏ မြေ့အပေါ်ထားရှိသည့် သဘောထားနှင့် အကြည့် အပြောတွေကို သိနေတော့ မြေ့ ဒါထက် ချစ်မပြော။ သိပ်လှသည့် မြေ့ကို သဘောကျနေတာ မြေ့ သိသည်။

စားနေကျကြောင်ပါး တစ်ကောင်ပုံစံမျိုးနှင့် မြေ့ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူအဖြစ် ဦးချမ်းခိုင်အပေါ် အထင်သေး ခိတ်ပျက်မိသော်လည်း အပေါ်ယံမှာတော့ မျက်နှာလေးကို အတတ် နှိပ်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ထားပါသည်။

လူယဉ်ကျေးဟူသည်က ရင်ထဲရှိသမျှ ဖောက်ခွဲဖွင့်ထွက်

ရန် အခွင့်မရှိ။ မျှသိပ်ချုပ်တည်းခြင်းဖြင့် ကြီးစားဟန်ဆောင်တတ် ရမည့်သဘောကို မြေ နားလည်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ကျဉ်းကြပ် လာသည်အထိ ဦးချမ်းခိုင်က မြေအပါးမှမခွာတော့ မြေ ပို၍ စိတ်ရှုပ်လာသည်။

မြေနည်းတူ မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးမပျက် အလိုက်အထိုက် စကားပြောနေသူက ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်၊ ယောက်ျားပိုင်းက မင်းပျိုလွင်ကို တခုတ်တရ ဘယ်သူမှ အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စား ခြင်းမရှိသော်လည်း အမျိုးသမီးပိုင်း၊ ကတော်ပိုင်း သမီးရှင်များနှင့် အပျိုကြီးမမတွေက သူ့အပေါ် အထူးအရေးပေး စိတ်ဝင်စားနေ၏။

ညစာထမင်းဖိတ်ကျွေးမည့်သူတွေ၊ အိမ်အလည်လာရုံ ခေါ်သူတွေ၊ သူ့အိမ်ကို လာလည်မည်ဆိုသော စကားတွေကို ပြုံးပြုံး လေး လက်ခံနေရ၏။ ငြင်းပယ်၍လည်းမဖြစ်။ လူတွေရဲ့ပါးစပ်ကို အရေးစိုက်လှသည်မဟုတ်သော်လည်း ကိုယ်က ယောက်ျား တစ်ယောက်မို့ မိန်းမတွေ ပြောဆိုဆက်ဆံသည့်အခါ ကိုယ့်ဘက်က အမှားနည်းချင်သည်။

စကားပြောရင်း မြေကိုလည်း မကြာခဏ လှမ်းကြည့်မိ သည်။ မြေက သူ့ကို လုံးဝမကြည့်။ မျက်လုံးချင်းဆုံရန် အခွင့်ကို ပင် မပေးသော မြေကို သဘောကျသလိုလို သဘောမကျသလိုလို ဖြစ်နေခြင်းအပေါ်မှာ မင်းပျိုလွင်ကိုယ်တိုင် နားမလည်။

တစ်ချိန်လုံး တောက်တဲ့တစ်ကောင်လို မြေအနားမှာ တွယ်

တပ်နေသော ဦးချမ်းခိုင်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အေးစက်စက် မြေအမှု အရာလေးတွေကြားက တစ်ချက်တစ်ချက် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ စိတ် နှစ်မြို့ခြင်း အမှုအရာလေးတွေကို သူမမျက်နှာပေါ်မှာ ဖျတ်ခနဲ နုတ်ခနဲ ပေါ်လာတာကိုကြည့်ပြီး မြေ၏ အကျဉ်းအကျပ်ကျနေပုံ သော သူမအခက်အခဲကို နားလည်နေမိသည်။

မင်းပျိုလွင်ကိုယ်တိုင်လည်း စကားအမျှင်မပြတ် ပြောဆို နေသော သူ့ဌေးအပျိုကြီး ဒေါ်သိင်္ဂီနှင့် ဂျူလိုင်ဆိုသည့် အပျိုမ ကြားမှာ မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးထားရသည်။

ဧည့်သည်များ ပြန်သည့်အချိန်ထိ စောင့်နေပြီးမှ အခု ဧည့်ခံပွဲကို တာဝန်ယူပြုလုပ်ပေးသည့် ဆရာကြီးဦးသက်လယ်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း မြေကို မျက်လုံးဝေပြီး ရှာကြည့်ပေမယ့် မတွေ့တော့။ သူမ ဘယ်အချိန်က ပြန်သွားသည်ကို သူလည်းမသိလိုက်။

ဆရာကြီးက ကားနှင့် လိုက်ပို့ခိုင်းမည်ဆိုတာကို လက်မခံ ဘဲ သိပ်မဝေးလှသည့် ခရီးကို သည်အတိုင်း ခြေလျင်ပြန်ခဲ့သည်။

ညက တိတ်ဆိတ်နေ၏။

မည်သည့်ပိုးမွှားအော်သံကိုမှ မကြားရ။ ချယ်ရီနှင့် ထင်းရူး သင်းသော လေကို ရှူရှိုက်မိတော့ စိတ်မှာ လန်းကြည်သွားသည်။ မြို့ကြီးပြကြီးတွင် နေထိုင်ရသော စိတ်ခံစားချက်နှင့် မတူသည်က မှန်ဖြစ်သည်။ သည်တောင်ပေါ်မြို့လေးကို သွားမည်ဆိုတုန်းက သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်ကြသည်။

တောတောင်ဒေသရှိ လူများကို ရိုင်းသည်ဟု လူယဉ်ကျေး များက ပြောဆိုဝေဖန်ကြသည်။ မိရိုးဖလာ အရိုးခံ နေထိုင်စား သောက်ကြသောသူများက အရိုးခံ စိတ်နေသဘောအတိုင်း နေထိုင် ကြခြင်းဟု သူက မြင်သည်။

အနေအထိုင်၊ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတွေကအစ ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်ကြသည်။ လူယဉ်ကျေးအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခံယူထား သည့် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကမှ ဟန်ဆောင်မာယာ မသမာမှုတွေ နှင့် အရိုးခံမရှိကြတော့။

ညရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသော မြို့လေး၏ ရောင်စုံမီး များ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ လင်းလက်စွာရှိနေပုံကို အချိန်အတော်ကြာ ရပ်တန့်ငေးမောနေမိသည်။ မာမီနှင့်ဒက်ဒီကအစ သူ အခုလို ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းအပေါ်မှာ အလိုမကျ။

သားကြီး မင်းညိုလွင်လို နိုင်ငံခြားသွားပြီး ဘဝတိုးတက် ရာ တိုးတက်ကြောင်းကိုသာ ရှာဖွေစေလိုကြပေမယ့် မင်းပျိုလွင်က လက်မခံ။ လောလောဆယ် သူ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း ဦးစွာ အကောင်အထည်ဖော်မည်။ နောက်မှ သူလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည် ကို ဆက်လုပ်မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။

ရည်းစားဦး ဒေါက်တာပန်ဒိုရာကတော့ သူ့အရင် နိုင်ငံ ခြားကို ကြိုထွက်သွားနှင့်သည်မှာ ကြာပြီဟု ဆိုရမည်။ အင်္ဂလန် မှာ ဘွဲ့လွန်ယူပြီး ဟိုမှာပဲ အခြေချနေထိုင်မည်ဟု ပြောသွားသည်။

မင်းပျိုလွင်ကသာ သူမနှင့်အတူ လိုက်နေနိုင်မည်ဆိုလျှင် ပန်ဒိုရာ က အချိန်မရွေး အသည်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုပါမည် ဟု ကတိပေးသွားသည်။

ပန်ဒိုရာက စာတော်သလို မာနလည်းကြီးသည်။ ပိုက်ဆံ ခမ်းသာသည်။ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး ပညာတတ်လူကဲ့ထံ တွေချည်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားမှာ အခြေချနေထိုင်ကြသူတွေများ သလို ဟိုနှင့်ဒီ ကူးချည်သန်းချည် နေသူတွေလည်းရှိသည်။

ပန်ဒိုရာသဘောက ခေတ်မီတိုးတက်သော နိုင်ငံမှာ သူမ လိုချင်သည့် ဘဝရည်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော် ရန်ဖြစ် သည်။ မင်းပျိုလွင်က မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲနေမည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အလုပ်သင်္ဘောထက် ပိုနေရန်ဆန္ဒမရှိ။

အမုန်းမပါဘဲနှင့် ဆန္ဒသဘော မညီညွတ်သဖြင့် လမ်းခွဲ ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ ထူးထူးခြားခြားကြီးတော့ မခံစား ခဲ့။ ပန်ဒိုရာအတွက်လည်း သူနည်းတူဖြစ်မည်။ ငယ်သူငယ်ချင်း သည်းဖြစ်။ အတန်းဖော်လည်းဖြစ်သော သူနှင့်ပန်ဒိုရာတို့ ချစ်သူ အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြပုံက ဘာမှမဆန်းသလို လမ်းခွဲကြသည့် အခါမှာလည်း အခြားချစ်သူတွေလို အသည်းနှင့်နှင့် ရင်နာနာ သမ်းခွဲခဲ့ကြသည်က မဟုတ်။

လေယာဉ်ကွင်းအထိ လိုက်ပို့ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ရယ် ရယ်မောမော စကားအဆိုမပျက်ခဲ့ကြသူများအဖြစ် ကျေးအေးစွာ

လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။

အခုချိန်ဆို ပန်ဒိုရာတစ်ယောက်လည်း ကျယ်လွင်ပြန့်ပြောသော အသိုင်းအဝန်းသစ် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်၊ နေထိုင်မှုနည်းစနစ်သစ်တွေကြားမှာ နေသားကျ ပျော်မွေ့နေလောက်ပြီထင်သည်။

ခပ်ကွေးကွေးလမ်းလေးအတိုင်း သူလျှောက်ခဲ့သည်။ လေထဲမှာ သင်းပျံ့စွာ ရောက်ရှိလာသော နှင်းဆီပန်းရနံ့ကြောင့် ပန်းတို့၏သခင်မရှိရာ တိုက်အိမ်ပုလေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူကြည့်နေဆဲမှာပင် မြေ တိုက်အိမ်လေးမှ ဖျတ်ခနဲ မီးမှိတ်သွားတာမို့ အပြာရောင်လဲ့လဲ့ ညအိပ်မီးရောင်လေးမှတစ်ပါး တစ်အိမ်လုံး အမှောင်ထု ကြီးစိုးသွားသည်။ ခြံစည်းရိုးအဝင်ဝမီးကို မငြိမ်းဘဲထားသဖြင့် ယိုမီးရောင်ဖြင့် သူ့အိမ်လေးကို အေးအေးလူလူ လျှောက်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သမျှ အိပ်စက်အနားယူတော့မည့် ပန်းတို့သခင်မအကြောင်း မင်းပျိုလွင် ဦးခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ မိဘမရှိ၊ ဆွေမျိုးညာတိမရှိသလောက် နည်းပါး၍ ညီမဖြစ်သူ ဆုံးသွား၍ တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့အထီးကျန်နေသူရင်ထဲ ဘယ်လိုရှိမည်နည်းဟု တွေးရင်း မြေဆိုသည့် မိန်းမလှကိုယ်စား မင်းပျိုလွင် တိုးတိတ်စွာ သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။

နွေး သေဆုံးသွားခဲ့ရသည့်ကိစ္စမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ မင်းညိုလွင်အနေနဲ့ အပြစ်မှကင်းပါလေစရာ သူ့စိတ်မှာ ပထမဆုံး သံသယ

စိတ်လေးဖြစ်လာ၏။

ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ ဒေါ်အဲနားကို သူ့သဘောအကျဆုံးဖြစ်သည်။ ဘယ်သောအခါမှ အလုပ်အပေါ်မှာ မခိုမကပ်တတ်။ ခွဲကောင်းသလို စိတ်လည်းရှည်သည်။ ဒေါ်အဲနားကြောင့် ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းအချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကျွမ်းတဝင်သိပ်ပြီး ရောရောနှောနှော တရင်းတနီးမရှိသည့်တိုင် သူ့အကြောင်းကိုယ်အကြောင်းလောက်တော့ အကြမ်းဖျင်း သဘောသိထားနှင့်သည်။

မင်းပျိုလွင်အတွက်တော့ မြေနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းစကားမှန်သမျှ အထူးစိတ်ဝင်စားမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တခြားဘယ်သူနှင့်မှ မတူသော ပတ်သက်မှုရှိနေခြင်းကို တခြားလူဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ကာယကံရှင်နှစ်ယောက် သိနေသည်။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ သူမ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေ တွေးနေမည်နည်း စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ သေချာသည်က မင်းညိုလွင်အဖြစ် သိထားသည့် မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့် သူ့ကို မုန်းတီးနာကြည်းစေသည့် အတိတ်အကြောင်းများလားဟု တွေးရင်း မြေနှင့်သူကြားက အခြေအနေကို ထိတ်လန့်စွာ တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်မိသည်။

တစ်ယောက်ကို လိုက်ကာများကြားက မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။
 ထိုမိန်းကလေးက တခြားသူမဟုတ်။ ညကမှ မိတ်ဆုံစား
 ပွဲမှာ မြေ တွေ့ဆုံခဲ့ရသော မြို့မျက်နှာပုံးသူဌေးကြီး စပ်ခွန်ကြယ်၏
 တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး စောဂျူလိုင်ထရီဆိုသည့် ကလေးမ။
 အားလုံးက သူမကို ဂျူလိုင်ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ ညက
 တစ်ချိန်လုံး ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ဆိုသည့် လူနားမှာ တပူးပူး
 တကပ်ကပ်နှင့် စကားရေပက်မဝင်အောင် ပြောနေသူအဖြစ် သတိ
 ထားမိသည်။ ပြီးချိန်မှာ ရယ်မောလိုက်တိုင်း ချိုင့်ခွက်ဝင်သွားတတ်
 သည့် ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်က ချိုသောမျက်နှာလေးနှင့် လိုက်ဖက်တင့်
 တယ်စွာ ကျက်သရေရှိလှသည်။

ညီမငယ် နွေးအရွယ်ဖြစ်သဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသော
 ထိုကလေးမကို မြေ ဂရုပြုမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာ”
 “ဒေါက်တာ ဦးမင်းပျိုလွင်”
 “ဪ”

အခုမှ လာရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်စွာ မြေ
 နားလည်သွားသည်။ ဂျူလိုင်ဆိုသည့် ကလေးမလေးက မြေဆီ
 လာခြင်းမဟုတ်။ ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ဆိုသည့် လူဆီကို လာသော
 ဧည့်သည်ဖြစ်သည်။

အိမ်မှား၍ မြေအိမ်ရှေ့ ရောက်လာသော ကလေးမကို

အခန်း (၅)

“ကျွီး”
 “တိ...တိ”

“ဒေါက်တာရှိပါသလား ဒေါက်တာ”

အရုဏ်ဦး၏ နံနက်ခင်းက ဆီးနှင်းထူထူ မြူပြာဆိုင်းဆိုင်း
 ကြားမှ မသည်းကွဲသေး။ သာယာချိုအေးစွာ အော်မြည်တွန်ကျွေးနေ
 သည့် ကျေးငှက်တို့ အလန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားအောင်ပင်
 ကျယ်လောင်စူးရှသော ကားဟွန်းသံနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
 ချိုသောအသံစူးစူးလေးကြောင့် ဘုရားဝတ်ပြုနေသူ မြေကို အာရုံ
 ပျက်သွားစေသည်။

နံနက်ခင်း စောစောစီးစီး မြေဆီလာသော ဒီလိုဧည့်သည်
 မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသဖြင့် မြေ အံ့ဩနေစဉ်မှာပင် ကားကံခါး
 ဖွင့်သံ ပိတ်သံနှင့်အတူ ခဲသားရောင် မာခဲတူးကားပေါ်မှ ကြွကြွ
 ရွရွ လှလှလေး ဆင်းလာသည့် အဖြူရောင်နှင့် မင်းသမီးလေး

အိမ်တံခါးကြီးအား ဖွင့်လှစ်၍ ကြိုဆိုလိုက်တော့ အံ့အသွားသော ဂျူလိုင်အမှုအရာလေးက ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

“မောနင်းပါ ဂျူလိုင်”

“ဒေါက်တာက ဟို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီမှာရောက်နေတာလဲဟင်”

“ဒါ တို့အိမ်လေ”

မြေရပ်နေသည့် နေရာကိုကျော်ပြီး မြေနောက်ဖက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းအစုံက သူမမြင်လိုတွေ့လိုသော ဒေါက်တာမင်းဖျိုလွင်ဆိုသည့်လူကို ရှာဖွေနေခြင်းဟု နားလည်သည်။

“ဒါ ဒေါက်တာမင်းဖျိုလွင်အိမ် မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်”

“ဂျူလိုင်တွေ့ချင်တဲ့လူက ဟိုဘက်အိမ်မှာပါ”

“အာ ဆောရီးပါနော်၊ စောစောစီးစီး ဒေါက်တာကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်သွားပြီ”

“ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ဒေါက်တာကရော ဒီမှာပဲ တစ်ယောက်တည်းနေတာလားဟင်”

လှပသည့်မြေကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း မေးလာသည့်

မေးခွန်းထဲမှာ ဂျူလိုင် ဘာကိုစိုးရိမ်ပြီး ဘာကိုစိတ်မချဖြစ်သည်ဆို တာကိုပါ သဘောပေါက်လိုက်တာမို့ မြေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကလေးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေတာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်”

“ဟို ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားဘယ်သူမှမမြင်လို့ ဂျူလိုင် မေးကြည့်တာပါ၊ ဂျူလိုင်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ”

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားပေမယ့် ဂျူလိုင်ရင်ထဲကို မြေ လှမ်းမြင်လိုက်ပါသည်။ ဒေါက်တာမင်းဖျိုလွင်ဆိုသည့်လူကို ဂျူလိုင် စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ မေတ္တာရရှိနေပြီဟု သိလိုက်သည်။ ဂျူလိုင်အပြစ်ဟုတော့မဆိုသာ။

မိန်းကလေးအများစု သဘောကျလောက်စရာ အရည်အချင်းတွေ ဒီလူမှာရှိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါက်တာမင်းဖျိုလွင်ဆိုသည့်လူက သူ့ပိုက်ကွန်ထဲသို့ မိုက်မဲစွာ တိုးဝင်လာသော မိန်းကလေးတိုင်း စိတ်ကြိုက်ဆော့ကစားပြီး ငြီးငွေ့စိတ်ကုန်လာသည့်ခဏမှာ ဖြစ်လိုရာဖြစ် ထားရစ်စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။

မင်းဖျိုလွင်ဆိုသည့် အချစ်ခွဲထဲသာ သက်ဆင်းမိသူတိုင်း အသည်းကြော့ရသည်။ ဘဝသေရမည်။ နောက်တော့ အသက်ပါ ဆုံးရှုံးရသည်။ နွေးအသက်အရွယ် ဂျူလိုင်ဆိုသည့် ကလေးမလေး

ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ မြေရင်ထဲ နာလာသည်။

ဂျူလိုင်ဆိုသည့် ကလေးမလေးက ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင် အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှမသိဘဲ ရဲဝံ့စွာ သူ့ရိုရာကို ရောက်လာ၏။ တစ်ဖက် တိုက်ပုလေးရှိရာသို့ ကျောခိုင်းနေသော ဂျူလိုင်ကို ငေးမိငေးရာ ငေးနေရာမှ တဝန်းဝန်းထုရိုက်သံကြောင့် အကြည့်ကို ချက်ချင်းလွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ”

“ဦးမင်းပျိုလွင်”

“ကျွန်း”

“ဂျူလိုင်ပါလား”

အံ့ဩသောမျက်နှာထားဖြင့် နံနက်ခင်းနှင့်အပြိုင် နုသစ် လှပနေသော ဂျူလိုင်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ခြင်းအဖြစ်ကြောင့် မင်းပျိုလွင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“အိပ်ပုပ်ကြီး အခုမှနှိုးလာတယ်၊ ဂျူလိုင်က ဦးမင်းပျို လွင်ကို ဟိုဘက်အိမ်မှာ နေတာမှတ်လို့ သွားနှိုးတာ၊ မြေဆိုတဲ့ ဒေါက်တာမမနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့ အားနာနာနဲ့ ဒီဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ရ တာသိလား”

“ဟင်”

မြေနဲ့တွေ့တယ်ဆိုတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မင်းပျိုလွင် ရင်ထဲ တစ်မျိုးတမည် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဂျူလိုင်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်ခိုင်းတော့မှာ လားလို့”

“ဆောရီး အိမ်ထဲဝင်လေ၊ အိမ်မှာက ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ ဂျူလိုင်ကို အားနာလို့ပါ”

“မလိုပါဘူး၊ ဂျူလိုင်က ဧည့်သည်မှမဟုတ်ဘဲ၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ၊ အပြင်ကို ဂျူလိုင်နဲ့အတူ တစ်ခုခုသွားစား ဖို့ ဂျူလိုင်စောင့်နေမယ်”

ရှေ့ဆက်လှမ်းမည့် မင်းပျိုလွင်ခြေအစုံ နေရာမှာ ရပ်တန့် သွားသည်။ ညက ဦးမင်းပျိုလွင်အိမ်ကို ဂျူလိုင် လာလည်လို့ရ မလားဆိုတုန်းက သူ ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ လာလို့ရပါတယ်ဟု ဆိုလိုက်မိသမျှ အခုတော့ ဒုက္ခလှလှတွေ့ပြီဟု သဘောပေါက် လိုက်သည်။

“ကိုယ် ဆေးရုံကို သွားရဦးမှာ ဂျူလိုင်”

“သိပါတယ်၊ ဦးမင်းပျိုလွင်ကို ဂျူလိုင်ပဲ ဆေးရုံ အရောက် သွားရမယ့်အချိန်မှာ လိုက်ပို့မှာပါ”

ဟာ။

မင်းပျိုလွင်ရင်ထဲက တိုးတိတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာရခြင်း ပါ။ ဤကလေးမနှင့်တော့ သူဘယ်လိုမှ ပြေးလွတ်နိုင်စရာ မရှိတော့ပြီမို့ နောက်ထပ် ဘာဆင်ခြေမှ မပေးဘဲ လုပ်စရာရှိတာ ကို သွက်လက်စွာ လုပ်နေမိသည်။

မြေကတော့ သူ့အိမ်ကို စောစောစီးစီး ရောက်လာသော
ဂျူလိုင်ကြောင့် ဘယ်လိုထင်နေမည်မသိ။ ညီမဖြစ်သူ နွေးနှင့်တုန်း
ကလည်း သူ့အပေါ်မှာ အထင်လွဲခဲ့သည်။ မုန်းခဲ့၊ နာကြည်းခဲ့
သည်။ ဂျူလိုင်ကိုမြင်တော့ မြေရင်ထဲက အမုန်းက ပို၍ခိုင်မာရန်
မှတစ်ပါး တခြားမရှိ။

သူ့ကို လူရှုပ်လူပွေဟုသာ ထင်ပေဦးတော့မည်။

“သွားကြစို့ ဂျူလိုင်”

“အိုကေ”

ဂျူလိုင်က မင်းပျိုလွင်ရှေ့က အရင်ထွက်သွားတာမို့
အိမ်တံခါးကို သော့ခတ်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ် မြေအိမ်လေးရှိရာ
ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော
အိမ်လေးမှာ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှမရှိ။

သူ ကားပေါ်အရောက်မှာ ဂျူလိုင်ကားလေး နေရာက
ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဦးမင်းပျိုလွင်”

“ဟင်”

“ဂျူလိုင်က အစ်ကိုမရှိတော့ ဦးမင်းပျိုလွင်ကို ကိုကိုလို့
ခေါ်လို့ရမလားဟင်”

“အင်”

ရုတ်တရက် သူ့ဘာပြောရမုန်းမသိ။ ခေါ်ပါဟုပြောရ

အောင်ကလည်း အခက်၊ မခေါ်ပါနဲ့ဟု ပြောရအောင်ကလည်း
ဘစ်ဖက်မိန့်ကလေး အရှက်ရသွားတော့မည်။

“ဦးမင်းပျို”

“ဗျာ”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်လို့ရမလားလို့”

ဂျူလိုင်အသံက ခပ်နွဲ့နွဲ့။

လှပသည့် မျက်လုံးအစုံကိုဝင့်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စူးစမ်း
အကဲခတ်ဟန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ သူ့ဘက်က တစ်ခုခုတော့
ဗြတ်သားမှဖြစ်တော့မည်ဟု သိလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူက ကြိုက်ပါ့မလားမသိဘူး”

“ချစ်သူ”

“အင်”

ဂျူလိုင်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးစလေး ဖျတ်ခနဲ မှေးမှိန်
သွားသည်။

“ဦးမင်းပျိုမှာ ချစ်သူရှိလား”

“အင်”

“သိပ်လှတာပဲလားဟင်”

“ကိုမျက်လုံးထဲတော့ လှတယ်လို့ထင်တာပဲ”

ထိုစကားကိုပြောနေရင်း မျက်လုံးထဲမှာ လှပသည့် မြေ
ရိပ်လေး ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာခြင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်။

ဂျူလိုင်ဘက်က အကြာကြီး တိတ်သွားသည်။
 “အခု ဦးမင်းပျိုချစ်သူက ဘယ်မှာလဲ”
 “ရန်ကုန်မှာ”
 ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာပြောလိုက်တော့ ဂျူလိုင်မျက်နှာ
 လေး ပြန်ကြည်လာသည်။
 “ဦးမင်းပျိုချစ်သူက ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ
 ဂျူလိုင်က ဦးမင်းပျိုကို ကိုကိုလို့ခေါ်တာ သူမကြားနိုင်ပါဘူးနော်”
 “ဂျူလိုင်ကတော့ အခုချိန်ကစပြီး ကိုကိုကို ကိုကိုလို့
 ခေါ်မှာပဲ”
 “ဒါပေမယ့်”
 “ဂျူလိုင်သိပါတယ် ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုချစ်သူလာတဲ့အခါ
 ကတော့ သူ့ရှေ့မှာ ဘယ်ဒီလိုခေါ်ပါ့မလဲ၊ ဒါဆို ရပြီမဟုတ်လား”
 “ဂျူလိုင်သဘောပဲ”
 “ဟေး ဒါမှ ဂျူလိုင်ကိုကိုကွ”
 ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်
 သော ဂျူလိုင်ကိုကြည့်ကာ မင်းပျိုလွင် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု
 ပြုံးနေလိုက်ရသည်။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်ကို ဒါထက်ပိုပြီး ပြောလို့မကောင်းတော့ ဒီလိုပဲ ငြိမ်
 လိုက်ရ၏။
 ဂျူလိုင်က သူတို့မြို့က နာမည်ကြီး ခေါက်ဆွဲဆိုင်က

ခေါ်သွားပြီး သူမကပဲ ဦးဆောင်ပြီး အစားအသောက်တွေကို
 မှာသည်။
 “စားနော် ကိုကို၊ ဒီဆိုင်က ခေါက်ဆွဲစားပြီးရင် ကိုကိုပါ
 ဆွေမျိုးမေ့သွားမယ်”
 “ဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ”
 “ဒါထက်တောင်ပိုသေးတယ်၊ မယုံရင် စားကြည့်လေ”
 ကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲက အငွေထောင်းထောင်းထနေသလို
 ဟင်းရနံ့မွှေးအိမ်နံ့ကလည်း ရန်ကုန်က သျှမ်းခေါက်ဆွဲတွေနှင့်မတူ။
 လတ်ဆတ်သော မုန့်ညှင်းချဉ်နှင့် ပူပူနွေးနွေး တွဲဖက်စားသုံးရ
 သဖြင့် နှုတ်ကို ချိုမြိန်စေသည်။
 ဂျူလိုင်ပြောသည့်စကားအတိုင်းပင် ကြက်ပေါင်းရည်၏
 သူးကဲသည့်အရသာ၊ ကြွပ်ရွာပူနွေးသည့် တို့ဟူးကြော်၊ ရေနွေးခါး
 ခါးတို့က လိုက်ဖက်သော အတွဲအစပ်ဟု ဆိုရမည်။
 “ကောင်းတယ်မဟုတ်လား ကိုကို”
 “အင်း”
 “အဟင်း ဟင်း ဟင်း”
 “နောက်တစ်ပွဲ ထပ်ယူဦးလေ”
 “တော်ပါပြီဗျာ၊ ပိုက်ဆံကို ကိုယ်ရှင်းလိုက်မယ်”
 “နေပါစေ ကိုကို”
 “ဒေါ်အားရီ”

ဂျူလိုင်က ရှမ်းလို ဘာပြောလိုက်သည်မသိ။ ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက ရယ်မောကာ သူပေးသည့်ပိုက်ဆံကို မယူဘဲ ရယ်မောလျက် ငြင်းဆန်ပါသည်။

သူမတတ်နိုင်သည့်ကိစ္စမို့ လက်လျှော့လိုက်ရပြီးနောက် ဂျူလိုင် ကားပေါ်ရောက်သွားသည်။

“ကိုကို”

“ပြောပါ”

“ဒေါက်တာမြေနဲ့ ကိုကိုချစ်သူ ဘယ်သူပိုလှလဲဟင်”

“အတူတူလှတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုချစ်သူက သိပ်လှတာပေါ့”

“အင်း”

သူခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဂျူလိုင်က ရယ်သည်။ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် ရယ်သည်ကိုက မင်းပျိုလွင်လည်းမသိ သိလည်းမသိချင်။ ဘာကြောင့် သူ့စိတ်ကူးထဲက ချစ်သူရဲ့အလှတို မြေအလှနှင့် အတူတူပါဟု ပြောလိုက်မိမှန်းမသိ။ မြေသာကြားမိသူကို ပို၍မှန်းမည်ထင်သည်။

တကယ်ဆို မြေထက် ပိုလှသည်ဟု ပြော၍လည်း ရန် တာပဲဟု နောက်မှ ပြန်တွေးကြည့်မိသည်။

“ကိုကိုအချစ်ကိုရတဲ့ မိန်းကလေးက ကံကောင်းတာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုချစ်သူကို သတိရတိုင်း လွမ်းတိုင်း

ဒေါက်တာမြေကိုကြည့်ပြီး အလွမ်းဖြေပေါ့”

“အင်း အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရမယ်ထင်တယ်”

ဂျူလိုင်က ရယ်နေသည်။ မြေနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်ထဲ စိတ်ထဲက သဘောထားကို သိချင်နေမှန်းသိ၍ သူကလည်း ဂျူလိုင် တို့ တမင်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါမှ အခုထဲက သူ့အပေါ် ဂျူလိုင် စိတ်ပျက်သွားစေချင်သည်။

“ဆေးရုံကို တစ်ခါထဲ ဝင်ပို့ပေးရမလား ကိုကို”

“တို့လမ်းလျှောက်ချင်သေးလို့ ရှေ့နားမှာ ချထားခဲ့ ဂျူလိုင်”

“ကျွဲ”

“သင့်ခံယူ ဂျူလိုင်”

“ဘိုင်”

သူညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ ကားကိုရပ်ပေးသဖြင့် သူဆင်း ခဲ့က်သည်။ ဂျူလိုင်က သူ့ကို လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ နှုတ်ဆက် ခင်း ကားကို နေရာမှ ဝှါခနဲပြေးထွက်သွားသည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး မှန်းမြင်နေရသော ထင်းရူးနှင့် ချယ်ရီနီနီပန်းပြာတွေကို သူ ငေးမော ခင်း ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်ခဲ့သည်။

ဂျူလိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ခေါင်းထဲက အတွေးစတင်ချို့ နောက်လာသည်။ သူ့အပေါ်မှာ ဂျူလိုင်ဘက်က တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စား မေတ္တာရှိနေမှန်း သိပြီးနောက်မှာ သူ ဘာဆက်လုပ်ရ

မလဲဆိုတာ တွေးစရာဖြစ်လာသည်။

ဂျူလိုင်အပေါ်မှာ ထားရှိသည့် သူ့သဘောထားကတော့ ရှင်းသည်။ ဂျူလိုင်လှတာကို သိပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ ရင်ခုန်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ သူပြောလိုက်သည့် စကားအရဆိုလျှင်တော့ သူ့အပေါ်မှာ ဂျူလိုင်အနေနှင့် စိတ်ပျက်အားလျှော့ နောက်ဆုတ်သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပေမယ့် သိပ်တော့မသေချာ။

သေချာသည်က ဂျူလိုင် သူ့ကို ကိုကိုဟု တစ်ခွန်းအခေါ်ခံရတိုင်း မြေမျက်နှာလှလှလေးကို ပြေးပြေးမြင်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ဖြာမလုံသလို ဖြစ်မိခြင်းတည်း။

အခန်း (၆)

“အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ စစ္စတာ”

“ညကပဲ အော်ပရေးရှင်း ဝင်လိုက်ရတယ် ဒေါက်တာဇေ၊ မြေရဲ့ပေးရှင်းလို့တော့ ဆရာဦးမင်းပျိုလွင်ကို ပြောလိုက်ပါတယ်”

ဖျော့တော့စွာ မှိန်းနေသော လူနာကိုကြည့်ပြီး မြေမျက်ခုံးလေး တွန့်လျက် ငြိမ်နေမိ၏။ ဤလူနာကား တခြားသူမဟုတ်။ မြေအတွက် အဖော်အဖြစ် လာနေပေးသော နန်းမြာ၏ မိခင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ အသက်က လေးဆယ်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးကလေးကို ဦးစွားရန် နန်းမြာနှင့်အတူ ဆေးရုံကို ရောက်လာသူဖြစ်သည်။

“ကလေးက အမြွှာယောက်ျားလေး ဒေါက်တာရေ၊ နန်းမြာနဲ့လည်းတူတယ်၊ ဖြူဖြူထွားထွားကြီးတွေ၊ ဆေးရုံကို အချိန်မီရောက်လာတာ မှန်သွားတယ်”

“ရွာမှာဆို ဒီအမေနဲ့ ဒီသားပုံစံမျိုး ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ

နော်”

ဒေါ်အဲနားစကားတွေက မြေနားငမာ လျှံနေသည်။ နန်းမြာ၏မိခင်ကို ဆေးကုသခွင့် သူမ မရလိုက်ဘဲ ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူ ရသွားခြင်းကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်နေ၏။

တစ်ညနှင့်တစ်နေ့လုံး နန်းမြာအမေကို အထူးဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်နေတုန်းက အခြေအနေကမထူး။ ထူးမဲ့ထူးတော့လည်း သူမ ဂျူတီချိန် ပြီးဆုံးပြီး ဟိုလူလက်ထဲကြမ္မာ သားအမြွှာကိုမွေးသည်။

“ကြည့်ပါဦး ဒေါက်တာ၊ ချစ်စရာဘယ်လောက်ကောင်း လိုက်သလဲ”

နီတာရဲမွေးကင်းစ ကလေးငယ်နှစ်ဦးစလုံး အနီးဖြူဖြူကြားမှာ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်နေကြပုံက ချစ်စရာသနားစရာ။

“အမေလုပ်သူက မကျန်းမမာ ဒီကောင်ကြီးတွေက ထူးနဲ့ ဘယ်လိုများ ရှေ့ဆက်စခန်းသွားကြမယ် မဆိုနိုင်ဘူး ဒေါက်တာရေ”

“ဒီပုံစံနဲ့တော့ သူတို့ရွာကို ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ချရမှပဲ ဆေးရုံက ဆင်းခိုင်းမှဖြစ်မယ် စစ္စတာစရ”

“ဒါပဲရှိတာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊ နန်းမြာလည်း ကလေးတွေကတစ်ဖက်၊ လူမမာကတစ်ဖက်နဲ့”

“သူ့အမေပြန်ရင် ရွာကို ပြန်ထည့်မှဖြစ်မယ်”

“ဒေါက်တာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ စစ္စတာရယ်၊ နန်းမြာမပါဘဲ လွတ်ထားရင် အခြေအနေ ဆိုးသွားမှာပေါ့”

ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရှိုက်သံက ဒေါ်အဲနားထံမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ပြီးတော့ လှပတည်ငြိမ်သော မြေမျက်နှာလေးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော မျက်လုံးလက်လက်များဖြင့် လေးစားကြည်ညိုစွာ ကြည့်နေသည်။

ဒေါက်တာမြေလို ဆရာဝန်မိုး များများပေါ်ပေါက်ပါစေဟု ဘုရားသခင်ထံမှာ ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ဟော့ ဟိုမှာ နန်းမြာနဲ့ သူ့ကောင်လေးလာပြီ”

ငယ်ရွယ်နုနယ်သော နန်းမြာတို့စုံတွဲလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နန်းမြာ၏ မျက်နှာလှလှလေး နှိမ်းနယ်နေဟန်ကို မြင်ရသည်။

“နန်းမြာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ လူကြီးချင်း ပြောဆိုထားတဲ့ နန်းမြာရဲ့ချစ်သူဆိုတာပေါ့ ဒေါက်တာ”

“ဂူဖီးတဲ့၊ သူတို့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို နန်းမြာက နောက်ဆုတ်ခိုင်းထားလို့ ကောင်လေးက မကြည့်ဘူး”

ဒေါ်အဲနားစကားကြောင့် နန်းမြာရဲ့ဂူဖီးကို မြေ လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

တိုင်းရင်းသားမျက်နှာပေါက် ဖြစ်သော်လည်း ဂူဖီးမှာ လူချောတစ်ယောက်မဟုတ်သော်လည်း ယောက်ျားပီသ၍

ကြည့်ပျော်ပျော်ဟု ဆိုရပါမည်။ မျှစ်စို့ပေါက်ကြီးနှင့်တူလှသော နန်းမြာနှင့် လိုက်ဖက်သော စုံတွဲလေးဖြစ်သည်။

“မမမြေ နန်းမြာအမေနဲ့ မောင်လေးတွေကို ကြည့်ပြီးပြီ လားဟင်”

“ကြည့်ပြီးပါပြီကွယ်၊ နန်းမြာမောင်လေးတွေက သိပ်ချစ် စရာကောင်းတာပဲ”

“တွေ့လား၊ ငါ့မောင်လေးတွေက သိပ်ချစ်စရာကောင်း ပါတယ်ဆို”

“အေးပါ”

နန်းမြာက သူ့ချစ်သူဘက် လှည့်ပြီး ဂုဏ်ယူသောမျက်နှာ ဖြင့် ပြုံးလျက်ပြောလိုက်သည့်အတွက် နန်းမြာချစ်သူက ခေါင်းညိတ် သည်။

“နန်းမြာ နင့်ရည်းစားကို ဒေါက်တာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး လိုက်ဦးလေ”

“ကျွန်တော်က နန်းမြာနဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်မယ့် နန်းမြာရဲ့ချစ်သူ ဂူဖီးပါ မမ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ဂူဖီးတို့မင်္ဂလာဆောင်ရင် မမ လာခဲ့ပါဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ”

“ငါက နင့်ကို အခုမယူနိုင်သေးဘူးနော် ဂူဖီး”

နန်းမြာစကားကြောင့် ဂူဖီးမျက်နှာ မည်းခနဲပျက်သွားကာ နန်းမြာမျက်နှာကို ဒေါသဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရ သည်။

ထို့နောက် ဘာမပြောညာမပြော နေရာက ချာခနဲလှည့် ထွက်သွားတာမို့ အားလုံး ကြောင်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“သိပ်ရိုင်းတဲ့ကောင်၊ ဒါကြောင့် သင်းကိုမယူချင်တာ”

နန်းမြာထံမှ မကျေမချမ်း ရေရွတ်သံအဆုံးမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသူက ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင် ဖြစ်နေသဖြင့် အားလုံး နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ဘာတွေများ တိုင်ပင်နေကြတာလဲ စစ္စတာ၊ ကျွန်တော့် အကြောင်း ပြောနေကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်က ရယ်မောပြီး ဒေါ်အေးကို ပြော လိုက်ပေမယ့် စူးလက်သော မြေထဲမှ အကြည့်က သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာတာကို တမင် မမြင်သလို ဟန်လုပ်လိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာဦးမင်းပျို၊ နန်းမြာရဲ့ သူ့အမြွှာမောင် လေးအကြောင်း ဒေါက်တာမြေ့ကို ပြောနေတာပါ”

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ရပ်ထဲဗျာ၊ ရုပ်တူစိတ် တူအမွှာပဲ”

“ရော နန်းမြာ၊ ဒီမှာ ညည်းအမေနဲ့ မောင်လေးတွေ အတွက် ဆရာယူလာတာ”

“အားနာစရာ ဆရာရယ်”

“လိုအပ်လို့ ပေးရတာပါဗျာ၊ ဆရာကို ဘာမှအားမနာနဲ့ ယူထား”

မင်းပျိုလွင်လက်ထဲက ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် အပြည့်ပါ လာသည့် လူမမာဓာတ်စာနှင့်တကွ အမွှာလေးနှစ်ယောက်အတွက် နို့မှုန့်ဗူး၊ နို့ဗူးအစုံအလင်ပါလာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

နန်းမြာက မင်းပျိုလွင်လက်ထဲက အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက် ပေမယ့် အားတုံအားနာဖြစ်နေဟန်က အထင်းသားပေါ်နေသည့်ကြား မှ မြေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာကို မမြင်သလို နေလိုက်ရ သည်။

“မြေကို ခွင့်ပြုပါဦး စစ္စတာ၊ ပြီးမှ နန်းမြာအမေကို မမ လာကြည့်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

မြေက ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ကို မည်သည့်စကားမှမဆို ဘဲ ခပ်တည်တည် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားဟန်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်အဲ နားရင့်ထဲမှာ အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ သံသယစိတ်က ပိုပြီးကြီးထွားလာ သည်။

အစထဲက ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်နှင့် ဒေါက်တာမြေတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့နိုင်သည့် အချစ်ဇာတ် လမ်းတစ်ပုဒ် ရှိရမည်ဟု ဒေါ်အဲနား မတွေးတတ်တွေးတတ်နှင့် တွေးကြည့်ခဲ့ဘူးသည်။

ချောမောလှပသော ဒေါက်တာမြေနှင့် တည်ကြည် ခန့်ညားသော ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်တို့ နှစ်ဦးသားဆက်ဆံရေးက သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားဆန်းပြားနေခဲ့ခြင်း အဖြစ်ကို ကာယကံရှင်နှစ်ဦးစလုံးမှ ရိပ်မိချင်မှ ရိပ်မိကြပေမည်။

ဒေါ်အဲနားအပါအဝင် ဆရာမလေး မနန်းတောင်ကတော့ ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်နှင့် ဒေါက်တာမြေတို့၏ ဘယ်သူနှင့်မှမတူ သော ဆက်ဆံရေးကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးအကြောင်း အထူးစိတ်ဝင်စား စွာ နှစ်ယောက်အတူဆုံချိန်မှာ ဘာရယ်မဟုတ် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ဝေဖန်ရေး လေကန်ရေး လုပ်မိကြသည်။

ထိုအထဲမှာ သူတို့နှစ်ဦး ကိုယ်ပိုင်တွေးထင်မြင်ယောင် သော အယူအဆတွေ ပါဝင်သည်။ အခုတော့ ဒေါ်အဲနားတို့ ထင် သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည့်အတွက် သူတို့ချစ်သော ဆရာနှင့် ဒေါက်တာမြေအတွက် စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မိ သည့်အတိုင်း ဒေါက်တာမြေ၏ ချစ်သူအဖြစ် သူတို့ဘာသာ နားလည်လက်ခံထားသည်။ ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်၏ လှုပ်ရှားသမျှ ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အထင်အမြင်လွှဲပြီး မခေါ်နိုင်မပြောနိုင်အောင် စိတ်ဆိုး စိတ်နာနေသော ချစ်သူနှစ်ဦးအဖြစ် သူတို့ဘာသာပြန်ထားခဲ့သမျှ အခုတော့ မှန်နေပြီ။

ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်က မြေနှင့်ဆုံလေတိုင်း လှပသည့်

ဒေါက်တာမြေအပေါ်မှာ စိတ်မဝင်စားသလိုလို၊ အရေးမစိုက်သလို လို ခပ်တည်တည်အချိုးဖြင့် မှင်နှင့်မောင်းနှင့် ဣန္ဒြေဖြင့်နေသော် လည်း ဒေါက်တာမြေ ကွယ်ရာမှာတော့ လှပသိမ်မွေ့နူးညံ့သော မြေအလှအပကို လှမသိသူမသိ တိတ်တဆိတ် ငေးမောခိုးဝှက် ကြည့်နေတတ်တာမျိုး မကြာခဏ မြင်ဘူးတွေ့ဘူးသည်။

ထိုအကြည့်မှာ ရိုးသားသောအကြည့်မဟုတ်ခြင်းကို ဒေါ်အဲ နား သိသည်။ ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်က ဒေါ်အဲနားအကြည့်ကို စိတ်မဝင်စား။ သူနှင့်မြေအပေါ် တွေးထင်သည့် စိတ်ကူးများကို လည်း မသိ။ သူ့လူနာဖြစ်သော အမြှာတို့အမေထံမှာ စိတ်ရောက် လျက် လူနာအခြေအနေကို အားမလိုအားမရဖြစ်နေ၏။ အားနည်း ပျော့တော့သော လူနာ၏ အခြေအနေက စိတ်ချနိုင်လောက်စရာ အခြေအနေမျိုးမဟုတ်ခြင်းကြောင့် မျက်ခုံးအစုံက တွန့်ကုတ်နေ သည်။

သူကိုယ်တိုင် လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးများအကူအညီဖြင့် ဂရုတစိုက် ကြပ်မတ်ကုသမှု ပြုနေသည့်ကြားမှ အခြေအနေက တိုးတက်လာခြင်းမရှိ။ စိုးရိမ်ရသောကြောင့် ဒေါ်အဲနားကိုယ်တိုင် အနားမှာ နန်းမြာနှင့် စောင့်ကြည့်နေခိုက် မြေ ပြန်ရောက်လာ၏။

လူနာအနေအထားနှင့် ပေးထားသည့်ဆေးဝါးအခြေအနေ ကို ကြည့်ကာ လှပသောမျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကာ ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ကို နန်းမြာတို့သားအမိ မရိပ်မိအောင် အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ လှမ်းခေါ်ယူလိုက်ပြီးနောက် မြေက

အရင်ဦးဆောင်ကာ သူတို့ပြောဆိုမည့်စကားကို မကြားနိုင်သော နေရာကို လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဒီမယ်”

“ပြောပါ”

“လူနာအခြေအနေက ဆက်ပတစ်ဆီးမီးယား (သွေးတွင်း သို့ ပိုးဆိပ်တက်ခြင်း) ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်၊ ရှင်ပေါ့ဆလို့ ဖြစ်ရတာလို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုအထောက်အထားတွေနဲ့ ကိုယ့်ကြောင့် လို့ ပြောနိုင်တာလဲ၊ ကိုယ်က လူ့အသက်ကိုကယ်တာ၊ လူသတ်နေ တာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် သိမှာပေါ့”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

တည်ငြိမ်စူးရှသော မင်းပျိုလွင်၏အကြည့်များနှင့် တောက်ပလင်းလက်သော မြေအကြည့်များ တစ်သားတည်း ပေါင်းစည်းသွား၏။ တစ်ယောက်ရင်ထဲ တစ်ယောက် ထွင်းဖောက် နေသော အကြည့်များဖြစ်ကာ စိမ်းလက်ပြင်းရှသော မြေအကြည့် က သူမသာ နဂါးမလေးဖြစ်မည်ဆိုလျှင် မင်းပျိုလွင်မှာ သူမ အကြည့်ကြောင့် ပြာကျသွားနိုင်လောက်ပေသည်။

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူးလို့ တခြားသူ ကို သွားပြောလို့ ရချင်ရမယ်၊ ကျွန်မကို လာပြောနေလို့ကတော့ အပိုပဲ”

“မဆိုင်တာတွေ ဘာလို့ပြောနေတာလဲ”

“ဆိုင်လို့ပြောနေတာပေါ့ရှင့်၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မညီမနွေး
သေခဲ့ရတာ”

“တော်တော့ အခုချိန်မှာ မင်းနဲ့ဘက်ပြိုင်ပြီး ကိုယ် ဘာမှ
မပြောချင်ဘူး”

“ပြောလို့မှမရဘဲ၊ လူနာတွေအပေါ်မှာ သနားဟန်၊
ကြင်နာဟန်ဆောင်နေတဲ့လူမှာ အင်မတန်ရက်စက်တဲ့ နှလုံးသား
ရှိနေတာ သူတို့မှမသိဘဲ”

“မြေ”

“ရှင် ကျွန်မကို မအော်ပါနဲ့၊ ရှင်အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းဖို့
ကျွန်မအမေက ကျွန်မကို မွေးပေးထားတာမဟုတ်ဘူး”

ထိပ်တိုက်မတွေ့ဖြစ်အောင် နေမည်ဟု ဘယ်လိုပင်
ကြိုတင်ကြံစည်စိတ်ကူးထားခဲ့ပါသော်လည်း လက်တွေ့မှာ မြေကို
သူ ရှောင်လွှဲ၍ မလွတ်နိုင်ဟု မင်းပျိုလွင် သိလိုက်သည်။

နာကြည်းခါးသီးမှုတွေ၊ မုန်းတီးစက်စုပ် အထင်သေးဟန်
ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော မြေမျက်လုံးအစုံကို
မြင်လိုက်ရခြင်းက မင်းပျိုလွင်စိတ်ကို အကြီးမားဆုံး နှောင့်ယှက်မှု
ဖြစ်သွားသည်။

“ဆောရီး မင်းအထင်လွဲနေတဲ့ကိစ္စကို မင်းနားလည်
အောင် ကိုယ်နောက်မှ ရှင်းပြမယ်”

“မလိုပါဘူး”

“အထင်အမြင်လွဲနေတယ်လို့ ပြောရအောင် ကျွန်မ မျက်စိ
ရော နားရော အကောင်းပကတိရှိနေသေးတယ်ရှင့် သိလား”

“နောက်ထပ်လည်း ရှင်နဲ့ပတ်သက်ဆက်ဆံဖို့ စိတ်ကူး
မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ နွေးကိစ္စကို ထည့်ပြောနေသေးလဲ”

“ဘာ”

“ကျွန်မညီမ ရှင့်ကြောင့်သေရတာ ကျွန်မထည့်မပြောလို့
ရှင်ကပဲ ပြောချင်သေးလို့လား”

“ပြောချင်တယ်”

“ဘာ”

“ဒါပေမယ့် အခုတော့မဟုတ်ဘူး၊ လောလောဆယ် လူနာ
တို့ အရင်ဆေးကုရဦးမယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ ပါစင်နယ်ကိစ္စကို နောက်
မရှင်းပါ၊ ဟုတ်လား”

ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေ မြေအနားက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား
တန်က ဝုံကြွားတောက်ပနေ၏။ မြေက သူ့ကို ဘာမှပြောဆိုရန်
အခွင့်မရသေးခင် သူက မြေကို စကားလုံးရော အမူအရာနှင့်ရော
အနိုင်ပိုင်းပြီး အေးဆေးစွာ ကျောခိုင်းသွားတာကြောင့် မြေရင်မှာ
အံ့ရခက်စွာ ဆတ်ဆတ်ခါ ကျန်ရစ်သည်။

ဘခန်း (၇)

လူနာက မြေ၏လူနာ။

သို့သော် တာဝန်ယူကုသပေးမိသူက မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့် သူကိုယ်တိုင်ဆိုတော့ ပြင်းထန်ရက်စက်သော စွပ်စွဲချက်တွေက ကြောက်စရာအမှန်းနှင့် အပြိုးကြားမှာ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ပေါ်လာခြင်းက ဘာမျှမဆန်းဟုထင်သည်။

အထူးသဖြင့် ညီမတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော အစ်မတစ်ယောက်၏ ရင်တွင်းခံစားချက်အပေါ်မှာ သူ စာနာနိုင်သည့် အတွက် မြေကို အပြစ်တင်စရာဟု သူမမြင်။

မြေ သူ့အပေါ်မှာ ထင်မြင်ယူဆထားသလို မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်သူက မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ဒုက္ခပေးခဲ့ဘူးခြင်းကို သူပဲသိသည်။ သန့်ရှင်းသော လိပ်ပြာရှိသဖြင့် မြေ အပြောပြော သူ့ဘက်က တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်သည်။

ဒါကိုပဲ မြေအမြင်မှာ သူ့ကို နှလုံးသားမဲ့လွန်းသူ

သွေးအေးရက်စက်လွန်းသူအဖြစ် ထင်မြင်လေမည်လားမသိ။ သူနှင့် မြေကြားက အရှုပ်အထွေးကို မဖြေရှင်းခင် မြေလူနာအမြှာတို့အမေဘာမှမဖြစ်ရေးကို အထူးကြပ်မတ်ကုသမှု ပြုနေရသည်။

အမြှာတို့အမေသာ တစ်ခုခုအမှားအယွင်း အတိမ်းအစောင်း ဖြစ်ခဲ့လျှင် မြေပြောသလို သူ့အဖြစ်က လူဆိုးစာရင်းဝင်ရန်သာရှိသည်။ အခုတော့ အမြှာတို့ညီအစ်ကိုရော အမြှာတို့အမေပါ စိတ်ချချပြီဆိုတာ သေချာမှ သူ့စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချနိုင်သည်။

ဟူး။

မင်းနဲ့တော့ တကယ်မလွယ်ပါလား မြေရယ်၊ မြေအကြောင်း တွေးမိတော့ မင်းပျိုလွင် နှုတ်ခမ်းအစုံက သူ့အလိုလို ပြီးသွားမိခြင်းက ဘာကြောင့်ဟု သူမတွေးချင်ပါ။ သို့သော် မြေဆုံးရာကောင်းသည်ကိုက သူ့နှလုံးသားက လက်ခံထားသည်။

သူနှင့်မြေ တွေ့ဆုံကြပုံက ထူးခြားသလို မြေနှင့်သူ ဆက်ဆံရေးကြုံပြန်တော့လည်း တခြားသူတွေနှင့် ဘာတစ်ခုမှမတူ။ အမြှာတို့အမေ ဆေးရုံကဆင်းမည့် အချိန်အထိစောင့်ပြီးမှ မြေနှင့် နှက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ကိုယ်ဝင်ခဲ့ပြီနော်”

ဆရာဝန်များ နားနေခန်းမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်သော မြေက ဖွင့်ထားသည့် အခန်းတံခါးပေါက်ဝကို ခေါက်

ပြီး သူဝင်လာမည့်အကြောင်း မြေကို လှမ်းအသိပေးသူအား မကြည့်
သလိုလေးကြည့်လျက် ဖျတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ အမြောတို့အမေ ဆေးရုံကဆင်းပြီဆိုတော့ ကိုယ့်
အပေါ်မှာ မြေဘက်က မတရားစွပ်စွဲထားတဲ့ စကားတွေ ပြန်ရ
သိမ်းပါ”

“ကျွန်မက ရှင့်အပေါ် မတရားစွပ်စွဲတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းညီမ နွေးကိစ္စက တို့နဲ့ဘာမှမဆိုင်
ဘူး”

“ရှင်...ရှင် ကဲဟယ်”

“ပေး ဘာလို့ ဒီလောက် ဒေါသကြီးရတာလဲ၊ ကိုယ့်
အသားကို နာအောင်လုပ်ရင် မင်းလည်း ပြန်နာကျင်သွားရလိမ့်
မယ်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိဘူးလား”

ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ သူ့ပါးကိုရိုက်ရန် မြော
တက်လာသော မြေလက်ကလေးကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ထားမြစ်ရင်
မြေမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့စူး စိုက်ကြည့်လျက်ဆိုတော့ သူ့စကား
အဆုံးမှာ မြေ မျက်လုံးအစုံ စိမ်းလက်သွားတာကို မြင်လိုက်
သည်။

“လူစိတ်မရှိတဲ့လူ၊ ကျွန်မလက်ကို အခုလွှတ်”

“လွှတ်မှာပါ၊ ဒီလောက် အသားအနာခံပြီး ရုန်းနေရင်
မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း တစ်ခုသိထားဖို့က”

“ဒေါက်တာမြေရေ ဒီမှာ ဒေါက်တာ့ဧည့်သည် ရောက်
လာလို့ လာဖို့တာပါ”

ဒေါ်အေးနားအသံအဆုံးမှာ လူတစ်စုနှင့်အတူ နားနေခန်းထဲ
ရောက်လာသဖြင့် မြေနှင့် မင်းဖျိုလွင်တို့မှာ မျက်နှာထားကိုပြင်ပြီး
အလိုက်သင့် ဟန်ဆောင်လိုက်ကြရပါသည်။

“ဪ ဆရာလည်းရှိနေတာကိုး”

“စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောကြပါ၊ ကျွန်တော် သွား
ဒီကံပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဒေါ်အေးနားက အတူပါလာသော ဧည့်သည်တွေနှင့်
ကံဆက်ပေးသည်။

“ဒေါက်တာမြေ မမှတ်မိဘူးလား၊ ဖိုးကံထူး အဖေနဲ့
အမေလေ”

“ဪ မှတ်မိပါပြီရှင်၊ ဖိုးကံထူးရော နေကောင်းရဲ့လား
မင်း”

သာယာချိုအေးသော စကားသံ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဖွယ်
အမူအရာနှင့် မြေဆိုသည့် မိန်းမချော၏ပုံစံကို မျက်ဝန်းတွင်
မြင်ယောင်ရင်း မင်းဖျိုလွင် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်
သွက် နှုတ်ခမ်းကတော့ ပြုံးနေပါသည်။

ဒါကလည်း သူနှင့်မြေတို့၏ စောစောက ရန်ပွဲအကြောင်း
တို့ တွေးမိ၍ဖြစ်သည်။ မြေရော သူပါ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို

အရုံးပေးလိုသူတွေမဟုတ်မှန်း သိခဲ့ရပြီးနောက်မှာ သူ့စိတ်တွေ ပိုပြီး ထူးဆန်းလာသလို ထင်လိုက်မိသည်။

မြေကို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်ပြု လက်ခံထားသော်လည်း မြေအလှအပက သူ့အတွက် ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားမှုမရှိသေး။

အစ်ကိုဖြစ်သူ မင်းညိုလွင်နှင့် မြေရဲ့ညီမဖြစ်သူ နွေးတို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကြောင့် သူနှင့်မြေကြားမှာ ဆက်နွယ်ပတ် သက်မှု ရှိနေခြင်းသဘောအပေါ်မှာလည်း သူ့ဘက်က နေတတ် သလို နေခဲ့သည်။

အမြဲဆုံတွေ့နေကြသည့် လုပ်ငန်းခွင်မှတစ်ပါး မြေနှင့် နီးကပ်စွာ မနေခဲ့ဘူးသော်လည်း ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်မှာတော့ လှပ သည့် မြေမျက်နှာလေးကို မင်းပျိုလွင် နီးကပ်စွာ အသေးစိတ် မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးနောက် သူ့စိတ်ထဲမှာ မြေပုံရိပ်က ထင်းခနဲ မြင်သာ ထင်သာဖြစ်လာသည်။

“ဟေး ကိုကို”

“ဪ ဂျူလိုင်”

“ကြည့်ပါဦး၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေပေးလာ တယ် မသိပါဘူး၊ ဂျူလိုင်တစ်ယောက်လုံး အနားရောက်လာတာ ကိုတောင် မမြင်ဘူး”

ချစ်စဖွယ် ရယ်မောလိုက်သော ဂျူလိုင်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ဂျူလိုင်လက်ထဲက ဆွဲခြင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

တည်ကြည်သော မင်းပျိုလွင်မျက်နှာပေါ်မှာ အရောင်တစ်မျိုး ဖြတ် သန်းသွားသည်။

“ကိုစွရီလို့လား ဂျူလိုင်”

“နီး...အိမ်မှာ ရှမ်းထမင်းချဉ်လုပ်စားလို့ ကိုကို စားဖူး တယ်ရှိအောင် လာပို့တာပါနော်”

“ရော ဟောဒီမှာ အများကြီး ထည့်ယူလာတယ်၊ ကိုကို သူငယ်ချင်းတွေရော၊ ဆရာမတွေရော ကျွေးလိုက်ပေါ့”

“ဒုက္ခရာလို့ဂျူလိုင်ရယ်၊ နောက် ကိုအတွက်ဆိုပြီး ဘာတစ်ခုမှ ဒုက္ခမရာပါနဲ့”

လက်ထဲကိုရောက်လာသော ဆွဲခြင်းကိုကြည့်ကာ သူ့ဆို လိုက်တော့ ဂျူလိုင်က ရယ်နေသည်။ ပြီးမှ

“ကိုကိုအတွက်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဒီဆေးရုံ မှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းအားလုံးအတွက်ပါ ထည့်ယူလာတာပါ”

စကားတတ်မလေး ဂျူလိုင်နှင့် ပြိုင်ပြော၍နိုင်မည်မဟုတ် ပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဆရာမ နန့်ရာပင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သုလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ဂျူလိုင်ဆွဲခြင်းကို ဆရာမလက်ထဲ အပ်လိုက် ရသည်။

“ဟောဒီမှာ ဆရာမတို့အတွက်ဆိုပြီး ဂျူလိုင်က ထမင်း ချဉ်လာပို့တာ ယူပါဦးဗျာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဆရာရဲ့၊ ဂျူလိုင်က သူ့ဆရာစားစေချင်လို့ ဦးပေးတာနေမှာပေါ့”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဆရာမတို့ဖို့လည်း ပါပါတယ် ဆရာမရဲ့ ကိုကို တစ်ယောက်တည်းအတွက် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျေးဇူးပဲနော် ဂျူလိုင်”

“ရတယ်၊ ရတယ်၊ ချိုင့်ကို ဂျူလိုင်နောက်မှ ကိုကိုအိမ် မှာလာယူမယ်”

“သွားပြီနော် ကိုကို”

“ကောင်းပြီ”

• ကိုကိုချင်းထပ်နေသော ဂျူလိုင်နှင့် မင်းပျိုလွင်တို့ အခြေ အနေကို အကဲခတ်နေသည့် ဆရာမ နန့်ရာပင်မျက်လုံးတွေကို မြင်နေရသည်။ ဂျူလိုင်က သူမကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်း ထွက်သွားတာမို့ မင်းပျိုလွင်တစ်ယောက်တည်း ဘာတစ်ခုမှ ဖြေရှင်း ခွင့်မရဘဲ ကျန်ရစ်သည်။

ဂျူလိုင်တို့အိမ်မှာ ဆရာမနန့်ရာပင် စပယ်ရှယ်နှစ်အဖြစ် နေဖူးတာမို့ ဂျူလိုင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲရှိသူများ ဖြစ်သလို ဒေါက်တာ မြေမှတစ်ပါး တခြားသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်းများအပေါ်မှာ သဘောမနောကောင်းသော ဆရာမအဖြစ် ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်နှင့် ခင်မင်သည့်အားလျော်စွာ ဆရာမ နန့်ရာပင်မှ ကျီစယ်စကားဆိုရ ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျူလိုင်တစ်ယောက် သူတို့ဆရာအပေါ်မှာ မေတ္တာရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း မိန်းမသားအချင်းချင်း ထွင်းဖောက်မြင်တွေ့လိုက်လေ

သည်။ သူမဆရာကို စိတ်ထဲမှာ ဂျူလိုင်နှင့် သဘောမတူဘဲ ဒေါက်တာမြေနှင့်သာ ပို၍သဘောတူနေမိသည့်အတိုင်း သူမ သဘောထားကို ဒေါ်အဲနားအား ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒေါ်အဲနားလည်း နန့်ရာပင်လိုပါပဲကွယ်၊ ဂျူလိုင်ဆိုတဲ့ ကလေးမကိုတော့ ခင်ပါတယ်၊ လှသလောက် ချစ်သူရည်းစားများ တာလည်း တစ်မြို့လုံးအသိဆိုတော့ ဒေါက်တာမြေနဲ့ သူတို့ချင်း ခြေလည်တာသာ အကောင်းဆုံးပါ”

“အမယ်လေး ဒေါ်အဲနားကသာပြောနေ ဂျူလိုင်က ဆရာမ ကို ကိုကို ကိုကိုနဲ့ ပါးစပ်ကကို မချဘူး”

“ဟယ် အဲဒီလိုတောင် ဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ အခုလာပို့တဲ့ ချိုင့်ကိုတောင် ကိုကို အိမ်မှာ လာယူမယ်တဲ့လေ”

“အိမ်အထိတောင် ဝင်ထွက်နေပြီဆိုတော့ ဂျူလိုင် ဝင်ထွက်နေတာကို ဒေါက်တာမြေလည်း မြင်တွေ့နေမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ဒေါ်အဲနားရဲ့”

“ဒါကြောင့် သူတို့ချင်း ပိုအဆင်မပြေဖြစ်နေကြတာထင် တယ်”

• ညီသည်လိုက်ပို့ရင်း ဒေါ်အဲနား ဝင်လာခိုက်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာထားတွေ တစ်မျိုးစီဖြစ်လျက် နီးနီးကပ် ကပ် ရပ်နေသူနှစ်ယောက်ကို ဒေါ်အဲနားစိတ်မှာ ထူးဆန်းသလို ဆင်မိတာကို အခုမှ သဘောပေါက်သွားမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ထမင်းချဉ်ရော အသားကြော်တွေရော သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်မတို့တော့ ဆရာမျက်နှာနဲ့ ဒီလိုမျိုး မကြာခဏ စားရတော့မယ်ထင်တယ် ဒေါ်အဲနားရေ”

“ပိုတဲ့လူရှိတော့လည်း စားရတာပေါ့ကွယ်၊ အစားအစာဆိုတာ လူနဲ့တည့်တာမျိုးပဲ”

“ပြောတော့ဖြင့် ဂျူလိုင်နဲ့ သဘောမတူဘူးဆို”

“သူကျွေးတာစားပြီး သူမကောင်းကြောင်း ပြောရတာ ငရဲကြီးပါတယ်ကွယ်၊ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်အဲနားစကားကြောင့် နန့်ရာပင် ဇက်ကလေးပုသွားပြီး ပစ္စည်းတွေကို စင်ကြယ်စွာ ဆေးကြောသိမ်းဆည်းပြီး သူတို့ဆရာ ပြန်သွားလျှင် အသင့်ယူနိုင်အောင် စီစဉ်ထားလိုက်သည်။

မြေမှာ ထိုနေ့က ဆရာမနန့်ရာပင် ဒေါ်အဲနားတို့နှင့်အတူ ဂျူလိုင်လာပို့သော ပိုးကြေးဖန်းကြေး ထမင်းချဉ်ကို စားလိုက်ရသော်လည်း ဂျူလိုင်ပေးသွားမှန်း မသိချေ။ တခြားလူနာ တစ်ယောက်အိမ်မှ လာပို့သွားသည်ဟုသာ သိလိုက်သူဖြစ်ပေရာ မင်းပျိုလွင်အတွက်ဟုသိလျှင် လက်ဖျားနှင့်ပင် တို့မည်မဟုတ်သည်က သေချာလှပေသည်။

၁၅၅ ၁၅၆ ၁၅၇

ဘခန်း (၈)

“ဟော သူဌေး ပြန်လာပြီ”

ကားက ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲကို အရှိန်ပြင်းစွာ ချိုးကွေ့ဝင်လာပြီး ကုန်းမြေမြင့်အတိုင်း ဒေါသတကြီး ပြေးတက်လာဟန်ကို ကြည့်ပြီး ဘယ်သူမှ စကားကျယ်ကျယ်မပြောဝံ့အောင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက်ရှိသည်။

စိတ်ရင်းသဘောမှ မဆိုးလှသော်လည်း တည်တင်းခက်သန်သော အနေအထိုင်နှင့် စကားနည်းအေးစက်ပုံကြောင့် စနိုးဗီလာထဲရှိ အလုပ်သမားတိုင်း ကြီးကြီးငယ်ငယ် သူဌေးစပ်ခွန်ချိုင့်ကို လေးစားကြောက်ရွံ့ကြရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းပိုင်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တိကျပြတ်သားသူ ဘစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အလုပ်အပေါ်မှာ မခိုမကပ်ဘဲ သူ၏မိသားစုအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိသူများအပေါ်တွင် အပေးအကမ်းရက်ရောသလို သူ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသူ၊ လုပ်ငန်း

ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ သစ္စာမဲ့သူကိုလည်း ပြင်းထန်ထိရောက်စွာ အပြစ်ပေးရာ၌လည်း ဝန်လေးတုံ့နှေးခြင်း အလျဉ်းမရှိသူမျိုးထဲမှာ စစ်ခွန်ချိုင် ထိပ်ဆုံးကပါဝင်ပေသည်။

သစ္စာဖောက် ကွန်ဖရာဆိုသည့်လူနှင့် ပတ်သက်ပြီး စစ်ခွန်ချိုင်၏ လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုများ ရှိခဲ့ရုံသာမက စစ်ခွန်ချိုင် ဦးခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသည်အထိ ဆိုးရွားယုတ်မာသော ကွန်ဖရာကို လက်တုံ့ပြန်ရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ကွန်ဖရာက တစ်ဖက်နိုင်ငံရှိ သူ့ဆွေမျိုးများထံ လည်ပတ်ပုန်းရှောင်လျက်ရှိခြင်းကြောင့် စစ်ခွန်ချိုင် ဘယ်လိုပင်ရှာသော်လည်း မတွေ့နိုင်သေးချေ။

ထိုအခြေအနေမှာ စခန်းဗီလာတွင် ကျန်ရစ်သော သမီးငယ် စခန်းလေး ရုတ်တရက် အသည်းအသန် နေမကောင်းဖြစ်သည့် သတင်း ရောက်လာရာ သူ့ကိစ္စကိုထားပြီး သမီးငယ်ထံ အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာရခြင်းတည်း။

“ဝေါ”
“ကျီး”

ကားကို စံအိမ်ကြီးရှေ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့် စစ်ခွန်ချိုင်၏ ကားတံခါးကို လူယုံကြီး ဦးသူတော်မှ အပြေးအလွှား လာဖွင့်ပေးသည်။

“သမီးဘယ်မှာလဲ ဦးသူတော်”

“အပေါ်ထပ်က သူ့အခန်းလေးထဲမှာပါ”

“ဆရာဝန်ကြီးကို ခေါ်မပြဘူးလား”

“ပြပါတယ် မောင်ခွန်ချိုင်၊ ဆရာကြီးလည်း ဂရုစိုက်ပါတယ်”

မြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် စံအိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသော စစ်ခွန်ချိုင်နောက်မှာ ဦးသူတော် အတူလိုက်ပါလာရင်း သူမေးသမျှကို ပြောသည်။ မိတဆိုးသမီးငယ်လေးက ဖခင်ဖြစ်သူ စစ်ခွန်ချိုင်ထံမှ ချစ်မေတ္တာမှတစ်ပါး တခြားအလိုမရှိသည့်အဖြစ်ကို ဦးသူတော်သိသလို စစ်ခွန်ချိုင်လည်း သိလိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။

စစ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင် သူ့သမီးကို တုန်နေအောင် ချစ်သည်မှန်သော်လည်း ကျလေးအလိုရှိ တောင့်တနေသလို ဖခင်တစ်ယောက်၏မေတ္တာကို အပြည့်အဝမပေးနိုင်။ စီးပွားရေးကိစ္စတွေထဲမှာ အချိန်ကုန်လုံးပန်းနေရသဖြင့် သားအဖတွေဆုံချိန်က နည်းပြီး ခရီးအတိုအရှည် ထွက်နေချိန်က ပိုများသည်။

“သမီးရောဂါက ဘာတဲ့လဲ”

“ထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူး မောင်ခွန်ချိုင်၊ လွမ်းဖျားဖျားပြီး ဘာမှမစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်နေတာမျိုးပါ”

“ကလေးက သိပ်အားနည်းနေပြီး တစ်ချိန်လုံး သူ့အဖေကို ပဲ တမ်းတနေတာတပါ မောင်ခွန်ချိုင်”

စစ်ခွန်ချိုင် တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာပြင်မှာ နူးညံ့

ပျော့ပျောင်းသော သိမ်မွေ့ခြင်းတွေနှင့် ညှို့ဝိုင်းသွားသည်။ မိဘများ ဆန္ဒအတိုင်း စောခက်နွယ်ကို သူလက်ထပ်ခဲ့သည်ဆိုပေမယ့် စောခက်နွယ်ဆိုသည့် သမီးမာမိက စပ်ခွန်ချိုင့်၏ ချစ်သူတော့ဖြင့် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

သို့သော်လည်း လှပသည့် စောခက်နွယ်ကို စပ်ခွန်ချိုင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သာယာခိုင်မြဲသော အိမ်ထောင်တစ်ခုဖြစ်စေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း လောကဓံတရားက သူဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်မပေး။

သမီးလေးကို မွေးပြီးနောက်မှာ စောခက်နွယ်ကို သေမင်းက ခေါ်ယူသွားခဲ့သည့်အချိန်ကစပြီး သူ့အချစ်တွေအားလုံးကို သမီးလေးအပေါ်မှာသာ စုပုံထားခဲ့သော်လည်း မွေးရာပါ နှလုံးအားနည်းသော ဝေဒနာရှင်သမီးနားမှာ တစ်ချိန်လုံး သူ မနေနိုင်ခဲ့။

အထိန်းတော်၊ အချောတော်တွေ။

သမီးငယ်ကို ဂရုစိုက်ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ဒေစီကို သမီးမွေးစအချိန်ထဲက အခု အသက်သုံးနှစ်အရွယ်ထိ လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးအသုံးအဆောင် ဘာတစ်ခုမှ လိုလေသေးမရှိထားခဲ့သော်လည်း သမီးငယ် တမ်းတနေသည်က ဖခင်ဖြစ်သည့် သူ့ကိုသာ။

“ကျွါ”

စေ့ရုံစေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့်

ပန်းနုရောင်ပျော့ပျော့ ခုတင်ထက်မှာ မှိန်းနေသည့် သမီးငယ်ကို သနားစဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် စပ်ခွန်ချိုင့် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“သမီးလေး ဒက်ဒီပြန်လာပြီလေ”

“ဒက်ဒီ”

“သမီးရယ်”

သူ့အသံကြားသည်နှင့် သမီးငယ်က မှေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်သည်။ သည်နောက်မှာတော့ သူ့ဆီကို လက်ကလေးနှစ်ဖက် ဆန့်တန်းပေးလိုက်တာမို့ သမီးငယ်၏ အဖျားငွေ့ငွေ့ပါသော ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကြိုးပွေ့ယူထွေးသိပ်လိုက်သည်။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဒက်ဒီသမီးလေးရယ်၊ သမီးသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒက်ဒီ ရင်ကျိုးမှာသိလား”

“ဒက်ဒီကို သိပ်လွမ်းနေလားဟင် သမီးလေး”

“လွမ်းတယ်”

သမီးအသံလေးက တိုးတိုးလေး။

သမီးပါးပြင်လေးကို ရှိုက်နမ်းရင်း စပ်ခွန်ချိုင့် စိတ်ထဲမှာ နောက်ဘယ်ကိုပဲသွားသွား သမီးကို သူနှင့်အတူ ခေါ်သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်နေမိသည်။

“ဒက်ဒီ”

“ဗျား”

“ဟိုးအဝေးကြီးကို အကြာကြီး ပြန်သွားဦးမှာလားဟင်”

“မပြန်သွားတော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးနားမှာပဲ ဒက်ဒီနေမှာပါ”

“တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပါဗျာ၊ သမီးနေကောင်းရင် သမီးနဲ့ဒက်ဒီ ခြံထဲက ကစားကွင်းမှာ အတူတူကစားကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ဒေါ်ဒေစီရေ သမီးအတွက် စားစရာတစ်ခုခု ယူခဲ့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်သမီးလေးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခွဲကျွေးချင်လွန်းလို့ပါ”

“ဟောဒီမှာ သမီးအတွက် ကြက်စုပ်ပြုတ်ပါ ဦးခွန်ချိုင်”

“ပူပူနွေးနွေးပဲရှိပါသေးလား၊ ကဲ သမီးကို ဒက်ဒီနည်းနည်းချင်းကျွေးမယ်၊ သမီးက ဒက်ဒီကိုချစ်ရင် ဒက်ဒီကျွေးတာကို စားရမယ်ဟုတ်လား”

ရင်ခွင်ထဲက သမီးငယ်က သူ့ဖခင်ပြောသမျှ ခေါင်းကလေးညိတ်ပြုပြီး စပ်ခွန်ချိုင်ပြောသည့်အတိုင်း ကြက်စုပ်ပြုတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း နည်းနည်းစီ စားရှာပါသည်။

“ဒက်ဒီသမီးလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲကွ၊ ဒါလေးကုန်အောင်စားလိုက်ဦးနော် သမီး”

“တော်ပြီ”

“ဟင်”

သမီးငယ်က ခေါင်းခါလိုက်သဖြင့် စပ်ခွန်ချိုင်မှာ သမီးကို အစာဝင်အောင် ထပ်ပြီးချောရသည်။

“နည်းနည်းထပ်စားလိုက်ပါဦး သမီးရဲ့ ဒီမှာ ဒက်ဒီထည်းစားမယ်၊ သမီးလည်း စားရမယ်”

“နည်းနည်းလေး၊ နည်းနည်းလေး၊ ဟုတ်ပြီ ဒီလိုမှပေါ့”

ပါးစပ်မှာ ပေကုံးသွားသော ဟင်းရည်စများကို နူးညံ့သော အက်သုတ်ပဝါဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ယုယကြင်နာစွာ တို့သုတ်ဖယ်စားသည်။

“ကြည့်ပါဦးဆရာရယ် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုပဲချောကျွေး

အား မရဘူး၊ အခု သူ့အဖေရောက်လာမှပဲ အစာစားနိုင်တော့တယ်၊ အယ်အထိများ သူ့ဒက်ဒီကို လွမ်းနေရှာတယ်မသိဘူး ဆရာရယ်”

တစ်ဝက်ခန့် ကုန်သွားသည့် စုပ်ပြုတ်ဖုန်းကန်လေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ဒေစီ ဝမ်းသာနေသည်။ သမီးက အဖေနှင့်အမေတို့

အလှများဖြင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသူပီပီ ကြွေရုပ်ကလေးလို နုဖတ်အုတ် ရင်ခွင်ထဲ အမြဲထွေးပွေ့ထားချင်စရာကောင်းအောင် ချစ်စရာ

ကောင်းသူဖြစ်သည့်အတိုင်း စပ်ခွန်ချိုင်သမီးကို မြင်တွေ့သူတိုင်း ချစ်ဘဲမနေနိုင်အောင် ဆုတောင်းကောင်းသော ကလေးဖြစ်သည်။

“ကလေးအတွက် ဆေးဘယ်မှာလဲ ဒေါ်ဒေစီ”

“ဒီမှာပါ ဆရာ”

ဆရာမကြီး ဒေါ်ဒေစီယူပေးသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း သမီးကို စဝ်ခွန်ချိုင့်ကိုယ်တိုင် ဆေးတိုက်သည်။ လိမ္မာသောသမီးက စဝ်ခွန်ချိုင့်စကားကို နားထောင်သည်။ ဆေးမကြောက်သောကလေးပီပီ တိုက်သမျှဆေးကို ဂျီမကျဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးသောက်ပုံထချစ်စရာ။

“ကဲ သမီးကို ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ပုံပြောမယ်၊ နားထောင်မှာလား”

“နားထောင်မယ်”

“အားလုံးသွား ရပြီ၊ သမီးနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းနေမယ်၊ ဘယ်လိုစေ့ညှိသည်ပဲလာလာ ကျွန်တော့်ကို လာမခေါ်ပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ခွန်ချိုင့်”

သမီးကိုယ်လေးကို အိပ်ရာပေါ် ညင်သာစွာ ချအသိပ်မှာ ဦးသူတော်အပါအဝင် အားလုံး သူတို့သားအဖနားမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်သွားကြသည်။

အိပ်ခန်းတံခါးကို ဦးသူတော်ကိုယ်တိုင် ညင်သာစွာ ဆွဲပိတ်သွားတာမို့ သမီးငယ်ကို ရင်ခွင်မှာ ထွေးသိပ်ရင်း သမီးကြိုက်နှစ်သက်မည့် ယုန်ပညာရှိလေးအကြောင်း၊ စနိုးဂိုက်မင်းသမီးလေးအကြောင်း သမီးလေးနားလည်အောင် ပြောပြနေမိ၏။

သမီးက သူပြောသည့်ပုံပြင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်

သလို သူ့မျက်နှာကိုလည်း အကြာကြီးငေးကြည့်နေသည်။

“ဒက်ဒီ”

“ပြောလေ သမီးလေး”

“မာမီရောဟင်”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် စဝ်ခွန်ချိုင့် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ နှုတ်ဆွဲအလျက် သမီးမျက်နှာကို ထိတ်လန့်တကြား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မုန့်မုန့်တွေ ဟိုးအဝေးကြီးကို သွားဝယ်နေတာ ပြန်မလာသေးဘူးလားဟင်”

“အင်”

“လာ...လာတော့မှာပါ သမီးရယ်၊ ဒီတစ်ခါ သမီးမာမီ ပြန်လာရင် သမီးအတွက် သမီးကြိုက်တဲ့ မုန့်နဲ့အရုပ်တွေ အများကြီးဝယ်လာမှာ သမီးရဲ့”

“မာမီဆီသွားမယ်”

“ဟာ”

“သမီးကို မာမီဆီလိုက်ပို့”

သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသလို သမီးမျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာတာမို့ စဝ်ခွန်ချိုင့် မျက်လုံးပြူးလျက် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မိဖြစ်ရသည်။

“မာမီဆီ သွားမယ်”

“ဟာ သမီးလေး မငိုနဲ့လေ၊ ဒက်ဒီပြောတာ နားထောင် ဦးမှပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးမာမိဆီ ဒက်ဒီလိုက်ပို့မှာပေါ့၊ ဘာလို့ မျက်ရည်တွေက ကျရတာလဲ”

“မငိုနဲ့၊ တိတ်နော် သမီးလေး၊ တိတ်နော်”

“သမီးမာမိက သမီးငိုတာမကြိုက်ဘူး သမီးရဲ့”

သမီးက တဟင်ဟင်နှင့် ကြိတ်ရှိုက်ပြီး ဆက်မငိုဖို့ ကြိုးစား ဟန်လေးက သူ့စိတ်နှလုံးကို အဘယ်မျှ ထိခိုက်နာကျင်စေသည် ကိုက ဖော်ပြရန် မစွမ်းနိုင်ဘဲရှိနေသည်။

သူနှင့်သမီးကြားမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး အနည်းငယ်သာရှိ သော်လည်း သမီးက ခုလို သူ့အမေဆီသွားမည်။ လိုက်ပို့ဆိုသည့် အဖြစ်မျိုးက ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲဟု ဆိုချင်သည်။

“သမီးခွေးလေး ပက်ပီကို သွားကြည့်မလားဟင်၊ ဒက်ဒီ လိုက်ပို့မယ်လေ၊ ဒါမှမဟုတ် ခြံထဲမှာ ဒက်ဒီနဲ့ကစားမလား”

“မာမိဆီလိုက်ပို့”

“မာမိဆီလိုက်ပို့”

သမီးကို သူ့ဘယ်လိုမှ အာရုံပြောင်းမရမှန်း သိလိုက်သဖြင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွားသည်။ ဖြူစင်သော အသားအရည်၊ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးနက်နက်ကြီးတွေမှာ မျက်ရည်စ တွေနှင့် သမီးက စပ်ခွန်ချိုင့်မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

ပန်းနုရောင် ယုန်မွှေးအင်္ကျီလေးနှင့် သမီးပုံစံက ငိုမဲ့မဲ့မို့

သူစကားမှားသွား၍ မဖြစ်မှန်းသိသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော သမီးကို ငေးကြည့်ရင်း စပ်ခွန်ချိုင့် ရင်ထဲနာနေသည်။

“သမီးမာမိက သမီးနေကောင်းမှ သမီးကို သူ့ဆီခေါ်လာ ခဲ့ရမယ်လို့ ဒက်ဒီကိုမှာလိုက်တယ်”

“မာမိဆီလိုက်ပို့”

“ပို့မယ် ပို့မယ် ဒီနေ့တော့ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ဟိုးအဝေး ကြီးက လာရလို့ မောနေပြီသမီးရဲ့၊ သမီးမာမိဆီကို သွားချင်ရင် နောက်နေ့မှ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် သမီးကိုလိုက်ပို့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဒက်ဒီသမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ ဒက်ဒီမောလို့ ခဏ လေး သမီးနားမှာ အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“လာ သမီးလေးလည်း ဒက်ဒီနဲ့အတူတူ အိပ်လိုက်ပါ ဦးဗျာ၊ သမီးကို ဒက်ဒီ သီချင်းဆိုပြမယ်နော်”

သမီးကိုယ်လေးကို အိပ်ရာမှာသိပ်ပြီး သမီးနားမှာ သူ့ကိုယ် တိုင် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ သမီးက သူပြောသမျှ စကားတွေအားလုံး နားလည်သည့်ဟန်ဖြင့် သူ့မာမိဆီသွားဖို့ နောက်ထပ် မပူဆာတော့ သော်လည်း တစ်နေ့မှာ သူမ မာမိဆီကို သွားရလိမ့်မည်ဟု ဆိုကြည်နေသည်လား မပြောတတ်တော့ပါ။

သမီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် သီချင်းဆိုသိပ်သည်။ ငယ်ရွယ် မှုယ်သော သမီး၏နှလုံးသားကို မနာကျင်စေလိုသော စိတ်ဆန္ဒဖြင့် သမီးကို သမီးရဲ့မာမိ လူလောကကြီးမှာ မရှိတော့ပါဟု စပ်ခွန်ချိုင့်

ကိုယ်တိုင် ပြောမထွက်ရက်ခဲ့သမျှ ပို၍နာကျင်ပင်ပန်းစေလိမ့်မည်
ဟု ထင်မထားခဲ့ခြင်းမှာ သူ့အမှားဖြစ်နေသည်။

သမီး၏ ကော့ရွန်းမည်းနက်သော မျက်တောင်လေးတွေ
ဖြည်းဖြည်းချင်း စင်းကျလာပြီးနောက် သိပ်မကြာခင်မှာ နှစ်ခြိုက်
စွာ အိပ်ပျော်သွား၏။ သမီးမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်
လောင်စွာ ရှိုက်ငင်လိုက်သော သူ့ထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံကိုကား
မည်သူမျှ မကြားလိုက်ကြချေ။

အခန်း (၉)

မြေအတွက် လိုအပ်သည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ
သယ်ရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် မြေမျက်လုံးအစုံ တောက်ပ
သင်းဖြာစွာ စူးစိုက်ရပ်တန့်သွား၏။

ချစ်စရာ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးနှစ်ရုပ် ဆင်တူတွေ့လိုက်ရ
ဘော့ နန်းမြာ၏အမြွှာမောင်လေးနှစ်ယောက်ကို သတိရစွာ နှုတ်ခမ်း
အစုံ ပြီးသွားသည်။ ထိုဝက်ဝံလေးနှစ်ကောင်ကို မြေ၏ အမှတ်
ဘရလက်ဆောင်အဖြစ် အမြွှာလေးနှစ်ယောက်အတွက် ပေးချင်စိတ်
ဖြစ်လာသဖြင့် ကောင်တာမှာ ငွေချေပြီး ဝယ်ယူလိုက်သည်။

ဆိုင်က ထုပ်ပိုးပေးလိုက်သော ပစ္စည်းတွေကို ကျွတ်
ကျွတ်အိတ်ဖြင့် ဆွဲယူပြီး ဆိုင်ပြင်အတွက်မှာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသူ
ဘစ်ယောက်နှင့် အင့်ခနဲမြည်အောင် ဝင်တိုက်မိကာ လက်ထဲက
ပစ္စည်းတွေ ပြန်ကြဲသွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲရှင်၊ လူတစ်ယောက်လုံး လာနေ

တာကို မမြင်ဘူးဆိုတော့”

“ဆောရီးဗျာ၊ ကိုယ့်သမီးကို ချောနေလို့ ရုတ်တရက် မမြင်လိုက်လို့ပါ”

“မင်းပစ္စည်းတွေ ကိုယ်ပြန်ကောက်ပေးပါ့မယ်၊ သင်္ခါဝေလေးနော်၊ ဒက်ဒီ ဒီအန်တီပစ္စည်းတွေကို ပြန်ကောက်ပေးလိုက် ဦးမယ်နော် ဟုတ်လား”

စဝ်ခွန်ချိုင်က သူဝင်တိုးမိသည့် မြေကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိသလို မြေကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလူကို မြင်ဖူးသလိုလို၊ တွေ့နေ သလိုလို စိတ်မှာ ဧဝေဧဝါလေးများ ဖြစ်နေသော်လည်း လောလော ဆယ် သူမမျက်စိရှေ့က မျက်ရည်တွေနှင့် ရှိုက်နေသော ကလေး ငယ်ကို ပို၍စိတ်ဝင်စားနေမိသဖြင့် ထိုကိစ္စ မေ့သွားသည်။

“သမီးမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ် အန်တီကိုပြောပါဦး”

“မာမိ”

“အိုး သမီးလေး”

မြေက ကလေးနားမှာ အရုပ်နှစ်ရုပ်ကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ထိုင် အချ စဝ်ခွန်ချိုင်၏သမီးငယ်မှာ လှပသော မြေ၏ ကြင်နာနူးညံ့ သော အပြုံးမျက်နှာကို မျက်ရည်တွေနှင့် ဝေဝေဝါးဝါး စူးစိုက် ကြည့်နေရာမှ မာမိဟု ခေါ်မြည်လျက် မြေရင်ခွင်ထဲသို့ လက်က လေးနှစ်ဖက် ဆန်တန်းပြီး ပြေးဝင်လာတာကြောင့် မြေမှာ အံ့သြသော

လျက် လက်ထဲက အရုပ်တွေကို လွှတ်ချပြီး ကလေးငယ်ကို အသာအယာ ယုယကြင်နာစွာ ပိုက်ထွေးလိုက်ရပါသည်။

အဖြစ်အပျက်တို့မှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် စဝ်ခွန်ချိုင်ကိုယ် တိုင် ဘာတစ်ခုမှ မပြောနိုင်ဘဲ သမီးနှင့် မိန်းမလှလေးတို့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

“အိုး ကလေးက ဖျားနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကလေးကို အိပ်ရာထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးမထားဘဲ အပြင်ကိုခေါ်လာရတာလဲ ရှင့်”

“ဟင်”

လှပသည့် ဒီအသံ ဒီဟန်လေးကို စဝ်ခွန်ချိုင် စူးစိုက် ကြည့်ရင်း ဦးခေါင်းထဲ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဆေးရုံက ဒေါက်တာမဟုတ်လား၊ ကိုယ် ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တုန်းက မင်း ကိုယ့်ကို ဆေးကုပေးဖူးတယ် မှတ်မိ လား”

“ရှင်က”

“ကိုယ့်နာမည် စဝ်ခွန်ချိုင်”

“ဪ ဘယ်သူများလဲလို့ ရှင်ကိုး၊ ဒါ ရှင့်သမီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

မြေရင်ခွင်ထဲမှာ တွယ်ကပ်နေသည့် ကလေးကိုယ်လေး ကို ထွေးပွေ့ထားရင်း မြေ မျက်စိရှေ့က စဝ်ခွန်ချိုင်ဆိုသည့်လူကို

တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင့်သမီး နေမကောင်းဖြစ်နေတာ သိရဲ့နဲ့ ရှင်သွားလေရာ ဒီလိုပဲခေါ်နေကြလား။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရှင်က ရှင့်ကိုယ်ရှင်တောင် ဂရုမစိုက်နိုင်မှတော့ ရှင့်သမီးလေး အခုလိုဖြစ်နေတာ ဘာမှမဆန်းဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ”

“ရော ရှင့်သမီး”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မာမိနဲ့ပဲနေမယ်၊ မာမိနဲ့ပဲနေမယ်”

“အို”

“သမီး လာ လာ ဒက်ဒီပြောမယ်”

“မလာဘူး၊ ဒက်ဒီဆီမလာဘူး”

“သမီး”

“မာမိ...မာမိ”

စဝဲခွန်ချိုင့်က သမီးဖြစ်သူကို မြေရင်ခွင်ထဲက ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ သမီးက မြေကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားရာမှ မာမိချင်းထပ်အောင် ခေါ်လျက် သည်းထန်စွာ ငိုချလိုက်ရာ မြေရော စဝဲခွန်ချိုင့်ပါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ပျာသွားကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲရှင့်၊ ကလေးက သူ့အမေနဲ့မြေကို လူမှားနေပြီရှင့်၊ ကလေးအမေ ဘယ်မှာလဲ၊ အခုချက်ချင်း ဒီကိုလာ

ဖို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါ”

“ဟို အဲဒါက”

“မြန်မြန်လေး လုပ်စမ်းပါရှင်၊ လူတွေအကုန်လုံး မြေတို့ကို ဝိုင်းကြည့်ကုန်ပြီ”

“အေး အေး သမီးလေးတိတ်နော်၊ တိတ် တိတ်၊ မငိုနဲ့ ကြည့်ပါဦး ပြင်ထားတဲ့လှလှတွေပါ ပျက်ကုန်ပြီကွယ်”

“ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း သမီးအတွက် အန်တီဝယ်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ ကြည့်ပါဦးသမီးရဲ့၊ ပန်ဒါလေးက သမီးကိုခေါ်နေတယ်၊ မမရေ သမီးလေးရေတဲ့”

မြေက စဝဲခွန်ချိုင့်ကို သူမပြောစရာရှိတာတွေ ပြောပြီး နောက်မှာ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုနေသည့် သမီးငယ်ကိုပါ သူမဝယ်ယူလာသည့် ပန်ဒါရုပ်ကိုပေး၍ ကလေးအငိုတိတ်အောင် အမျိုးမျိုးချော့မြှူကျီစယ်လျက်ရှိရာ စဝဲခွန်ချိုင့်မှာ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် အနေအထားဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာခါယမ်းနေမိသည်။

သူ့ကိုယ်သူ မြေဟု အမည်လေးကို ထည့်ထည့်ပြောနေသည့် မိန်းမလှလေးက သမီးအမေကို ရောက်ရာအရပ်မှ အမြန်လာဖို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ခိုင်းနေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးကို သနားလှ၍ တမလွန်ရောက် သမီးအမေကို ပြန်လည်ခေါ်ယူလိုလှပါသော်လည်း ဘဝခြားနေသည့် သမီး၏မာမိကို မည်သို့ခေါ်ယူနိုင်မည်နည်း။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်နောက်ကို ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါလား မြေ၊ သမီးက မြေကို သူ့မာမိနဲ့ လွဲနေတဲ့အဖြစ်ကို အားနာပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ သူ့အမေကို လှမ်းခေါ်ဖို့ရာ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်လို့ပါ”

“ကလေးအမေက”

“သမီးမာမိက တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ခရီးလွန်နေပါတယ်

“မြေ”

“ဪ ဖြစ်ရလေရှင်၊ ဒါကြောင့် ကလေးက သူ့အမေကို လှမ်းဖျား ဖျားနေရှာတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မြေက သူမရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်နေသော သမီးငယ်၏ အင်္ဂါများမှာလေးကို ကြည့်တာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

စဝ်ခွန်ချိုင့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးအမေ မရှိတော့သည့် အကြောင်းကို သမီးရှေ့မှာ ဖွင့်မပြောလိုသဖြင့် သူ့အမိဖွယ်နှင့်သူ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ခရီးလွန်နေသူအဖြစ် မြေကို ပြောလိုက်ခြင်းကို လိမ်ညာသည်ဟုထင်။

“ကိုယ်တို့သားအဖကို ကူညီလက်စနဲ့ ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင် သမီးကို မြေကိုယ်တိုင် အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ်တောင်းတဲ့ အကူအညီကို မငြင်းလိုက်ပါနဲ့၊ သမီးက မြေကို သူ့မျက်စိအောက်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့

မှ အပျောက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိနေလို့ပါ”

သမီးကို ပွေ့ချီထားသော မြေကို တိုးတိတ်ညင်သာစွာပင် သူ တောင်းပန်စကားကို ဆိုနေမိသည်။ မိခင်မေတ္တာကိုရော မိခင်ဖြစ်သူကိုပါ တစ်ချိန်လုံး တမ်းတနေခဲ့သောသမီးက မြေကို သူ့မာမိအဖြစ် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ စွဲမှတ်သွားရှာသည်မသိ။

မြေရင်ခွင်ထဲမှာသာ တောက်တဲ့လေးလို တွယ်ကပ်လျက် သူ့မျက်နှာကိုပင် မြေရင်မှာ အပ်ထားနေပုံလေးက စဝ်ခွန်ချိုင့်ရင်ကို အဆမတန် ထိခိုက်နာကျင်ခံစားသွားစေပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လူနာအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ရှင်တောင်းဆိုတာကို လက်ခံရတော့မှာပေါ့”

ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မြေစကားက စဝ်ခွန်ချိုင့်နားထဲ ဆန်းကြယ်သွားသည့်အတွက် လှပသည့် မြေမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

မြေက သူ့ကိုမကြည့်။

သူ့ရင်မှာ တွယ်ကပ်နေသော သမီးကို ငုံ့ကြည့်လျက် တိုးတိုးညင်သာ စကားဆိုလျက်ရှိရာ မြေစကားလုံးတိုင်းကို ခေါင်းညိတ်နေသော သမီးကိုသာ ငေးနေမိသည်။

“ကားပေါ်တက်ပါ မြေ”

“သမီး လာ သမီးအန်တီ ကားပေါ်တက်လိမ့်မယ်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း မာမိနဲ့နေမယ်”

သမီးက ငိုမဲ့မဲ့။

မြေကိုသာ အတင်းဖက်တွယ်လျက် ဟင့်ခနဲရှိုက်ရာ မြေနှင့်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်မိလျက် သား ဖြစ်သွားသည်။

“ရပါတယ်၊ ကလေးမလိုက်ချင်တာကို ဇွတ်မခေါ်ပါနဲ့၊ မြေဘာသာ ကားပေါ်တက်ပါ့မယ်”

“သင့်ခံယူပါ မြေ”

ကလေးတစ်ဖက်နှင့်ပင် မြေ သူ့ကားကြီးပေါ် ရောက် သွားတော့ ကားတံခါးကို စဝ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင် ပိတ်ပေးလိုက် သည်။ စဝ်ခွန်ချိုင်ဘဝမှာ သမီးမာမီ မရှိတော့သည့်နောက်မှာ ပထမဆုံး တခြား သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် အလေးထား ဂရုစိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

နေရာမှကားကို ဝေါခနဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်လိုက် သည်နှင့်

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါရှင်”

မြေထံမှ အသံလေးထွက်လာသဖြင့် ကားအရှိန်ကို အသာ လျှော့လိုက်ရသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်သဘော ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း နေသားကျလာခဲ့ရသည့် စဝ်ခွန်ချိုင်ဘဝမှာ ဒုတိယအကြိမ် သူစိမ်း မိန်းမတစ်ယောက်၏စကားကို လိုက်နာမိသူ ဖြစ်လာရပြန်သည်။

ဒါကလည်း တခြားတွေထူးထူး အကြောင်းကြောင့်

တော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။ သမီးလေးကြောင့် အခုလိုလိုက်နာနေမိခြင်း ဟု သူ့ကိုယ်သူပြောလိုက်သည်။

မြေဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို သမီးက သူ့မာမီနှင့် လူမှား နေသည်။ လူမှားခံရသည့် မိန်းမလေးမှာလည်း တခြားသူမဟုတ်။ တစ်ခါက စဝ်ခွန်ချိုင်ကို ဆေးကုသပေးဖူးသော ဒေါက်တာဖြစ်နေ သည်။

မြေ၏လူနာဖြစ်ခဲ့တုန်းက စဝ်ခွန်ချိုင်ဘက်က မြေကို စိတ်ဒေါသဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသည့်အတွက် မြေအသွင်သဏ္ဍာန် လေးက သူ့အပေါ်မှာ အမြင်မကြည်မှန်း စဝ်ခွန်ချိုင်သိသည်။

စဝ်ခွန်ချိုင်၏ သနားစရာကောင်းသည့် သမီးကိုသာ ငဲ့မ နေဘူးဆိုလျှင် မြေအနေနှင့် သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကိုပင် အဆက် အဆံ့မလုပ်ချင်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေခြင်းကို သူ အံ့ဩနေမိသည်။

သူ့လောက၊ သူ့ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ စဝ်ခွန်ချိုင် ဆိုလျှင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့ဆုံပတ်သက်လိုကြသူတွေ မရေ မတွက်နိုင်တာ မှန်ပေမယ့် ထိုများစွာထဲမှာ မြေဆိုသည့် မိန်းမလှ လေးမပါဝင်။

သူ့ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ အရေးလည်းမလုပ်။ သူ့ အကူအညီတောင်းတာကိုပင် ဆရာဝန်စိတ်ဖြင့် လိုက်လာပါသည် ဆိုထဲက သူ့မသဘောထားက ရှင်းနေသည်။

ကားမောင်းနေရင်းက နောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် မြေ

မျက်နှာလှလှလေးကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အေးချမ်းငြိမ်းအေးသော မြေအလှက ပူလောင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ မြင်ရသူ စိတ်နှလုံးကို အေးမြစေသူမှန်း သူ သိလိုက်သည်။

တစ်ဆက်ထဲပင် မြေလိုမိန်းမလှမှာ သမီးရဲ့မာမီ ဖြစ်လာမည်ဆိုလျှင် ဆိုသည့်အတွေးမှာ စဝ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင် ထိတ်လန့်သွားကာ ကာကို စနိုးဗီလာအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်၏။

စနိုးဗီလာရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပြီး မြေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကားတံခါးဖွင့်ပေးတော့ တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည့် သမီးက သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ဖျတ်ခနဲ မြေရင်ခွင်မှာ သူမကိုယ်လေးကို ကွယ်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရသည်။

“သမီး အိပ်ပျော်နေပြီလို့ ကိုယ်ထင်နေတာ၊ မြေကို အားနာစရာဖြစ်နေပြီ”

မြေက သူ့စကားကို မည်သို့မျှမတုံ့ပြန်ဘဲ သမီးကို ပွေလျက် ကားပေါ်ကဆင်းသည်။

“ကလေးအခန်းကို လိုက်ပြပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

“လာပါ မြေ”

စနိုးဗီလာရှိ လူတွေအားလုံး သူတို့တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော မြင်ကွင်းဆန်းကို တအံ့တဩငေးလျက် ကြောင်ကြည့်နေခိုက်မှာ စဝ်ခွန်ချိုင် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ သမီးငယ်ကို ပွေချီလျက် မြေ

အတူလိုက်ပါသွားသည်။

အဖျားသွေးကြောင့် ကလေးကိုယ်မှာ နွေးနေသလို မြေကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားသည့် လက်ကလေးတွေက သူမာမီအဖြစ် လူမှားနေသည့် မြေ ပျောက်သွားမှာကို အဘယ်မျှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွက်ရှိကြောင့် ဖော်ပြနေသကဲ့သို့တည်း။

အပေါ်ထပ် လှေကားကြီးအတိုင်း စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့်အတူ ဘက်လာခဲ့ရသော မြေတစ်သက် ဤမျှကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောင်အယောင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် အိမ်ကြီးမျိုးကို ပထမဆုံး မြင်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

စဝ်ခွန်ချိုင်ကို သူ့ဌေးတစ်ယောက်အဖြစ် ဒေါ်အဲနားပြောပြ၍သာ ကြားဖူးလိုက်သော်လည်း ဤမျှ ချမ်းသာသော ခန်းမဆောင်များနှင့်အတူ အိမ်တွင်းရှိ အဖိုးတန်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှု လက်ရာများမှာလည်း အံ့ဩချီးကျူးဖွယ်ရာ မွမ်းမံပြင်ဆင်မှုများဖြင့် ပြည့်လွမ်းသက်ဝင်နေ၏။

“ဒီအခန်းပါ မြေ၊ ဝင်ပါ”

ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားသည့် ကော်ဇောချပ်များက မြေခြေဖဝါးနှင့် နင်းလိုက်တိုင်း အိပ်ခန်းသွားသည်။ လေဝင်လေထွက်ကောင်း၍ သဘာဝအလင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှုမျှော်ခင်းကောင်းသော သမီးငယ်အိပ်ခန်းက တော်ဝင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါးနေသည့်အသ် ချစ်စရာကောင်းအောင် လှပတင့်တယ်နေ၏။

“ဒက်ဒီဆီ လာပါဦး သမီးရဲ့”

“ဟင့်အင်း”

သမီးက မြေကိုသာ ဖက်တွယ်ထားမြဲမို့ စဝ်ခွန်ချို စိတ်အိုက်သွားသလို လှပသော မြေမျက်နှာလေးကို အားတုံအားနာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဤပုံအတိုင်းဆို မြေနှင့်သမီးကို ဘယ်လိုမှ ခွဲမရနိုင်ဘဲ သိလိုက်သည်။ မြေကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်စဖွယ်နုထွေးသော မျက်နှာလေးနှင့် သနားစရာ သမီးငယ်၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“လာ သမီး၊ ဒီမှာ ထိုင်ဦးမှပေါ့၊ သမီးအန်တီက သမီးကို တစ်လမ်းလုံးချီလာရလို့ မောနေပြီ”

သမီးက သူ့ဒက်ဒီစကားအဆုံးမှာ ဝိုင်းစက်ကြည့်လာသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မြေမျက်နှာကို ရင်ခွင်ထဲကနေ ကြည့်သည်။ အဖျားကြောင့် မျက်နှာလေး နီနေလျက် သမီးငယ်စံက မအိမသာ နှမ်းနယ်နေ၏။

“ကလေးကို တိုက်ရမယ့်ဆေး အသင့်ရှိလား ဦးခွန်ချို”

“ရှိပါတယ် မြေ၊ ဆရာကြီး ဦးသက်လယ် ပေးထားတာပါ”

“ကလေးကို ဆေးတိုက်မယ်၊ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ်၊ နို့ဖြစ်ဖြစ် ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဆရာကြီးပေးထားသည့်ဆေးတွေကို မြေကြည့်နေစဉ်မှာ ယင် စဝ်ခွန်ချိုငင်က သမီးခုတင်နားက ခဲလုတ်လေးတစ်ခုကို ဆွဲလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်ပေါမြဝင်လာသည်။

“ဆရာမကြီးဒေါ်ဒေစီကို ခေါ်ခဲ့ပါ၊ ကလေးအတွက် ဆေးတိုက်ဖို့ စားစရာပါယူခဲ့ပါ ဒေါ်ပေါမြ”

“အခုပဲ ယူလာပါမယ်”

သိပ်မကြာလိုက် နို့တစ်ခွက်၊ ပူတင်းတစ်ခု၊ ရေတစ်ဖန်ခွက်၊ လက်သုတ်ပဝါမှအစ အစုံအလင်ပါသော သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော ဗန်းတစ်ချပ်ကို မြေအနီးစားပွဲပေါ်မှာ လာချသွား၏။ ဝိုသူက ရိုက်ရှိုးသော အမူအရာဖြင့် အခန်းကပြန်ထွက်သွားသည့်တိုင် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ဆိုမသွား။

ကလေးကို မြေကိုယ်တိုင်ပဲ နို့နှင့်ပူတင်း ဝင်နိုင်သမျှ ကြိုးစားတိုက်ကျွေးပြီး ဆေးကို ဂရုစိုက်တိုက်သည်။ လိမ္မာသော ကလေးက ဆေးကို မကြောက်။ သူ့ဘာသာပင် ယူသောက်သဖြင့် မြေမှာ သဘောကျပျချီးကျူးရသေးသည်။

ဦးစဝ်ခွန်ချို ဖိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ဆရာမဒေါ်ဒေစီကို အသိအမှတ်ပြု ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သော်လည်း ကလေးက မြေကိုယ်ပေါ်က မဆင်းချေ။ နောက်ဆုံး မဟန်နိုင်ဘဲ လုံးဝနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားမှပင် ကလေးကို အိပ်ရာသို့ ညင်သာစွာချသိပ်ပြီး

ကလေးအခန်းထဲက မြေ ထွက်ခွင့်ရသည်။

“မြေကို သိပ်အားနာပေမယ့် သမီးလေးအဖြစ်ကလည်း မြေမြင်တဲ့အတိုင်းမို့ ကိုယ် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူးဖြစ်နေပြီ”

“ဘာပြောရမှန်း မသိရင်လည်း မပြောနဲ့ပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို မြေ အကြံပေးချင်တာက ကလေးကို သူ့အဖေဘာအကြောင်းနဲ့မှ အကြာကြီး ခွဲထားရတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရေရှည်မှာ ကလေးအတွက် စိုးရိမ်ရပါလိမ့်မယ်”

“ဒါကို ကိုယ်လည်း ရိပ်မိပါတယ်လေ”

“ရှင်ကိုယ်တိုင် သိနေပြီဆိုမှတော့ ရှင့်သမီးလေးအတွက် ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘာမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ စဉ်းစားနိုင်နေတာပဲ”

“ကျွန်မမှာလည်း တခြားအလုပ်ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ သူ့အပေါ်ဦးမယ်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ရှင့်သမီးနားမှာပဲ နေပါ၊ မြေဘာသာ ပြန်လိုက်ပါမယ်”

“ကိုယ် ခွင့်မပြုဘူး မြေ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်မပို့ရင် ဒရိုင်ဘာနဲ့တော့ လိုက်ပို့ရလိမ့်မယ်”

မြေနှင့်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ တင်းတင်းစေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်း၊ တောက်ပနေသည့် မျက်ဝန်းနက်တွေက အရှိန်အဝါတစ်မျိုး တောက်

လျှောက် ပြောလျှင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်ရုပ်လက္ခဏာပေါ် ပေါက်လျက်ရှိရာ မြေဘက်က အလျှော့ပေးရမှန်းမှတစ်ပါး တခြား မရှိဟု သိလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်ဒရိုင်ဘာကိုပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းပါ”

“သင့်ခံယူ”

စစ်ခွန်ချိုင်စကားအဆုံးမှာ ဒရိုင်ဘာဟု ထင်ရသော လူတစ်ယောက် ကားနားရောက်လာပြီး မြေအတွက် ကားတံခါးကို ကျိုးစွာ ဖွင့်ပေးသဖြင့် ကားပေါ်သို့ မြေ တက်လိုက်သည်။

“မြေ”

စစ်ခွန်ချိုင်၏ ခေါ်သံနှင့်အတူ ခြေလှမ်းကျဲကြီးထွေနှင့် ကားနားကို လျှောက်လာခြင်းကြောင့် ကားမှာ နေရာကမထွက် ချေ။

မြေကိုယ်တိုင်လည်း သူမနားရောက်လာသည့် စစ်ခွန်ချိုင် မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း သူ ဘာများပြောမလို့ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစား စဉ်မှာပင်

“ဟိုအရင် ဆေးရုံမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် တောင်းပန် တယ်၊ အဲဒီနေ့က ကိုယ့်မှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ မြေ တေ့နာကို စော်ကားမိသလိုဖြစ်သွားတယ်”

“အဲဒါတွေကို မြေ မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီရှင်၊ မြေကိုခွင့်ပြု

“ကောင်းပါပြီ”

ဒရိုင်ဘာကို စစ်ခွန်ချိုင် ဦးခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်အပြေမှာ မြေလိုက်ပါစီးနင်းသွားသည့် ကားက နေရာမှ ညင်သာလျှင်မြန်စွာ ဆင်ခြေလျော့ကုန်းဆင်းအတိုင်း လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်း များပြားလှသော မြွေရဲသင်းပင်းများနှင့်တကွ မျက်စိတဆုံး မျှော်ကြည့်ချင်စရာ သစ်ပင်ပန်းဥယျာဉ် ရေတံခွန်များ ပြည့်လှမ်းနေသော ဤစံအိမ်ကြီးမှာ နောင်တစ်ချိန်တွင် မြေနှင့် မည်မျှရှုပ်ထွေးထိစပ် ပတ်သက်လာလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို ထိုအချိန်က မြေကိုယ်တိုင် လုံးဝရိပ်စားမိခဲ့ခြင်းမရှိချေ။

ဘဝနိး (၁၀)

ကားနှစ်စီး အဝင်နှင့်အထွက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်သလို ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းသွားကြသလို ထိုကားနှစ်စီးနှင့်ပတ်သက်မိသူ နှစ်ဦးမှာလည်း ဘာရယ်မဟုတ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြိုင်တူနီးပါး လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည့် အဖြစ်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိချေ။

မြေကို လိုက်ပို့သည့် စစ်ခွန်ချိုင်၏ကားနှက်ကြီးကအဝင်၊ မင်းပျိုလွင်အိမ်မှ ဂျူလိုင်ကားလေးကအထွက်။ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်လျက် ဂျူလိုင်ကို တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့အကြည့်တွေက တားပေါ်က ဆင်းလာသည့် မြေထဲရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံပြီး မြေက အရင်ဦးအောင် အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်တာမို့ မင်းပျိုလွင် တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ သူ့အိမ်ကို ဂျူလိုင်က သူ့မစိတ်သဘောအတိုင်း ဝင်ထွက်သွားလာနေခြင်းကို သူ ဘယ်လိုမှ တားမြစ်၍မရ။

မသင့်တော်ဘူးလို့ ပြော၍လည်း နားမထောင်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ခြိမ်းခြောက်၍လည်းမကြောက်။ နောက်ဆုံး သူ့ဘက်က လက်မြောက်အရှုံးပေးရမလို အခြေအနေမှာ မင်းပျိုလွင်ဘက်က ရိုးသားမှုကို ထုတ်နုတ်ပြရန်မှတစ်ပါး တခြားမရှိဟု သိလိုက်သည်။

သူ့အတွက် ထမင်းချက်ဖို့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုစောဝင်းကို ရှာခိုင်းရသည်။ လောလောဆယ် လူမရသေးခင်ကိုယ့်ကိုကိုယ် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်သည်။ မိန်းကလေးက နေရာတိုင်းမှာ နစ်နာသည်ဆိုပေမယ့် ယောက်ျားလေးဘက်မှာလည်း မိန်းကလေးကြောင့် နစ်နာရတာတွေရှိခြင်းကို တချို့သိချင်မှသိမည်။

ဂျူလိုင်လာသည်အချိန်မှာ အိမ်ရှိ ပြတင်းပေါက်တွေ ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေအားလုံး ဖွင့်ထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လူမြင်ကွင်းမှာပဲနေသည်။ ဒါထက်ကောင်းသော ကာကွယ်ရန်နည်းမရှိ။ တတ်နိုင်သမျှ ဂျူလိုင်နှင့်မတွေ့အောင် ရှောင်နေသည့်ကြားက ဂျူလိုင်က သူ့ဆီကို ရောက်ရောက်လာမြဲ။

လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာ မင်းပျိုလွင်နှင့် ဂျူလိုင်တို့သတင်းက ပျံ့နေသည်။ မြေကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အပေါ် ဘယ်လိုနားလည်သည်မသိ။ မြေအကြည့်တွေက သူ့အပေါ် အထင်အမြင်သေးသော အကြည့်မှန်းတော့ သူသိသည်။

သူနှင့်မြေကြားက ပြဿနာကို အခုချိန်ထိ မရှင်းရသေး။

မြေကလည်း သူ့ကို ဘယ်တော့မှ နှစ်ယောက်တည်းဆုံရန် အခွင့်မပေး။ မြေပုံစံက သူ့လိုလူတစ်ယောက်နှင့် အရှင်းမပတ်သက်လိုပုံကလည်း ထင်းနေသည်။ ဒီကြားထဲ မြေကို နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဖို့ ကြိုးစားသေးသည် မရ။

မြေဆီကို လာလာနေသည့် ဦးချမ်းခိုင်အပါအဝင် တခြားအရာရှိလူပျို ဆိုတာတွေကလည်း သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် အဝင်အထွက်တွေ ခြေရှုပ်နေသည်။ မြေနှင့်သူ့အဖြစ်ကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်မို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ရယ်ချင်သည်။

ဒီနေ့တော့ မြေနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ကို တွေ့ရမည်။ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးတွေက မြေတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့် အိမ်လေးရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားသည်။ မြေနှင့် အိမ်ချင်းကပ်နေသည်ဆိုပေမယ့် မြေအိမ်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး။

ပွင့်နေသော အိမ်တံခါးမကြီးရှေ့မှာရပ်ပြီး အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရိုးရှင်းသော အိမ်ကလေးဖြစ်ပေမယ့် ဖွဲ့စည်းပြင်ဆင်ထားသည့် မြေစိတ်ကူးလေးက လှသဖြင့် အိမ်လေးကလည်း သူ့သခင်မနယ် မြင်ရသူဘဝင်ကို ငြိမ်းအေးအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပြန်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့”

အိမ်ရှေ့မှာ မြေကိုမတွေ့တာနှင့် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်

ကာ အိမ်တွင်းသို့ ခပ်အုပ်အုပ်အသံပြုလိုက်သည်။ သိပ်မကြာ
လိုက်။ လှုပ်ခတ်သွားသော အနောက်ဘက်က ခန်းဆီးစလေးနှင့်
အတူ လှပသော မြေကို တစ်ပတ်နှမ်း ပါတိတ်အစိမ်းရင့်ရင့်ဝတ်စုံ
ဖြင့် လှပငြိမ်းအေးစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင် ရှင် ဒီကို ဘာကိစ္စလဲ”

“ရှင်းစရာရှိလို့”

သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနှင့် မှန်တည်သွားသော မျက်နှာလေး
ကို ခပ်တည်တည်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မင်းပျိုလွင် လာရင်းကိစ္စကို
ပြောလိုက်တော့ မြေမျက်ခုံးလေး တွန့်သွားတာမြင်ရသည်။

“ကျွန်မမှာ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာကိစ္စမှ ရှင်းစရာမရှိ
ဘူး”

“မင်းမှာမရှိပေမယ့် ကိုယ့်မှာရှိတယ်”

“ရှိလည်း ရှင်နဲ့ စကားပြောဖို့ရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ရှင် ပြန်ပါ”

မင်းပျိုလွင်ကို မြင်ရတွေ့ရတိုင်း ဒီလူဟာ မြေရဲ့ ညီမ
လေးအပေါ်မှာ ရက်စက်ရိုင်းပျသူပါလားရယ်လို့ နာကျင်ရသလို
သူ့ကြောင့် နွေး အခုလိုဖြစ်ရတာဆိုသည့် အခွဲက မြေရင်မှာ
ခိုင်မာစွာ အုံ့ဖွဲ့နေရာယူထားသည့်အတွက် သူ့ရုပ်ရော၊ သူ့အသံရော
ဘာဆိုဘာတစ်ခုမှ မကြားမမြင်ချင်ဖြစ်နေပါသည်။

“မင်းပြန်ဆိုတိုင်း ကိုယ် မပြန်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်က

ရှင်းစရာရှိတာကို ရှင်းခဲ့ရမှာပဲ”

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ”

“မင်းထင်ထားတဲ့ လူမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊
မင်းညီမနွေးရဲ့ချစ်သူဟာ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့အမြွှာအစ်ကို
ကိုကိုမင်းညီလွင်ပဲ”

“ကိုယ်က မင်းညီမကို သိလည်းမသိဘူး၊ မြင်လည်း
မမြင်ဖူးဘူး၊ မယုံရင် ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာရော၊ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း
မှာရော မင်း ကြိုက်သလို စုံစမ်းနိုင်တယ်”

“အခုချိန်ထိ ဘယ်မိန်းကလေးမှ ကိုယ့်ကြောင့် ဒုက္ခ
ရောက်တာမရှိဘူး၊ နောင်ကိုလည်း ရှိစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ကိုကို
မင်းညီကတော့ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ အခု နိုင်ငံခြားမှာနေတယ်၊ ကိုယ့်
အပေါ်မှာ မင်းအထင်လွဲနေတာတွေ ဒီနေ့ကစပြီး ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ၊
ကိုယ်ပြောချင်တာ ဒါပဲ”

နေရာက ချာခနဲ ကျောခိုင်းထွက်သွားသည့် လူကို မြေ
ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်တွေ့စေစွာ ကျန်ရစ်သည်။ သူ့ပြောတာ
တွေအားလုံး အမှန်တွေချည်းပဲဆိုရင်တော့ သူ့အပေါ် မြေအထင်လွဲ
မိတာ သေချာပြီဟု ဆိုရမည်။

တကယ်ပဲ မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူမှာ အမြွှာအစ်ကိုရှိခဲ့သူ
လား။ ရှိသည်ပဲထားဦးတော့ မြေရဲ့ညီမ နွေးအပေါ်မှာ ရက်ရက်
စက်စက်ပြုမူခဲ့သူမှာ မင်းပျိုလွင်ရဲ့ အမြွှာအစ်ကို မင်းညီလွင်ဆိုမှ

တော့ ဒီလူကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ရန်အကြောင်းမရှိဟု ထင်မိသည်။

ညီမကို သေစေသူ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက လူ၊ ဘယ်သူဖြစ် ဖြစ် မြေမှန်းသည်။ ပတ်သက်စရာလည်း မရှိ။ အိမ်တံခါးမကြီး ကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှာ လူးလိမ့် ရင်း အတွေးတွေ ကျဲပြန့်နေပေမယ့် ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီလူနဲ့ပတ်သက်စရာမရှိဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်ခိုင်ချလိုက်၏။

နိုက်ဂျူးတီချိန်မှာ ဆေးရုံကို ကလေးလူနာတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ထိုကလေးက တခြားသူမဟုတ်။ စဝ်ခွန်ချိုင် ၏ သမီးငယ်လေးကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

အဖျားကကြီးသဖြင့် ကလေးငယ်မှာ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်ဘဲ တအင်အင်ညည်းညူနေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲရှင်၊ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်နေရအောင် ကလေးကို ဂရုမစိုက်ကြဘူးလား”

လိုအပ်သည့် စစ်ဆေးကုသမှုလုပ်ရင်း ကလေးအဖေ စဝ်ခွန်ချိုင်ကို အပြစ်တင်မိသည်။ စဝ်ခွန်ချိုင်က မြေ ပြောသမျှကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ မြေလှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကိုသာ လိုက်ငေး နေ၏။

သမီးငယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စဝ်ခွန်ချိုင် ရင်ထဲမှာ ခံစား ချက်ပေါင်းစုံဖြင့် လှိုင်းထန်နေသည်။ သမီးငယ်က မြေနှင့်ဆုံပြီး နောက် တစ်ချိန်လုံး သူ့မာမိကို ခေါ်ပေးဖို့ ငိုယိုအော်ဟစ်နေသဖြင့်

အားလုံး စိတ်မချမ်းမသာနှင့် တွေဝေငေးငိုင်နေခဲ့ကြရသည်။

သမီးကို ဘာနှင့်မှ ချောမရသလို ခြိမ်းခြောက်ခြင်းဖြင့် လည်း ငိုယိုခြင်းကို ရပ်တန့်ခြင်းက မစွမ်းနိုင်။ စဝ်ခွန်ချိုင်အတွက် သမီးငယ်မျက်ရည်တွေက ငရဲတမျှ ပူလောင်နာကျင်ရသည်။ သမီး ခံစားနေရတာကိုကြည့်ပြီး အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ လိုစိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းမျိုသိပ်ထားခဲ့ရသည်။

အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကောင်းသော သားအဖ နှစ်ယောက် ကိုယ်စီခံစားကြေကွဲနေသော မြင်ကွင်းက စနိုးဗီလာရှိ လူအားလုံးကို စိတ်ထိခိုက်နာကျင်စေသွားစေသည်။

တိုးတိုးတိတ်တိတ်၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ကိုယ်စီထင်မြင် ဝေဖန်ချက်ပေးကြသည့်အထဲမှာ စဝ်ခွန်ချိုင်အနေဖြင့် နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုသင့်သည်။ မပြုသင့်သည် စသည်ဖြင့် ရှုပ်ထွေးပွေ လီနေ၏။ စနိုး၏မာမိက တစ်ဦးစည်းသောသမီးဖြစ်၍ နောက်ထပ် လက်ဆက်ရန်မကျန်ရှိ။

အမေငတ်နေသော သမီးအတွက် မိဘမေတ္တာကို ပေးနိုင် မည့်သူကိုလည်း ရှာဖွေ၍မတွေ့။ မိထွေးကြောင့် သားအဖနှစ် ယောက် ပိုပြီးစိတ်ဝမ်းကွဲ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြရမည့် အရေးကိုလည်း အားလုံးက တွေးပူနေကြရသည်။ မိထွေးဆိုသည် က အစဉ်အလာအတိုင်း မည်သူမျှ ကောင်းသည်မရှိ။

သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် သမီးငယ်လေးအပေါ်

မှာ ကြင်နာမေတ္တာ စေတနာရှိဖို့ရာမှာလည်း အင်မတန်ခက်ခဲသည်။ စဝ်ခွန်ချိုင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူကသာ အလိုရှိမည်ဆိုလျှင် အချိန်မရွေး ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်သည့် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထဲက မိန်းမသားတွေ အများကြီးရှိသည်။

အားလုံးသောသူတွေက စဝ်ခွန်ချိုင်၏ ဘဝစည်းစိမ်ချမ်းသာကို လိုချင်တပ်မက်ကြသူချည်း ဖြစ်သော်လည်း သမီးအပေါ်မှာ သူလိုချင်သည့် မေတ္တာကို ပေးနိုင်မည့်သူက ရှာဖွေ၍မတွေ့။ ပတ္တမြားရတနာဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သမီးငယ်နှင့် တွေ့ဆုံပေးဖူးသည်။

ခေတ်မီလှပသော ပတ္တမြားရတနာက သမီးငယ်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသလို သမီးလေး စနိုးကလည်း ပတ္တမြားရတနာကို သဘောကျလက်ခံခြင်းမရှိ။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးစေတနာဆိုသလို မြင်မြင်ချင်းပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အစေးမကပ်ကြသဖြင့် သမီး၏ရှေ့ရေးကို ကြည့်ပြီး ပတ္တမြားရတနာနှင့် စဝ်ခွန်ချိုင်တို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။

ပတ္တမြားရတနာသဘောကလည်း ရှင်းသည်။ ပြတ်သည်။ ကလေးကိစ္စကို သူ စိတ်မဝင်စား။ ကလေးတာဝန်ယူရန်လည်း စိတ်ကူးမရှိ။ စိတ်ညစ်ရမည့်အလုပ် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်လိုသူမဟုတ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် သဘောကျသော်လည်း သမီးကိစ္စနှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ကျေလည်စွာ လမ်းခွဲဖို့ သဘောတူခဲ့

ကြသည်။

ပတ္တမြားရတနာတို့မိသားစု နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားသည်။ သူလည်း နောက်ထပ်အဖော်မရှာတော့။ အပျော်သဘောလောက်ပဲ ယာယီစုံတွဲလေးတွေလောက်သာ ထားသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်ထဲ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းတော့မည်ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့ရာမှ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်လာသည်။

သမီးစနိုးကို ကုသပေးနေကြ ဆရာကြီးဦးသက်လယ်မရှိ။ ခရီးသွားနေသဖြင့် မြေကပဲ တာဝန်ယူဆေးကုသမှု ပြုသည်။ စဝ်ခွန်ချိုင်က ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ သမီးနှင့်မြေမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်နေမိသည်။

“ကလေးကို ဆေးရုံမှာပဲထားပါ။ အခြေအနေ စိတ်ချရပြီဆိုမှ အိမ်ကို ပြန်ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“မြေသဘောပါ။ မြေ ကောင်းသလို စီမံပါ။ ကိုယ်ကတော့ သမီးကြောင့် ခေါင်းတွေထူပူနေပြီ”

“တခြားသူတွေ ပြန်လိုရပါပြီ။ လူနာစောင့်မယ်သူ နေခဲ့ပါ”

“ဦးသူတော်တို့ ပြန်ကြပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါ်ဒေစီ ဒီမှာ နေခဲ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ခွန်ချိုင်”
ဦးသူတော်နှင့် အဖော်ပါလာသူတွေ ပြန်သွားကြသည်။

ဆေးရုံခန်းထဲမှာ စပ်ခွန်ချိုင့်နှင့် ဒေါ်ဒေစီတို့ သမီးငယ်နားမှာ အတူ ကျန်ရစ်သည်။

ဆေးရုံကော်ရစ်တာထောင့်မှာ တစ်ယောက်တည်း စီးကရက်သောက်ရင်း နက်မှောင်သော မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်မိ၏။ အခုနေသာ သမီးမာမိရှိခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဆိုသော အတွေးအဆုံးမှာ မြေ၏လှပသော မျက်နှာလေးက စပ်ခွန်ချိုင့်အတွေးအာရုံထဲ ပြီးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာပုံက အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။

စပ်ခွန်ချိုင့်ဘဝမှာ မိန်းကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့သည်။ ပွဲငြိမ်းသေမို့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမျိုး မရှိခဲ့။ သမီးက မြေကို သူ့မာမိဟု စိတ်မှာစွဲထင်နေသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သော မြေက သမီးအပေါ်မှာ ဆက်ဆံပြောဆိုရာမှာ သနားကရုဏာမကင်း။ စိတ်မကောင်းခြင်းပါ ရောစပ်နေတာ စပ်ခွန်ချိုင့် နားလည်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း မြေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံး စိတ်လှုပ်ရှားမိခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သားအဖနှင့် မြေကြားမှာ ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိနေသည်ဟု ထင်သည်။ ထိုထူးခြားသည့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှုက ဘာဟု သူ့ကိုယ်တိုင် အတိအကျ မပြောတတ်။ သေချာသည်က ဆရာကြီးဦးသက်လယ် ခရီးမှ ပြန်ရောက်လျှင် မြေနှင့်သက်ဆိုင်ပတ်သက်သည့် ရာဇဝင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် အတိအကျ လေ့လာစုံစမ်းမှဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်၏။

ဤသည်က စပ်ခွန်ချိုင့် စိတ်ကူးနှင့် အတွေးမျှ ဖြစ်သော်လည်း မြေစိတ်ကူးနှင့် အတွေးကတော့ စနိုးဆိုသည့် ကလေးငယ်၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ချို့ယွင်းအားနည်းနေသော ရောဂါပိုင်းဆိုင်ရာကို စဉ်းစားတွေးတောလျက် အဖြေရှာနေ၏။ ပွေးရာပါ နှလုံးအားနည်းရှာသော ကလေးအတွက် စိတ်ထိခိုက်စရာ မကြာခဏ ကြိုရင် ဤကလေး၏ အသက်အန္တရာယ်ကို စိတ်ချထား၍မရနိုင်ကြောင်း စပ်ခွန်ချိုင့်လို လူတစ်ယောက်က သဘောပေါက်နားလည်ထားရမည်။

ဘာအတွက်နှင့်မျှ သူ့သမီးလေးအပေါ်မှာ စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ရန်မသင့်။ သမီးငယ် အသက်ရှည်ရှည်နေလိုလျှင် ထိုသမီးလေးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမည်။ ဤသည်မှာ မိဘတို့ဝတ္တရားပင် ဖြစ်သော်လည်း စပ်ခွန်ချိုင့်ပုံစံက တစ်မျိုးဟု ဆိုရမည်။ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း တော်ရုံကိစ္စလောက်ကို အရေးစိုက်စရာမလိုဟု ထင်မြင်ယူဆသည်လားမဆိုနိုင်။ စနိုး၏ ကျန်းမာရေးကလည်း စိန်တွေရွေ့တွေ ပုံပေးပြီး ကုသ၍လည်း ရမည်မဟုတ်။ စိတ်ကို စိတ်ဖြင့် ကုစားရန်မှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ သူ့လေး တမ်းတနေသော အမေကို ခေါ်ပေးလိုက်မည်ဆိုလျှင် အားလုံး အဆင်ပြေ စိတ်ချမ်းသာရပေမည်။

ကလေးငယ်ကို ဒုတိယအကြိမ် သွားကြည့်တော့ အဖျားက မကျနိုင်သေးဘဲ တင်းခံနေခြင်းကို အံ့အားသင့်နေသည်။ အခြေ

အနေကိုကြည့်ပြီးမှ ဆေးထပ်ပြောင်းသင့် မပြောင်းသင့် စဉ်းစား တော့မည်ဟု တွေးနေတုန်း စဝ်ခွန်ချိုင့် မြေနှားရောက်လာသည်။

“ဘယ်နှယ့်နေလဲ မြေ၊ သမန်းအခြေအနေ စိတ်ချရပြီ လားဟင်”

“ဘာမှတော့ တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်သေးပါဘူး ဦးခွန်ချိုင့်၊ ဒီည အခြေအနေကိုကြည့်ပြီးမှ ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာ ပါ”

“လောလောဆယ် အခြေအနေကလည်း သိပ်အစိုးရိမ်ကြီး ရတဲ့ အထဲမှာတော့ မပါပါဘူး၊ စိတ်အေးအေးနေပါရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြေရယ်”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ဒါ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားပဲ ဦးခွန်ချိုင့်သမီးလေးရယ်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ စန်းနေရာမှာ တခြား ကလေးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီကလေး လေးကို အခုလိုပဲ မြေက စောင့်ရှောက်ကူညီမှာပါ”

“ကလေးအခြေအနေ ထူးခြားရင် မြေကို ရုံးခန်းမှာ လာခေါ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ဟန်အမူအရာက မြေကို သမီး ပျိုမလေးတစ်ယောက်လို ရှုမငြီးချင်စရာ ဖြစ်စေပုံရသည်။ တစ်ည လုံး သမီးလေးနားမှာ စဝ်ခွန်ချိုင့် အတူရှိနေသည်။ အတွေးပေါင်း

ကြောင့်ရော၊ သမီးကို ပူနေသည့် စိတ်ကြောင့်ရော တစ်ညလုံး စဝ်ခွန်ချိုင့် အိပ်မပျော်။ မနက်လင်းခါနီးမှပင် သမီးက အဖျားကျ သွားသဖြင့် စိတ်အေးသွားသည်။

၂၃၂ ၂၃၂ ၂၃၂

အခန်း (၁၁)

“မာမိ မာမိ”

“သမီး နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြင်ကွင်းက ရှင်းနေသလို ကြားရသည့်စကားတွေကလည်း ဆန်းနေသဖြင့် မင်းပျိုလွင် မျက်ခုံးအစုံတွန့်လျက် သူမတွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လူမမာကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်က မြေကို မာမိဟု ခေါ်နေရုံနှင့်မပြီး မြေရင်ခွင်ထဲ ပြေးရောက်ခိုဝင်လာခြင်းကို မြေက ကြင်နာယုယနုဆီးယူပွေ့ချီလိုက်ဟန်။

မြေနှင့် ကလေးငယ်ကို အပြုံးဖြင့် ရပ်တန့်ကြည့်ငေးသူက အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်၏ မိခင်မဟုတ်ကြောင်းမြင်တာနှင့် သိနိုင်သော်လည်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် မျက်လုံးကိုဝှေ့ပြီး လူနာရှင်ကို ရှာကြည့်

ပေမယ့် တခြားမည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့။

ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်မှာပွေ့လျက် ချစ်စဖွယ်စကားဆိုနေသူ့ကိုကြည့်ပြီး နေရာမှ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဆေးလောကအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မြေဘာကြောင့် သတင်းပျံ့မွှေးရသည်ကိုက မင်းပျိုလွင်ကိုယ်တိုင် မြေ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စိတ်နှလုံးနှင့် သူမ၏လုပ်ဆောင်မှုများကြောင့် သိခွင့်ရခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

“ဪ ဆရာတောင် ရောက်လာပြီ၊ ဟောဒီမှာ ဆရာအတွက် စာတစ်စောင်ရောက်နေလို့ ကျွန်မ သိမ်းထားတာ”

“သင့်ခံယူ စေတော”

ဒေါ်အဲနား ယူလာပေးသည့်စာကို ယူကြည့်လိုက်တော့ သူးထူးခြားခြား ပန်ဒိုရာဆီက စာဖြစ်နေသဖြင့် မင်းပျိုလွင် အံ့သြသွားသည်။ ပန်ဒိုရာနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့သည့်နှစ်တွေနည်းတော့။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ ဒီဆေးရုံမှာရှိနေတာကို သိနေပါလိမ့်ဟုတွေးရင်း ပန်ဒိုရာဆိုတာ သူမလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို ရအောင် သုပ်ယူတတ်သူအဖြစ် ပြန်တွေးမိတော့ တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်မိ၏။ စာကိုဖောက်ဖတ်လိုက်တော့ စိမ်းပြာရောင် စာရွက်ပေါ်မှာ ပန်ဒိုရာ၏ ခပ်သော့သော အင်္ဂလိပ်စာလုံးများကို အနက်ရောင်မင်ဖြင့် ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဤသည်က ပန်ဒိုရာ၏အကျင့် ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားရောက်မှစာကို ဘိုလိုရေးသည်မဟုတ်။ ဒီမှာနေထဲက ပန်ဒိုရာနှင့်သူ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခု စာနှင့်ရေး၍ ပြောစရာရှိလာလျှင် ဒီလိုပဲ။ ပန်ဒိုရာက သူမ ဆရာဝန်လက်ရေးဖြင့် အမြဲဘိုလိုရေးတတ်သူဖြစ်သည်။

ပန်ဒိုရာ၏စာထဲမှာ ကိုကိုတို့အနီးမောင်နှံနှင့် တွေ့ကြောင်း ရုတ်တရက် ကိုကိုနှင့်သူကို လူမှားပြီး ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ကြောင်း၊ အခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးကြောင်း သိရ၍ စိတ်လှုပ်ရှားမိကြောင်း၊ သူ့ကို သတိရသေးရဲ့လားဟု မေးထားပြီး သူမက တော့ ကိုကိုနှင့် ဆုံပြီးထဲက သူ့ကို အထူးသတိရနေပါသည်ဟု ရေးသားထား၏။

စာကို စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ပန်ဒိုရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်းပျိုလွင်ရင်ထဲမှာ ဘာခံစားချက်မှမရှိတော့ခြင်းကို သူသာအသိဆုံးဖြစ်သည်။ ပန်ဒိုရာကို ခင်သည်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေလောက်ပဲ ခံစား၍ရသည်။ ပန်ဒိုရာကတော့ သူ့ကို မဟုတ်။ ဇာတ်လမ်းဟောင်းကို ပြန်စချင်နေပုံရသည်။ ပန်ဒိုရာတို့အစက ပြန်စလိုရမလားဟု မေးထားသည်။

သူက ဘယ်အချိန်မေးမေး နိုးဟုဖြေမိမှာ သေချာသည်။

“ဒေါ်အဲနား”

“ရောက်လာပြီလား နန့်ရာပင်”

ဆရာမလေး နန့်ရာပင်မျက်နှာက ပြုံးစိစိ။

“နားနေခန်းထဲမှာ ဆရာတစ်ယောက်တည်း စာဖတ်ပြီး ပြီးနေတာ ကျွန်မ တွေ့ခဲ့တယ်သိလား၊ ဘယ်သူစာလည်း မသိဘူးနော် ဒေါ်အဲနား”

“သူရည်းစားဆီက နေမှာပေါ့၊ စာက ဒီကမဟုတ်ဘူး နိုင်ငံခြားကလာတာ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ဆရာရည်းစားကို မမမြေ့လို့ သင်ထားတာ”

“ဒါလည်း တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ညည်းတို့ ဆရာက နာမည်ကြီး ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပဲ၊ တခြားမကြည့်နဲ့ ကျုပ်တို့ဆေးရုံမှာတောင် ပျိုပျိုအိုအိုတွေ အဝင်အထွက် ရှုပ်နေတာ ကြည့်ပါလား”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ကျွန်မကတော့ ဆရာကို မမမြေ့နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်၊ ဝါသနာလည်း တူ၊ ရုပ်ရည်အချောအလှခြင်းလည်းတူနဲ့ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက်သလဲ”

“အေး ညည်းပဲပျော်နေ နန့်ရာပင်ရေ၊ ညည်း မမမြေ့နားမှာလည်း ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် မမမြေ့က ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားမှန်း ကျွန်မတို့အားလုံး သိပြီးသားပါနော်၊ ကြည့်နေပါ မကြာပါဘူး၊ ဆရာနဲ့မမ ပြေလည်သွားမှာပါ”

နန့်ရာပင်က သူမဖြစ်ချင်တာကိုသာ တိုးပြောသည်။

ဒေါ်အဲနားကိုယ်တိုင်လည်း နန့်ရာပင်နှင့် သဘောချင်းထပ်တူမို့ အပြိုင်လိုက်ငြင်းခြင်းမပြု။

“ဟော ဟိုမှာ သူဌေးစဝ်ခွန်ချိုင်နဲ့ သူ့သမီးလေးမဟုတ်လား”

ဆရာဝန်ကြီး ဦးသက်လယ်၏ ပေးရှင့်အဖြစ် သိထားသော စဝ်ခွန်ချိုင်၏သမီးငယ် စန်းက မြေလက်တစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲထားသလို မြေတို့အနီးမှာ စဝ်ခွန်ချိုင်ကို ခမ်းနားသော အသွင်ဖြင့် ချောမောကျက်သရေရှိစွာ တွေ့နေရသည်။

သူ့သမီးကို ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။

ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် သမီးငယ်က ဦးခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလျက် မြေမျက်နှာကိုသာ မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် သနားစဖွယ် မော့မော့ကြည့်ရင်း ကျိတ်ရှိုက်နေဟန်ပုံက စိတ်မသက်သာစရာ။

စန်းလေးက မြေကို သူ့နားက ဘယ်ကိုမှ အသွားမခံ။ မြေသွားမည်ဆိုလျှင်လည်း နောက်က အသင့်လိုက်ပါမည့်ဟန် တက်ကဲ။ ချော၍မရ။ အဖေနှင့်နေခဲ့ဖို့ကိုပင် ခါးခါးသီးသီး ကျဉ်းကျပ်ရှုပ်ထွေးသော အခြေအနေကြားမှာ စန်းမျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသလို လူကြီးတွေမှာလည်း စန်းနှင့်အပြိုင် ငိုချင်နေပါသည်။

အထူးသဖြင့် မြေအတွက် ဤအနေအထားက ပို၍ခက်ခဲ

သည်။ စန်းမာမိ ဆုံးပါးသွားပြီဟု သိရပြီးနောက်မှာ ဖြစ်သည်။ စဝ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင် စန်းမာမိအကြောင်း မြေကို ဝန်ခံပြောရခြင်း ဘာကြောင့် စန်း အခုလိုဖြစ်နေရသည်ဆိုခြင်းကိုပါ မြေကို သဘောပေါက်နားလည်စေခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးသက်လယ် ခရီးမှ ပြန်မရောက်မချင်း စန်းလေးကို မြေမှ တာဝန်ယူကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် စဝ်ခွန်ချိုင်က တောင်းပန်ထားသည်။ လူမမာကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် ကျန်းမာရေး ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန်ကိစ္စမှာ ဘာတစ်ခုမှ မခက်ခဲသော်လည်း စန်းက မြေကို တစ်ချိန်လုံး မာမိဟု ခေါ်နေခြင်းကဖြင့် မြေလို အပျိုစင်တစ်ယောက်အတွက် အခက်ခဲဆုံးပြဿနာဖြစ်နေ၏။

ဖြေရှင်း၍မရသော ဤအခက်အခဲကို မြေကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကျော်လွှားရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုခြင်းကို စဉ်းစားရခက်နေ၏။

“သမီးလေး ဒက်ဒီဆီ လာပါဦးကွ”

“ဟင့်အင်း မာမိနဲ့ပဲနေမယ်”

“မာမိမဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ အန်တီလို့ခေါ် ဟုတ်လား”

စန်းလေးကို မြေက ချောမောနှစ်သိမ့်ပြီး စကားလုံးပြောင်းလွဲဖို့ ချိုသာစွာ ရယ်ရယ်မော့မော့ သင်ကြားပေးမယ့် စန်းက မြေမျက်နှာကို မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်

နေသည်မှတစ်ပါး မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမပြု။

မြေမျက်နှာလှလှကိုကြည့်ပြီး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေပုံလေးမှာလည်း တွေ့မြင်ရသူတိုင်း စိတ်ထိခိုက်စရာဖြစ်နေသည်။

“မြေကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်၊ စနိုးလေး ဆေးရုံကဆင်းမယ် ဆိုရင်လည်း ဆင်းလို့ရပါပြီ၊ တာဝန်ကျဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဦးခွန်ချိုင်ဘက်က လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ”

“မြေကျူတီချိန် ပြီးပြီမို့ ခွင့်ပြုပါ”

“မာမိ”

“သမီး”

“အီး အဟင့် ဟင့်”

မြေနောက်ကို အပြေးလိုက်လာသော သမီးဖြစ်သူ၏ ကိုယ်လေးကို ဆွဲယူထားလိုက်သည့် စဝ်ခွန်ချိုင်လက်ထဲမှာ သမီး ကိုယ်လေး တွန့်တွန့်လူးလျက် အာခေါင်ခြစ် အော်ဟစ်ငိုယိုသံက တိတ်ဆိတ်သော ဆေးရုံလိုနေရာမျိုးမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် လာခြင်းဖြင့် မြေအပါအဝင် အားလုံး စိတ်ရှုပ်သွားကြသည်။

“သမီးမငိုနဲ့လေ၊ သမီးနားမှာ ဒက်ဒီရှိနေပြီပဲ၊ မငိုနဲ့၊ တိတ် တိတ်”

“မာမိ မာမိ”

စနိုးက သူမ ဖခင်ရင်ခွင်ထဲက မြေရှိရာသို့ ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ပြီး ဆင်းဖို့ကြိုးစားသလို သူမလက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို

မြေရှိရာသို့ ဆန့်တန်းပေးနေပုံက လှမ်းရမည့် မြေခြေလှမ်းအစုံကို နေရာက မခွာနိုင်အောင် တွယ်ကပ်ထားသလိုဖြစ်ရသည်။

စဝ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင် မြေကို နှုတ်က ထုတ်ဖော်၍ တစ်စုံ တစ်ရာ တောင်းဆိုခြင်းမရှိသည့်တိုင် သူ့အကြည့်များကတော့ မြေ ကို ရာထောင်မကသောစကားကို ဆိုနေဘိသကဲ့သို့ ထိရောက်လှ သည့်အဖြစ်ကြောင့် နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ သိရှိ နားလည်ခဲ့ရပြန်သည်။

တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောအကြည့်။

အသနားခံတောင်းပန်နေသည့် ဟန်အမူအရာ။

“စနိုးကို မြေဆီခေါ်ခဲ့ပါ ဦးစဝ်ခွန်ချိုင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြေရယ်”

စနိုးက စဝ်ခွန်ချိုင်လက်ထဲမှတစ်ဆင့် မြေရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် ချက်ချင်း အငိုတိတ်သွားကာ မြေကိုယ်လေး ကို သူမလက်ကလေးများဖြင့် ဖက်ထွေးလျက် ငြိမ်သက်စွာ ကျိတ် ရှိုက်နေရှာပါသည်။

“ဒေါ်ဒေစီပါ မြေနဲ့အတူလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါက်တာ”

“အိမ်ပြန်မှာမဟုတ်လား မြေ၊ ကိုယ့်ကာနဲ့ လိုက်ပို့မယ်”

“နေပါစေ”

“သမီးကို ချီပြီးသွားရရင် မြေ သိပ်ပင်ပန်းမှာပေါ့၊

ဒေါ်ဒေစီ သမီးပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်လိုက်ပါ။”

“လာ မြေ။”

မြေအပါးကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ရောက်လာသူကို မြေမှာ ပြန်ပြောစရာစကားမရှိသလို ဖြစ်နေခိုက် ဖျတ်ခနဲ မြေမျက်ဝန်းထဲကို ဝင်ရောက်လာသူ မင်းပျိုလွင်ဆိုသည်လူကြောင့် မြေ သက်ပြင်းလေး ကျိတ်ရှိုက်လိုက်ပြီး စဝ်ခွန်ချိုင် ဦးဆောင်ရာ နောက်သို့ အတူလိုက်ပါသွားသည်။

သူဌေးစဝ်ခွန်ချိုင် ကားနက်ကြီး နေရာမှ ဝေါခနဲပြေးထွက် သွားတာကိုကြည့်ပြီး မင်းပျိုလွင်ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည်ခွဲခြားရခက် သော ဝေဒနာတစ်မျိုး လျင်မြန်ညင်သာစွာ ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ် စီးဆင်း ဖြတ်သန်းသွားသည်။

မင်းပျိုလွင်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ဖြစ်ပေါ်ခံစားခဲ့ဘူးခြင်းမရှိ သည့် ဤခံစားချက်က သူ့ကိုယ်သူ များစွာအံ့ဩမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေ သည်။ စဝ်ခွန်ချိုင်ဆိုသည်လူနှင့် မြေကို အတူယှဉ်တွဲတွေ့လိုက်ရ ပြီးနောက်မှာ မင်းပျိုလွင်ရင်ထဲ ဘာကြောင့် ဤမျှ အခံရခက်နေမိ သနည်း။

ခန့်ညားတည်ကြည်သော စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့် လှပနုနယ်သော မြေတို့နှစ်ယောက် သမီးငယ်ကို ပွေ့ချီပြီး အတူယှဉ်တွဲထွက်သွား ပုံ၊ ကားပေါ်အတူလိုက်ပါသွားပုံ၊ အားလုံး မင်းပျိုလွင်အာရုံထဲမှာ စူးစူးနှင့်နှင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

အလုပ်ထဲမှာ အာရုံမရောက်။

စဝ်ခွန်ချိုင်ဆိုသည့် ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖို သူဌေးလူချောအကြောင်းကိုသာ စိတ်ကရောက်နေ၏။ မြေနှင့်စဝ်ခွန် ချိုင်ဆိုသည်လူ။

ဒီလိုအခြေအနေရောက်အောင် ဘယ်အချိန်ထဲက သူတို့ တွေ့ဆုံခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားအဖြေရှာနေမိသည့်အဖြစ် ကို သူ့ဘာသာ ရယ်စရာဟုမမြင်။

တကယ်ဆို လွတ်လပ်သူနှစ်ဦး တွေ့ဆုံကြသည့်ပွဲမှာ သူက ပွဲကြည့်ပရိသတ်မျှသာဖြစ်သော်လည်း အခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲတွေ့ရသည့်အပေါ်မှာ သူ့ခံစားချက်တွေ က တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။

မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းပျိုလွင်။

သူ့ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့ပဲတဲ့တဲ့။

ဘာပဲလုပ်လုပ် မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။

မြေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် မင်းအပေါ်မှာ ရန်သူ တစ်ယောက်လို ထင်မြင်နေတဲ့ကိစ္စမှာ မင်းကိုယ်တိုင်ကရော နည်း နည်းမှ ဂရုစိုက်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အခုမှ ဘာတွေဖြစ်နေ တာလဲ။

သွားစမ်းပါ။

အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့လုပ်ရပ်နဲ့ အတွေးတွေကို ချက်ချင်းမောင်း

ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်း။

မင်းပျိုလွင်ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အဓိပ္ပါယ်မဲ့တဲ့ လုပ်ရပ် မျိုးမလုပ်ခဲ့ဖူးဆိုတာ မမေ့စမ်းနဲ့။

မင်းပျိုလွင် သူ့ကိုယ်သူ အပြတ်ဝေဖန်ပစ်လိုက်၏။ မြေ အပေါ်မှာ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲနေသော ခံစားချက်ဝေဒနာတွေကို လမ်းကြောင်းပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြင့် တခြားကို အာရုံပြောင်းဖြစ်သည်။

မြေအကြောင်းကို လုံးဝမတွေးမိအောင်နေပေမယ့် နေလို့ မရ။ အိမ်ချင်းကပ်လျက် အနေအထားမှာ မြေကို လှစ်ခနဲလှစ်ခနဲ မြင်နိုင်တွေ့နိုင်သလို လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာလည်း အတူလုပ်လုပ်ရင်း ဆုံနေရ တွေ့နေရတော့ မြေလှုပ်ရှားမှုတိုင်းက သူ့အတွက် အမှတ် ထင်ထင် ဖြစ်နေပြန်သည်။

အထူးသဖြင့် စပ်ခွန်ချိုင့်ဆိုသည့်လူနှင့် ဆက်ဆံရေးအပိုင်း က မင်းပျိုလွင်စိတ်ကို အထူးလှုပ်ရှားစေသည်။ သမီးဖြစ်သူကို အကြောင်းပြုပြီး ဒီလူနဲ့ မြေ အခြေအနေ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရောက်နေပြီလည်းဟု တွေးမိတိုင်း မင်းပျိုလွင်ရင်ထဲ ပူလောင်နေ ရသည့်အဖြစ်ကလည်း မယုံနိုင်စရာ။

မြေကို သူ့ချစ်မိနေပြီလားဆိုသည့် အတွေးမှာ မင်းပျိုလွင် သက်ပြင်းကျိတ်ချဖြစ်သည်။ သေချာသည့် အဖြေက တစ်ခုထဲဖြစ် သည်။ ဘယ်လိုပဲ အကြောင်းပြချက်တွေပေးပေး မြေကို သူ

ချစ်မိနေပြီဆိုသောအသိက သူ့ရင်ကို ပြင်းစွာနှိပ်စက်လေပြီ။

တားမြစ်ကန့်ကွက်၍လည်းမရ။ မဖြစ်ချင်ပါ။ မချစ်ချင် ပါဟု ဆိုလျက်ကပင် သူ့နှလုံးသားမှ မြေကို ချစ်သည့်အချစ်တွေ နှင့် ပြည့်နှက်လွမ်းခြုံထားပြန်သည်။

မင်းကို ကိုယ်ချစ်မိပြီ မြေဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးရယ်။ မင်းလေးကရော ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူ့ကို တွေ့မြင် လေတိုင်း ဒေါသမျက်နှာလေးကို ပြန်မြင်ယောင်မိတော့ သူ ဘစ်ချက်မျှ ရယ်လိုက်၏။

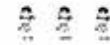
မင်းကိုယ့်ကို မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် လေ။

ဒါပေမယ့် မြေဆိုတဲ့ မင်းကိုမှ ကိုယ့်နှလုံးသားက တောင်း ဆိုနေမှတော့ ကိုယ့်အချစ်ကို မြေလက်ခံလာတဲ့အထိ ကြိုးစားရမှာ က ကိုယ့်တာဝန်ပဲ။

မြေကို ကိုယ်ချစ်တယ်။

မြေကလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်ရမယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းပျိုလွင်ဆိုတဲ့ကိုယ်ဟာ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရယူပိုင်ဆိုင်တတ်တဲ့ သူဖြစ် နေလို့ပဲ။

ဘခန်း (၁၂)

“အို”

“မြေ”

အဖြစ်အပျက်က လျင်မြန်သဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး စစ်ခွန်ချိုင်ရင်ခွင်ထဲ လုံးထွေးပြိုဆင်းသွားတာပဲ သိလိုက်သည်။ နွေးထွေးသန်မာသည့် လက်အစုံကြားမှာ မြေတစ်ကိုယ်လုံး အတင်းကျပ်ဆုံး နှောင်ဖွဲ့ရောက်ရှိနေခြင်းအဖြစ်က ဖြူနုသော မြေပါးပြင်ကို နှင်းဆီရောင်သို့ ပြောင်းလဲဖြစ်သည်။

“ဆောရီး မြေလဲကျသွားမှာစိုးလို့ ကိုယ် အချိန်မီ ဖမ်းထိန်းလိုက်တာ၊ သိပ်လန့်သွားလားဟင်”

“အဟင်း နည်းနည်းတော့ လန့်သွားတယ်၊ ရုတ်တရက်ခြေက ချော်သွားတာဆိုတော့”

“တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တာပါပဲ၊ ကိုယ်ဆီ ဆိုင်ကယ်မှောက်တာတို့၊ ကားမှောက်တာတို့ မကြာခဏ ဆုံဖူး

တယ်”

မြေ အရှက်ပြေရန် ပြောသောစကားများဟု သိနေသဖြင့် စစ်ခွန်ချိုင်ကို မြေ ဘာမှပြန်မပြောမိ။ သူ့ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ဒေါက်ဖိနပ်ခွာချွန်နှင့် ကားကြမ်းပြင်မှာခင်းထားသည့်အခင်းတို့ ဘယ်လိုငြိတွယ်မိမှန်းမသိဘဲ အခုလို စစ်ခွန်ချိုင်ရင်ခွင်ထဲ ဒရောသောပါး ရောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးသက်လယ်ကိုယ်တိုင် မြေဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ သူခရီးက ပြန်မလာမချင်း စစ်ခွန်ချိုင် သမီးငယ်စန်းကို တာဝန်ယူကြည့်ရှုပေးပါဟုဆိုလာတော့ မြေမှာ ငြင်းဆိုစရာစကားမရှိ။ စစ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြေကို အကူအညီပေးပါဟုဆိုထားသည်။ စန်းလေးကို မြေ တာဝန်ယူနေရ၏။ စန်းအိပ်ခန်းရှိရာသို့ နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခုဆိုလျှင် စန်းဗီလာသို့ မြေလာတိုင်း စစ်ခွန်ချိုင်နှင့် အိမ်ရှိ အလုပ်သမားများက မြေကို အလွန်နေရာပေး အလေးထား၍ ရိုသေသမှုပြုကာ အထူးဂရုစိုက် အရေးထားလျက်ရှိ၏။

စန်းလေးက မြေကို အထူးချစ်ခင်တွယ်တာလျက် မြေစကားကိုသာ နားထောင်သော ကလေးမလေးဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြေကို မာမိဟုမခေါ်စေဘဲ အန်တီဟု ပြောင်းလဲခေါ်ခြင်းဖြင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာကို ပို၍တိုးမြှင့်လိုက်၏။

“အန်တီ”

“စန်းလေးက ဒီနေ့ သိပ်လှပါလားကွယ်၊ လှလှတွေ ပြင်ထားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကိုများ သွားမလို့ပါလိမ့်”

“ဒက်ဒီနဲ့ လျှောက်လည်မှာလို့ ပြောလိုက်လေ သမီး”

“ဟင့်အင်း အန်တီနဲ့မှ”

“အို”

စန်းက မြေလက်များကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်လျက် သူမကိုချီဖို့ လက်ကိုကမ်းသည့်အတွက် မြေ ပွေယူလိုက်၏။

“ခြံထဲမှာ ပစ္စည်းတွေအားလုံး အသင့်ပြင်ထားပြီးပါပြီ မောင်ခွန်ချိုင့်”

လူယုံကြီး ဦးသူတော်ကို စပ်ခွန်ချိုင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

“ကိုယ်တို့ခြံထဲမှာ ခဏလောက်ထိုင်ကြရအောင်လား”

“ရှင်”

“ဒီနေ့ သမီးရဲ့မွေးနေ့လေ၊ ဒါကြောင့် သမီးပျော်အောင် ခြံထဲမှာပဲ အမှတ်တရပွဲလေး လုပ်ပေးတာဆိုပါတော့”

“မြေကို ဘာလို့ ကြိုတင်မပြောတာလဲရှင်၊ စန်းလေး ပျော်သွားအောင် စန်းအတွက် မွေနေ့လက်ဆောင်တစ်ခုခု ကျွန်မ ဝယ်လာမှာပေါ့”

“သမီးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်က မြေကိုယ်တိုင်ပဲ သမီးက မြေနဲ့အတူ ရှိနေရင်ကို ပျော်နေပါပြီ”

ပြုံးလျက် သူဆိုလိုက်တော့ မြေ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။

“လာ မြေ၊ ကိုယ်တို့ ဒီဘက်က သွားကြမယ်”

ဦးခွန်ချိုင့် ဦးဆောင်ရာလမ်းအတိုင်း စန်းကိုယ်လေးကို ခိုပိုးပွေ့ပိုက်ရင်း ကျယ်ဝန်းလှပ သပ်ရပ်သော ဥယျာဉ်ထဲကို မြေ ဆင်းခဲ့သည်။ စိမ်းမြသော ဂျပ်မြက်ခင်းစိမ်းတွေက ရိတ်ဖြတ်ထား သဖြင့် မျက်စိတဆုံး ညီညာပြန့်ပြူးနေသလို ရောင်စုံပန်းတွေ ကလည်း ဝေဝေဆာဆာဖူးပွင့်ဝေဆာလျက်။

စိမ်းမှောင် ညိုမှိုင်းသော နှစ်ရှည်ခံသစ်ပင်ကြီးများ အုံ့အုံ့ ဆိုင်းဆိုင်း ပြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုနေပုံက ဝိတ်ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုကိုဖြစ်စေသည်။

“ဟိုမှာလေ သမီးအတွက် သီးသန့်ကစားကွင်းလေးနဲ့ ခရကူးကန်လေး လုပ်ပေးထားတာ”

လိုတရပြီးပြည့်စုံကြသူများအတွက်တော့ စိတ်ကူးရှိသမျှ ဝိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးနိုင်ကြသည်မှာ ဘာမှတော့ ဆန်းကြယ်ခြင်း မရှိလှပါ။ ခြံ၏အချက်အချာကျသော နေရာတစ်ခုမှာ စန်းအတွက် ကလေးကစားကွင်းတစ်ခု ချစ်စဖွယ်ဖန်တီးထားပုံမှာလည်း စိတ်ကူး ကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။

နေခြည်က ပျော့တော့စွာဖြာကျနေ၏။ ရာသီဥတုကအေး သော်လည်း နေ၍ထိုင်၍ အဆိုးရွားကြီးမဟုတ်သဖြင့် စန်းလေး

အပါအဝင် လူကြီးတွေပါ နေရထိုင်ရသည်မှာ သက်တောင့်သက်သာရှိလှသည်။

စန်းလေးအတွက် မွေနေပွဲကျင်းပမည့်နေရာမှာ ရောင်စုံကြီးနှင့် မိုးပုံဘောလုံးရောင်စုံများ စီစီရီရီချိတ်ဆွဲအလှဆင်ထားပြီး အဖြူရောင်ပန်းကနုတ်စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များကို အလယ်တွင်ထား၍ ဥယျာဉ်လေးသဖွယ် ဆင်ယင်ထားတာ ချစ်စရာဖြစ်သည်။

“မြေ့နဲ့သမီးက ဒီမှာထိုင်နော်”

“သမီး ဒက်ဒီဆီလာမလား”

“ဟင့်အင်း”

သမီးငယ်က ခေါင်းခါသဖြင့် စဝ်ခွန်ချိုင် ရယ်သည်။

“သမီးကတော့ မြေ့သာ သူ့အနားမှာရှိနေလို့ကတော့ အဖေလုပ်တဲ့သူကိုတောင် လှည့်မကြည့်တော့ဘူး မြေ့ရေ”

“မြေ့လည်း စန်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးလေ အတတ်နိုင်ဆုံး စန်းလေးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်”

စန်း၏ နုထွေးသော ဆံနွယ်လေးများကို ဆော့ကစားရင်း မြေ့ စာနာကြင်နာစွာ ပြောလိုက်သည်။ တကယ်တော့ မြေ့ကိုယ်တိုင်လည်း မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမို့ မိဘမေတ္တာကို တစ်နှစ်လုံး တောင့်တနေခဲ့ရသူအဖြစ် စန်းလေးအပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာနာမိသည်။

“ကိုယ်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး သမီးနားမှာပဲ နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်လေ၊ ကဲ သမီးလေးရဲ့ မွေးနေ့ကနေစပြီး အနှစ်တစ်ရာနှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် ကျန်းမာချမ်းသာခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံစေဗျာ”

မွေးနေ့ကိတ်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်မီးများကို မနိုးလေးသိပ်တိုင် ငြိမ်းခိုင်းသည်။ မွေးနေ့ကိတ်လှီးတော့ စန်းရဲ့ လက်လေးကို မြေ့က ထိန်းကိုင်ပေးရသည်။ ပထမဆုံးကိတ်ကို ခွန်ချိုင်ကို ကျွေးပြီးနောက် မြေ့အလှည့်ရောက်လာတော့ အလိုက်ပေးပါးစပ်ဟပေးလိုက်ရသည်။

ပြုံးရယ်ပျော်ရွှင်နေသော စန်းလေးနှင့်အတူ ရယ်မောနေသော မြေ့နှင့်စဝ်ခွန်ချိုင်တို့ကို အကြောင်းမသိသူတွေကသာ တွေ့ရတတ်ရမည်ဆိုပါက ချစ်စဖွယ် မိသားစုလှလှလေးအဖြစ် ချီးကျူးကျေးဇူးပြုကြမည်မှာ မလွဲပါ။

စဝ်ခွန်ချိုင်ဟာ သမီးဖြစ်သူ စန်းနှင့်အတူ ရယ်မောဆော့ကစားနေသော မြေ့၏ လှပသည့် ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့် ငြိမ်းအေးသော မင်္ဂလာရဖြစ်သော မျက်နှာလေးရှိရာသို့ မကြာခဏဆိုသလို ခြည့်နေမိသည်။

ဘယ်မိန်းမနှင့်မှ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိခဲ့သည့်လူက မြေ့အပေါ်မှာ အထူးစိတ်ဝင်စားလျက် စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ဤသို့မှာ သမီးစန်းလေးနှင့် ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်သော စဝ်ခွန်

ချိုင်၏ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်အသစ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို မကြာခဏ သဘောကျမိသည်နှင့်ပင် ချောမွေ့တည်ကြည် ခန့်ညားသော မျက်နှာထက်မှာ နက်ရှိုင်းသိပ်သည်းသော အပြုံးသည်လည်း မကြာခဏ အလည်ရောက်လာပြန်သည်။

မြေအကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် လေးလေးနက်နက် စုံစမ်းခဲ့ပြီးပါပြီ။ မြေမှာ အခုချိန်ထိ ချစ်သူမရှိ။ တစ်ကိုယ်တည်း အေးဆေးစွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ကြင်နာစွာ နေတတ်သူ။ မိသားစုမရှိ။ အဖော်ကလေးမတစ်ယောက်နှင့် အတူနေသည်။

ဒီလောက်ဆို စဝ်ခွန်ချိုင်အတွက် လုံလောက်ပြီဟုဆိုမည်။ အရေးအကြီးဆုံးအချက်က မြေကို တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ထားသူမရှိပါဆိုသည့် အဖြေစကားမှာ သူ့အတွက် မင်္ဂလာအရှိဆုံးဖြစ်သည်။

မြေအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရယူရန်အပြင် တခြားမရှိသို့သော် မြေက သူတွေ့ဖူးနေကြ မိန်းမတွေလိုမဟုတ်။ ဂုဏ်တွေငွေတွေ ဘာမှမမက်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝထဲမှာ အပူအပင်ကင်းစွာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်မွေ့နေသူပီပီ စဝ်ခွန်ချိုင်အပါအဝင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ စိတ်မဝင်စား။

သူမနှင့်သက်ဆိုင်ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ထင်လေသလား မပြောတတ်။ စနိုးလေးမှတစ်ပါး သူမမှာ တခြားအာရုံရှိဟန်လည်းမတူ။ သူမဘဝ သူမအချိန်တွေအားလုံး သူ

ဝါသနာပါသည့် အလုပ်ထဲမှာသာ နှစ်မြုပ်ကုန်ဆုံးသူဖြစ်သည်။

မြေအချစ်ကို အလွယ်တကူ မရနိုင်မှန်း စဝ်ခွန်ချိုင်သိသည်။ ပြီးတော့ သူနှင့်မြေတို့အကြားက ကွာခြားမှုကိုလည်း သဘောပေါက်နားလည်သည်။

အပျိုစင်လေးနှင့် ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖို့။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလုပ်၍မဖြစ်။

သူ့ဘက်က တစ်ခုခုမှားပြီဆိုတာနှင့် မြေကို စဝ်ခွန်ချိုင် ထာဝရလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးဖို့ သေချာနေသည်။ ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်။ မြေအချစ်ကိုရော မြေကိုပါ ဘာအတွက်နှင့်မှ သူ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

လက်ထဲက စီးကရက်ကို တအားရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ သူနှင့်မြေကြားမှာ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခု လိုအပ်သည်။ မြေကို အချိန်ပေးရမည်။ အလျင်စလို လုပ်၍မဖြစ်မှန်းသိသလို တခြားပြိုင်ဘက်က မြေကို လုယူသွားမှာလည်း စိုးကြောက်နေမိသည်။

“တူ တူ တူ”

ကျယ်လောင်စွာ သက်ပြင်းအရှိန်မှာ ဖုန်းကအသံမြည်လာသည်။

“ဟဲလို”

“ဆရာ ကျွန်တော် အိုက်တူးပါ”

“အေးပြော”

“ကွန်ဖရာ ပြန်ရောက်နေပြီ ဆရာ”

ကွန်ဖရာဆိုသည့်အမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် စဝ်ခွန်ချိုင် ကိုယ်ကြီး ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်လာပြီ ပေါ့။

“အဲဒီကောင် အခုဘယ်မှာလဲ ဆိုက်တူး”

ဆိုက်တူးက ကွန်ဖရာရှိသည့်နေရာကို ပြောပြတော့ စဝ်ခွန် ချိုင်မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“အေး ငါလာခဲ့မယ်၊ အဲဒီကောင်ကို တခြားထွက်မသွား အောင် မျက်ခြည်မပြတ် မင်းစောင့်ကြည့်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

စဝ်ခွန်ချိုင် ဖုန်းပိတ်လိုက်ချိန်မှာပင် မြေနှင့်အတူ ဆော့ ကစားနေသော သမီးလေးစန်းထံမှ ကြည့်သာရွှင်ပျသော ရယ်မော သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ စန်းလေး ချော်လဲမယ်၊ အရမ်းမပြေးနဲ့လေ”

မြေက သမီးငယ်နောက်ကို အပြေးလိုက်ပေမယ့် အချိန် မမီတော့။ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် စန်းလေးရှိရာသို့ စဝ်ခွန်ချိုင် ရောက်သွားပြီး သမီးကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ သမီးက စဝ်ခွန်ချိုင်ရင်ခွင်ထဲမှာ အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေဆဲ။

“ကိုယ်တော့ မြေကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မှန်း မသိတော့ ပါဘူးဗျာ၊ အမြဲငိုငိုနေတဲ့ သမီးရဲ့အပြုံးမျက်နှာကို မြင်ရတာ ဒါ

ထမဆုံးပဲ”

“ကလေးကို စိတ်ချမ်းသာပျော်အောင်သာ ထားပါရှင်၊ ဒါဆို စန်းလေးလည်း အခုလိုပဲ အမြဲပြုံးပျော်နေမှာပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မြေအကြံပြုချက်ကို သူပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မြေနှင့်အတူ ရှိနေရသည့်အချိန်တွေတိုင်းမှာ စဝ်ခွန်ချိုင်ရင်ထဲ တစ်ခါမှ မခံစားဘူးသော ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် လှိုက်ခွန်နေ၏။

“စန်းအတွက် နောက်ရက်မှ လက်ဆောင်သီးသန့်ပေးရဦး မယ်”

“သမီးအတွက် လက်ဆောင်ကို သမီးကိုယ်စား ကိုယ် တောင်းဆိုလို့မရဘူးလား”

“ရှင်”

“ဒီနေ့ မြေဂျူတီအော့ဖ်လို့ သိရပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သမီးနားမှာ ဒီတစ်နေ့ အချိန်ကုန်ပေးပါလို့ဆိုရင် မြေ ခွင့်ပြုလိုက် လျော့နိုင်မလားဗျာ”

“အို”

မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်စားငေးကြည့်နေသော စဝ်ခွန်ချိုင်၏ ဆောင်းယန်တိုးလျှိုးမှုအောက်မှာ မြေ အနေရခက်နေမိသည်။ သူက မြေအလုပ်နားရက်ကိုပါ ကြိုသိနေတော့ တခြားအကြောင်းပြဖို့ သည်း မလွယ်။

“မြေ”

“ဟို ကျွန်မ”

“ဒီတစ်ရက်ကလေးပါ မြေ၊ သမီးမွေးနေ့လက်ဆောင် အဖြစ် ဒီတစ်နေ့လေးပဲ မြေ လိုက်လျော့လက်ခံပေးပါ”

မြေ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

“ကောင်းပြီလေ၊ စနိုးအတွက် ရှင်တောင်းဆိုတာကို မြေ လက်ခံပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မြေ့ရယ်”

ဟန်ဆောင်ခြင်းမဟုတ်။

အမှန်တကယ် စစ်ခွန်ချိုင် ကြည်နူးဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် မြေ မျက်နှာလှလှကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး မြေမရိပ် မိခင်မှာ ချက်ချင်းအကြည့်ကို လွှဲလိုက်သည်။

နေ့လယ်စာကို စနိုးဗီလာမှာပဲ မွေးနေ့ရှင်စနိုးလေးနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ကြသည်။ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည့် ထမင်းစားခန်းကြီးက ခမ်းနားကြီးကျယ်သလို ပြင်ဆင်ထားပုံတွေ ကလည်း အဆက်တန်းကျကျ။

အဖိုးတန်ပစ္စည်း အကောင်းစားတွေချည်း သုံးထားပြီး ချက်ပြုတ်စီမံထားသည့် ဟင်းလျာတွေကလည်း ဟိုတယ်လက်ရာ ထဲက ပထမတန်းစားချည်းဖြစ်သည်။

စနိုးလေး ပျော်နေတာကို မြေ ပြုံးကြည့်နေမိသည်။ စနိုး

ရဲ့အမေသာ အခုချိန် အတူရှိနေရင် ဒီမိသားစုလေးဟာ ဘယ်လောက် များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။

မြေနေရာမှာ စနိုးမာမီသာဆိုရင်ပေါ့။

မြေအတွေးက ထိုနေရာထင် ရပ်တန့်မသွား။ ဤမျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်း ဂုဏ်ရှိန်ဝါတွေနဲ့ ပြီးပြည့်စုံသူဖြစ်ပါလျက် နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေနိုင်ခြင်းကို ချီးကျူးရမည်လား။

ဝေဖန်ရမည်လား မပြောနိုင်ပါ။

နေ့ခင်း စားသောက်ပြီး စနိုးအိပ်ချိန်မှာ အိမ်ပြန်ဖို့ မြေကပဲ စတင်ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ နားရက်ပေမယ့် မြေမှာ လုပ်စရာ လေးတွေရှိသည်။ အကျိုးအကြောင်း သူ့ကိုပြောတော့ ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး စစ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင် အိမ်အရောက်ပြန်ဖို့ ပေးသည်။

“ဒီနေ့လေးကို ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး မြေ”

“မြေလည်း သတိရနေမှာပါရှင်၊ မြေကို ခွင့်ပြုပါ”

စစ်ခွန်ချိုင်က စကားကို သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ပြောတာဖြစ် ပေမယ့် မြေက နားမလည်။ သူ့သိသလောက် ရိုးရှင်းစွာ တုံ့ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်၍ ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ သူမတို့နှစ်ယောက်အား စူးရှ သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသော မင်းပျိုလွင်ကိုကား မည်သူမျှ သတိမထားလိုက်မိကြချေ။

နေရမှန်းမသိ။ မီးတောက်မတတ် ခံစားချက်တွေနဲ့ မနာလိုဝန် တို့မှုတွေနဲ့ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို မြေသိအောင် ဘယ်လိုလုပ် ရမှန်းမသိ။ မြေက အစထဲက မင်းပျိုလွင်ကို ကြည်ဖြူလိုလားသူ မဟုတ်။ ညီမဖြစ်သူ နွေးကိုသတ်သည့် တရားခံမိသားစုအဖြစ် နာကြည်းနေသူကို ဘယ်လိုလုပ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း သွား ပြော၍ ဖြစ်မည်နည်း။

ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်မပြောခင်ထဲက သူ့အချစ်ကို မြေလက်ခံ မည်မဟုတ်မှန်း သိနေသည်။ ဇွတ်နှစ်ပြီး တိုးလို့လည်း အမုန်းပေါ် မှာ နာကြည်းမှုဆင့်ဖို့ပဲရှိသည်။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ သူ့ရင်ထဲက အချစ်ကို မြေအသိခံ၍မဖြစ်။

ဒါကတစ်ပိုင်းဖြစ်ပေမယ့် တခြားတစ်ဖက်ကျပြန်တော့ လည်း မြေကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ပူလောင်စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ပျာနေသည်။ သူ့ချစ်သည့် မြတ်နိုးသည့် မိန်းကလေးကို တခြား သူလက်ထဲ အလွယ်တကူ ထိုးထည့်ပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လို ကြည့်နေ နိုင်လောက်အောင်လည်း မင်းပျိုလွင်နှလုံးသားက ကျောက်ခဲသလဲ လည်းမဟုတ်။

ဟား။

အခုမှ တကယ့်ပြဿနာပါလား။ အိပ်ရာပေါ် သူ့ကိုယ် ကြီးကို ပစ်လှဲချလိုက်သည်။ မြေနှင့်စပ်ခွန်ချိုင်အနေအထားက

အခန်း (၁၃)

အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေသူက မင်းပျိုလွင်။ ဟိုလူ စပ်ခွန်ချိုင်နဲ့မြေ တို့ အနေအထားက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမောဆိုတော့ သူ့ဘက်ကများ ခြေလှမ်း များစွာ နောက်ကျခဲ့ပြီလား။

အတွေးနှင့် ရင်ထဲပူလာသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဒါလောက်ဖြစ်စရာလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးနေလည်းမရ။ ဦးနှောက်အသိနောက်ကို နှလုံးသားက လိုက်ပါမလား။ ထိန်းချုပ်ချင်၍လည်းမရ။

ဒီပုံနှင့်ဆို မင်းပျိုလွင်တော့မလွယ်။ မြေကို ချစ်မိပြီလို့ သူ့ကိုယ်သူ သိခဲ့ပေမယ့် ဒီလောက်ကြီး ပူလောင်ပြင်းပြစရာ အကြောင်းမရှိဟု ထင်ထားခဲ့သမျှ အခုတော့ အလကားပါလား။

စပ်ခွန်ချိုင်နဲ့မြေလို့ တွေးမိရုံနဲ့ မင်းပျိုလွင်ရင်ထဲ ဘယ်

သူ့အချစ်စိတ်ကို ခြိမ်းခြောက်အနိုင်ယူနေသည်။

ကလေးနေမကောင်းတာကို အကြောင်းပြုပြီး ကလေးအဖေ မုဆိုးဖိုက မြေကို အပိုင်ကြံစည်နေတာပါလားဟုတွေးမိတော့ စပ်ခွန်ချိုင်ဆိုသည့်လူကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ အခုထိလည်း ဆရာကြီးဦးသက်လယ် ပြန်ရောက်မလာစသေး။

အိပ်ရာထဲက ဝုန်းခနဲထပြီး မြေအိမ်လေးကို လိုက်ကာ အကွယ်က စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ မြေက သူ့လိုလူကို ကြည့်မရအောင်မုန်းပေမယ့် ဟိုလူ စပ်ခွန်ချိုင်အပေါ်မှာတော့ သူ့ကို မုန်းသလိုမျိုး မုန်းမည်ဟုမထင်။

“ဟင်”

“ဟိုဟာ ဘာလဲ”

ညအမှောင်ကို အားကိုးပြုပြီး လာနေသည့် လူတစ်ယောက်၏သဏ္ဍာန်က မြေအိမ်နားကို တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာတာကိုမြင်ရတော့ မင်းပျိုလွင် အံ့ဩသွားသည်။

မြေ သူ့မအိမ်လေးထဲမှာမရှိ။

ညဂျူတီတာဝန်နှင့် ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျနေသည်။ မြေမရှိမှန်းသိ၍များ သူ့ခိုးကပ်ရဲခြင်းလား။ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း နေရသည့်အတွက် အန္တရာယ်က အချိန်မရွေး ကျရောက်နိုင်ခြင်းကို မြေ မသိဘူးလား။

အခုချိန်ထိ အဖော်လာနေပေးမည့်သူ မြေထံ ရောက်မလာ

သေးတာကိုပဲ စိတ်ထဲက မြေကို အပြစ်တင်နေမိသည်။ သူ ကြည့်နေဆဲမှာပင် သူ့ခိုးဟု ထင်ရသော သဏ္ဍာန်လက်ထဲ ဖုန်းရောက်နေခြင်းကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အဆင့်မြင့်သူခိုးထင်သည်။

လက်ထဲမှာ ဖုန်းနှင့်ဘာတွေပြောဆိုလေသည်မသိ။ နေရာက ရိပ်ခနဲပျောက်သွားကာ အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်သွားပုံက ဘဏ္ဍဘစ်ကောင်အလား။

ဒီလူ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ။

“ဟာ”

မင်းပျိုလွင်ဦးခေါင်းထဲ လက်ခနဲဖြစ်သွားကာ မြေအတွက် သူပူသွားသည်။ ဆေးရုံမှာ မြေရှိနေမှန်းသိလို့များ ဒီလူလိုက်သွားဘာလား။ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ မြေအတွက် ပူနေသည်။ ချက်ချင်းလို အပေါ်ဝတ် အနွေးထည်ကို ဆွဲဝတ်ပြီး ဆေးရုံရှိရာ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

တိတ်ဆိတ်သောညမှာ ကျယ်လောင်စွာ မောင်းထွက်သည့် ကားသံနှင့် မြင်လိုက်ရသည့်နောက်မြီးပိုင်းမှ အနီရောင်မီးကြောင့် မင်းပျိုလွင် မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။ ညကြီးအချိန်မတော်ဘယ်လိုသူတွေ သူတို့ဝန်းကျင်လာပြီး တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားမှု ပြုနေရတာလဲ။

စိတ်ထဲမှာ သူ့အလိုလို သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာရခြင်းကြောင့်

ခြေလှမ်းကို ပိုတိုးသွက်ပြီး လျှောက်မိချိန်မှာ အနက်ရောင်ကားကြီးက ဆေးရုံဝင်းထဲ ချိုးကွေ့ဝင်သွားတာ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

စိတ်ထဲမှာ ထင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ခြေလှမ်းကို မပြေးရုံတမယ တိုးပြီးလျှောက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ အထင်မှားတာပဲဖြစ်ပါစေ။ သူ့စိတ်ကူးလွန်တာပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းပေမယ့် မင်းပျိုလွင် ဆုတောင်းကမပြည့်။

“ရှင်တို့ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မယ်စမ်း”

“လွတ် လွတ်”

“ဒေါ်အေး ဒေါ်အေး”

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းကြောင့် မင်းပျိုလွင် မျက်လုံးထဲ ပြာသွားသည်။ သူထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေပြီကော။

“ဟေ့လူတွေ ခင်ဗျားတို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟိတ်”

“ဝုန်း”

“ဝိုး”

“ခွပ်”

“အမလေး သေပါပြီ”

မင်းပျိုလွင် ဘာတစ်ခုမှ ရှေ့ဆက်ပြောခွင့်မရလိုက်။ မြေထဲဖမ်းချုပ်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် ဖျတ်ခဲ

သူနားရောက်လာပုံက ပေါ့ပါးဖျတ်လတ် ကျွမ်းကျင်မှုအပြည့်မို့ ဝဲပျံကျလာသော လက်သီးလက်ဝါးများကို ကြိုးစားရှောင်တိမ်းပေမယ့်မလွတ်။ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် လုံးထွေးသွားပေမယ့် ခံရသူက မင်းပျိုလွင်ချည်း။

“ဟိတ် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဆရာကို ဝိုင်းရန်ပြုနေရအောင် မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဟောဒီမှာရှင် လာကြပါဦး”

ဒေါ်အေးထံမှ ထိတ်လန့်တကြား အော်သံက တိတ်ဆိတ်သော ညအမှောင်ကို ထွင်းဖောက်သွားသလို ကားနှင့်လူတွေကလည်း အခြေအနေမဟန်မှန်းသိတာနှင့် မြေကိုရော မင်းပျိုလွင်ကိုပါထားပြီး တစ်ခါထဲ လှမ်းထွက်သွားသည့် ကားသံက ကျန်ရစ်သည်။

“ဒေါ်အေး လုပ်ပါဦး၊ သူ သူ သေပြီလားဟင်၊ မျက်နှာမှာလည်း သွေးတွေနဲ့”

ချောက်ချားတုန်လှုပ်သော မြေအသံနှင့်အတူ သူ့ကိုယ်တစ်ပိုင်းကို ဆွဲပွေ့မထူတာကို သိလိုက်သည်။ အိထွေးမွေးမြူသည့် အတွေ့နှင့် ကိုယ်သင်းရနံ့။

“ဒီမှာရှင် ဒီမှာ ဦးမင်းပျို ဦးမင်းပျို မြေခေါ်တာကြားရဲ့လားဟင်”

“အင်း”

“ဟော အသံထွက်လာပြီ ဒေါက်တာ၊ ဆရာ ဆရာ

သတိရပြီလား”

“ဒေါ်အဲနား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်မ ဒေါ်အဲနားပါ။ ဆရာကို ကျွန်မ တို့ပဲ တွဲခေါ်သွားကြမယ် ဒေါက်တာ၊ ဆရာ လမ်းလျှောက်နိုင် ပါတယ်နော်”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ မြေ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ကို ဒေါ်အဲနားအကူအညီဖြင့် ဝင်တွဲသည်။

“ဟော ဟိုမှာ မောင်အေးလာနေပြီ ဒေါက်တာရေ ဆရာကို ကျွန်မနဲ့မောင်အေး တွဲခဲ့မယ်၊ ရှေ့ ဒေါက်တာအရင်သွား နှင့်ပါ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါ်အဲနား၊ ဆရာကို ဘယ်သူတွေ့တိုင် ရိုက်သွားတာလဲ”

“အဲဒါတွေ နောက်မှမေးစမ်းပါကွယ်၊ လာ လာ ဆရာကို တစ်ဖက်က ကူတွဲ”

မောင်အေးက ပြူးပြူးပျာပျာ။ လူနာနှင့် လူနာစောင့် တချို့ ထွက်ကြည့်ပေမယ့် မတတ်နိုင်။ မြေကတော့ ဒေါ်အဲနား အစီအစဉ်အတိုင်း ရှေ့မှအရင် ဦးဆောင်သွားကာ မင်းပျိုလွင်အတွက် ဆေးကုသမှုပြုရန် ကိုယ်တိုင်အသင့်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာထိုင် ဆရာ၊ ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း၊ ဆရာ သွေးတွေထွက်နေတုန်းပဲ”

ဒေါ်အဲနားစကားကြောင့် မြေမျက်နှာလှလှလေးမှာ သိသိ ဘာသာ ပျက်နေသည်။ မြေကြောင့် ဒီလူ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် လူသတ်တရားခံက မြေဖြစ်ရတော့မည်။ ညီမငယ်ကို သေစေသည့် ဤမိသားစုနှင့် မပတ်သက်လိုသူကိုမှ ကြိမ်ဖန်ပြီး ပတ်သက်စရာ ခြစ်လာရခြင်းကို မကျေနပ်။

ဒဏ်ရာကို မြေကိုယ်တိုင် သန့်စင်ရှင်းလင်းသည်။ ဖူး ဆောင်ညှိမည်းသွားသည့် မင်းပျိုလွင်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မြေမျက်နှာ သေး ညှိနေသည်။

“ဟော့ တွေ့ပြီ ဒေါက်တာရေ၊ ညာဘက်နဖူးမှာ ဟက် ဘက်ကွဲသွားတာဆိုတော့ ချုပ်မှဖြစ်မယ်”

“လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါဗျာ”

မြေနှင့်မင်းပျိုလွင် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ မင်းပျိုလွင် အကြည့်တွေက အရင်တုန်းကလို ခပ်တည်တည်။ တင်းမာခက်ထန် မခြင်းမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် နူးညံ့ခြင်းကိုလည်း ဖော်ပြခြင်းမရှိ။

“ထုံဆေးမသုံးဘဲ အစိမ်းချုပ်မှာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ မာမယ်”

မြေစကားကို သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မီးရောင် အောက်မှာ မြေအလှက ထင်းနေရှင်းနေ၏။ အနီးကပ်အနေအထား နှင့် ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ခွင့်ရခြင်းအပေါ်မှာ မြေအလှကို မကြာ မီက စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုနေမိသည်။

မြေက ဘယ်လိုနေနေ လှသူဖြစ်သည်။ ပြုမူပြောဆို
လှုပ်ရှားပုံကလည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်းမှာ သူမပင်ကိုယ်ပီစိဖြေ
ကြောင်း သူ နားလည်လိုက်သည်။ နွေးကြောင့်သာမဟုတ်လျှင်
မြေအနေနှင့် သူ့အပေါ်မှာ ဤသို့ဆက်ဆံတင်းမာခြင်း အလျဉ်းမရှိ
တွေးမိတော့ ကျိတ်သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

မြေလက်ကားလေးများက မင်းပျိုလွင်ဒဏ်ရာပေါ်မှာ ကွဲ
ကျင်ပိုင်နိုင်စွာ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေ၏။ ဒီလူကေးဇူးတွေ မြေအ
မှာ တင်သွားခဲ့လေပြီ။ မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူသာ မြေရှိရာ
အချိန်မီရောက်မလာခဲ့ဘူးဆိုရင် ဘာတွေဆက်ဖြစ်နေဦးမည်မသ
သူရောက်လာလို့သာပဲ။

တွေးရင်းနှင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

“စောစောက လူတွေကို မြေသိသလား”

“ရှင်”

မင်းပျိုလွင်က မြေမျက်နှာလှလှလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ်
စူးစိုက်ကြည့်မေးလာတာမို့ မြေ အံ့ဩသွားသည်။

“ဟင့်အင်း မြေမသိဘူး ဦးမင်းပျို။ ဘာအတွက်မြေ”

ဒီလိုလုပ်ကြတာလဲဆိုတာလည်း စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ကားတင်ပြေးတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးမေ”

“ဘာရှင်”

“ဪ တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ မြေကို ကားတင်

ကြိုးစားသလားလို့ပါဗျာ”

“ကြကြဖန်ဖန်ရှင်”

“ပြန်ပေးဆွဲတာများလား ဆရာရဲ့၊ ဒါမျိုးလည်းဖြစ်တတ်
တာပဲ၊ သူတို့မှာ လူသိမခံခံတဲ့ လူမျိုးတွေမှာ ဒီလိုပဲကြိမ်ကြိရာ
ကြိတတ်တာမျိုး ကျွန်မကြားဘူးတယ်”

ဒေါ်အဲနား၏ စကားအဓိပ္ပာယ် အဘယ်မျှ နက်ရှိုင်းသည်ကို
ခွဲရော မင်းပျိုလွင်ပါ သဘောပေါက်လိုက်ကြတာမို့ တစ်ယောက်
မျက်နှာကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

“ဘာပဲပြောပြော ဆရာရောက်လာတာ ကျွန်မတို့အတွက်
သိပ်ကံကောင်းသွားတာပဲ၊ ဆရာသာ ရောက်မလာလို့ကတော့ အခု
အချိန်ဆို အားလုံး ခေါင်းမီးတောက်နေလောက်ပြီ ဆရာရေ”

ဒေါ်အဲနားပြောသည့် စကားအားလုံး မှန်နေတာမို့ သူမ
နှုတ်စိရေမှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့် အညှီအမည်းစွဲနေသူ အဖြစ်ကိုကြည့်
တာ မြေစိတ်ထဲ အားတုံအားနာလေးဖြစ်သွား၏။

“ဦးမင်းပျိုကို မြေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“မလိုပါဘူး”

“ဟင်”

မြေ မင်းပျိုလွင်မျက်နှာကို အလန်တကြားလေး မော့ကြည့်
လိုက်တော့ သူမမျက်နှာကို ခပ်တည်တည်စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်
မင်းပျိုလွင်၏ မျက်လုံးတောက်တောက်များဖြင့် ဆုံစည်းမိကြသည်။

ညီမနွေးကို သတ်လိုက်သူအဖြစ် သူ့အစ်ကိုဖြစ်သူအဖါ
အဝင် သူ့ကိုပါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဟု တင်းမာစွာ စွပ်စွဲခြင်းအပေါ်
မကျေနပ်ပါဟု ဆိုလိုခြင်းလား။

“လောကကြီးမှာ ဒီလိုပဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာရင်
ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်ကြတဲ့သဘာဝကို မင်း လက်ခံတတ်ဖို့ပဲ အရေး
ကြီးတာပါ”

“ကိုယ်ပြောတာ မင်း နားလည်မယ်ထင်တယ်”
မြေကမလှုပ်။

သူ ဘာကိုဆိုလိုမှန်းသိ၍ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောနိုင်၊
ဒေါ်အဲနားကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သာ နားလည်သဘောပေါက်
နိုင်မည့်စကားများဖြစ်ကြောင်း သိပြီးနောက် နေရာက မယောင်
မလည် ထွက်သွားသည်။

“နွေးသေရတာ ကိုကိုပယောဂနဲ့ ကင်းချင်မှကင်းမယ်
ဒါပေမယ့် နွေးအသက်ကို ဆုံးရှုံးစေခဲ့တဲ့လူကတော့ ကိုကိုလို
တပ်အပ်သေချာပြောလို့မရဘူးဆိုတာ မင်း သိသင့်တယ်”

“ရှင်ဆိုလိုတာက မြေအသက်နဲ့အရှက်ကို ကယ်တင်
လိုက်တဲ့အတွက် ရှင်အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မညီမကိစ္စကို ပြည်ဖုံးကားချေး
မယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် တွေးသင့်တာကိုပဲ ကိုယ်ပြော
တာ၊ မင်းလက်မခံဘူးဆိုရင်လည်း သဘောပဲ”

“ကိုယ် သွားမယ်”

သူ့ကို မြေမတားမိ။

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသူ၏ နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ
နေရာမှာပဲ မတုန်မလှုပ် ရပ်ကျန်ရစ်၏။

ကောင်လေးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရင်း ပြောခဲ့တာမို့ မြေအတွက် အခုချိန်အထိ အဖော်မရသေးတာကို အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်စေသည်။

“ကိစ္စအထူးရှိရင် မောင်တူးလေးကို မြေဆီလွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ ဦးမင်းပျို၊ ဒီနေ့တော့ အိပ်ရာထဲမှာပဲ နားနား နေနေ နေလိုက်ပါ၊ ဆေးရုံတာဝန်ကို မြေပဲ ယူလိုက်ပါ့မယ်”

“သင့်ခံယူ”

“မြေကသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါရှင်၊ ရှင်သာ အချိန်မီ ရောက်မလာရင်”

“အဲဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့လေ၊ အခု မြေ ဘာမှမဖြစ် တူးမဟုတ်လား၊ ဒါပဲပေါ့၊ လိုအပ်ရင် မြေကို လူလွှတ်ပြီး အခေါ် ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုယ့်အတွက် စိတ်ချသွားပါ”

သူ့ကို မြေတစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ဘယ်သူကမှလည်း သူ့ကို စိတ်မချပါဟု မပြောပါဘဲနှင့် သူ့စကားက ဘာလိုလို။

“မြေကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“မောင်တူး မင်းမမကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဆေးအိတ်ပေးပါ”

အပြန်အလှန် အခြေအတင်ဖြစ်နေသူနှစ်ဦး၏ အရိပ်အခြေ အနေကို ကြည့်နေသူ မောင်တူးက သူ့ဆရာအမိန့်ချသည်နှင့်

အခန်း (၁၄)

တစ်ကိုယ်လုံး ကျစ်ကျစ်တောက်ပူနေသော မင်းပျိုလွင်က အနာရှိန်တက်လျက် အပြင်းဖျားလျက်ရှိသည်။ အိပ်ရာထက်မှာ အဖျားသွေးဖြင့် ဖျော့တော့စွာ လှဲလျောင်းနေသူကို လိုအပ်သည့် စစ်ဆေးမှုလုပ်ပြီး ဆေးထိုးဆေးပေးသည်။

မျက်နှာပေါ်က အညှီအမည်းများ စွဲထင်နေသည့်အတိုင်းပဲ ရှိသေးသလို ချုပ်ထားသည့် ဒဏ်ရာကလည်း အကင်းမသေသေး တာမို့ ချုပ်ရိုးဖြေစရာလည်းမရှိ။ မင်းပျိုလွင်၏ တပည့်လေးရောက် လာပြီး သူ့ဆရာ နေမကောင်း၍ လိုက်ကြည့်ပေးပါဆိုတာနှင့် သူ့အိမ်ကို မြေ ကူးလာခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်တူးဆိုသည့် ချာတိတ်လေးက လူသွက်လေးဖြစ် သည့်အတိုင်း မြေ ဘာမှပြောစရာမလိုဘဲ လီအပ်တာတွေအားလုံး အလိုက်တသိ လုပ်သွားပုံက ဖျတ်လတ်နေ၏။ အရင်က ထိုကလေး ကို မြေ မမြင်ဘူးပါ။ ရောက်လာတာ မကြာသေးပါဟု

မြေလက်ထဲက ဆေးအိတ်ကို ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ဆွဲယူလျက် မြေရှေ့က အရင်ဦးဆောင်လျှောက်သွားတာမို့ မြေ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ မင်းပျိုလွင်အလိုကျ သူ့တပည့်ကျော်နောက်က ဖြည်းလေးစွာ လိုက်ပါခဲ့သည်။

ဒီလူလည်းမလွယ်။

စဝ်ခွန်ချိုင်လိုပင် သူပြောတာအဟုတ်။ သူလုပ်တာအမှန်ချည်း ထင်နေပုံရသည်။ လူတစ်ဖက်သား ခံစားချက် ဘယ်ပုံရှိမည်ဆိုခြင်းကို စဉ်းစားစာနာပုံမရ။ စဝ်ခွန်ချိုင်ရော မင်းပျိုလွင်ပါ စိတ်ဓာတ်ချင်းတူတူဖြစ်နေကြပုံကို အံ့ဩမိသည်။

“ရပြီ မောင်တူး၊ မင်းဆရာနားမှာပဲနေပြီး သေချာဂရုစိုက်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မောင်တူးထွက်သွားတော့မှ အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ဆေးရုံကိုသွားဖို့ အချိန်လိုသေးတာမို့ လိုက်ကာကြားက တစ်ဖက်တိုက်လေးရှိရာ လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်သည်။

မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူက မြေအတွေးထဲ ရောက်လာ၏။ ဒီလူနှင့် မပတ်သက်ချင်ပါဆိုမှ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းတွေဖြစ်လာသည်။ ကျေးဇူးတင်ရမည့် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားရက်သော ကံတရားကလည်း အံ့ဩစရာဖြစ်သည်။

ညီမငယ်နွေး၏မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲရောက်လာသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်တွေကို နွေးသိလျှင် ဘယ်လိုဆိုလေမည်မသိ။

သေချာသည်က မြေကိုအကြောင်းပြုပြီး ရရှိလာသော ဒဏ်ရာတွေနှင့် အိပ်ရာထဲလဲနေခြင်းပင်။ သက်ပြင်းရွိုက်သံက တိတ်ဆိတ်သော အခန်းလေးထဲမှာ ပျံ့လွင့်သွားသည်။

ဆရာကြီးဦးသက်လယ် ပြန်ရောက်လာပြီမို့ လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ သိပ်ပြီး နောက်ဆံတင်းစရာမလိုဟု ဆိုရမည်။ စနိုးဗီလာကို သွားရန်တာဝန်ကိုက မြေမှ ယူထားရဆဲဖြစ်သည်။ စနိုးလေးကောင်းစွာ ကျန်းမာလာပြီဟုဆိုသော်လည်း အခြေအနေက လုံးလုံးစိတ်အချရကြီးဟုမဆိုသာ။

ဆေးရုံကိုအရောက်မှာ ဆရာကြီးဦးသက်လယ်နှင့် အတူရှိနေသည့် စဝ်ခွန်ချိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒေါက်တာမြေ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ၊ ဟိုတစ်နေ့ည ဒေါက်တာမြေကို လူတစ်စက ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြိုးစားကြတယ်ဆို”

“ဟင်”

စဝ်ခွန်ချိုင်က အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် မြေမျက်နှာ လှလှလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူ့အတွက် ကြားရသည့် သတင်းစကားက သိပ်ထူးဆန်းနေ၏။

“မြေလည်း သေချာမပြောတတ်ပါဘူးရှင်၊ ညကြီးအချိန်

မတော် လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ကားပေါ်မှာ အရေးတကြီး လူနာပါလို့ လိုက်ကြည့်ပါလို့ တောင်းပန်တာနဲ့ လိုက်အကြည့်မှာ ဇွတ်အတင်း ဖမ်းချုပ်ပြီး ကားပေါ်တင်ကြတာပါပဲ”

“ရဲမတိုင်ဘူးလား”

“ရှင်”

ဆရာဦးသက်လယ်အမေးကို မြေ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ပြဿနာအရှုပ်အရှင်း မဖြစ်ချင်တာနဲ့ မတိုင်ဖြစ်လိုက်ပါ ဘူးရှင်”

“လူပုံသဏ္ဍာန်ကိုတော့ မှတ်မိလိုက်မှာပေါ့”

စဝ်ခွန်ချိုင်က မေးခြင်းဖြစ်သည်။ မြေနှုတ်ဖျားက ထွက်လာမည့်အဖြေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်နေသည်။

“မြန်မာမျက်နှာတော့ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ တိုင်းရင်းသားပဲ၊ အသားဖြူဖြူနဲ့ ရှမ်းလိုလို တရုတ်လိုလို တိုင်းရင်းသားမျက်နှာတွေ ပဲ၊ စကားလည်းဝဲတယ်၊ တစ်ယောက်မျက်နှာမှာ အမည်းရောင် အမှတ်လား၊ အနာရွတ်လားရှိနေတာတော့ မှတ်မိလိုက်တယ်”

စဝ်ခွန်ချိုင်မှာ မြေအဖြေက ရင်ကို ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားစေခြင်း အဖြစ်ကို မည်သူမျှမရိပ်မိ။ မြေပြောသည့် လူကို စဝ်ခွန်ချိုင် သိသည်။ တခြားသူမဟုတ်။ ကွန်ဖရာ၏လူ။ တပည့်အိုက်တူး သတင်းပေးသည့်နေရာကို သူရောက်သွားတော့ ကွန်ဖရာက ရှိ မနေတော့။

မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည့်ကြားက ဘယ်လို ပုံစံနှင့် ရုပ်ဖျက်ပြီး လစ်ပြေးသွားသည်မသိလိုက်ရ။ သူ့ကို စဝ်ခွန် ချိုင် လိုက်ရှာနေမှန်း သိနေပြီးသား ဖြစ်ပုံရသည်။

စဝ်ခွန်ချိုင်ကလည်း လူကို မမိနိုင်တော့ပြီမဟုတ်မှန်း သိလိုက်တာမို့ ချက်ချင်းပင် တခြားနည်းဖြင့် တစ်ဖက်လှည့် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ စီစဉ်သည်။ ကွန်ဖရာဘက်က ရှောင်တိမ်းရန် အချိန် ပင် မရလိုက်သည့်အတွက် စဝ်ခွန်ချိုင်လက်ချက်နှင့် မှောင်ခို တင်သွင်းလာသော ကုန်ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးသွားသည်။

သူ့လက်ချက်မှန်းသိသဖြင့် ရန်ငြိုးက ပို၍တင်းသွားသည်။ စဝ်ခွန်ချိုင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် လက်တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု သိထား သည့်အတိုင်း စောင့်နေပေမယ့် ကွန်ဖရာ လက်တုံ့ပြန်ရန် ကြိုး စားပုံက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွား၏။

ကွန်ဖရာ၏ ဦးတည်ရာပစ်မှတ်က စဝ်ခွန်ချိုင်မဟုတ်။ စနိုးဗီလာမှာ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော ဒေါက်တာမြေဆိုသည့် သူချစ်မြတ်နိုးသော မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။

သူတို့အမြင်မှာ မြေနှင့်စဝ်ခွန်ချိုင်ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ် ယူဆထင်မြင်သည်မသိ။ မြေအတွက် အန္တရာယ်ရှိနေသည့်အဖြစ်က သူ့ကို ဦးတည်ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိလေပြီ။

သူဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အဖြစ်မှန်ကို စဝ်ခွန်ချိုင်ဆိုသည့် သူကလွဲ၍ တခြား

မည်သူမျှမသိ။ ထင်ကြေးပေး ဝေဖန်ရေးထဲတွင် ဘာတစ်ခုမှမပါဘဲ သူ ငြိမ်နေမိသည်။

တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်။

ထိုတစ်ခုခုက ဘာဟု သူကိုယ်တိုင် မသိနိုင်သေးသော လုပ်ဆောင်ချက်မျိုးဖြစ်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဆရာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“မြေ ကိုယ်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြေမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ခြေလှမ်းကျွဲကြီးတွေနှင့် နေရာက ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ သူ့ကိုယ်စား မြေကို အန္တရာယ်ပြုရန် ပစ်မှတ်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သော ကွန်ဖရာဆိုသည့် လူယုတ်မာကို သတ်ပစ်ချင်နေသည်။

မြေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်က သူ့တာဝန်ဖြစ်သည်။ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြော၍လည်းမဖြစ်။ ပြဿနာတွေအားလုံး ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ထွေးကုန်လျှင်မလွယ်။ ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ်ကြီးကွင်းစွပ်သည့်အလုပ်မျိုးမလုပ်။

ခေါင်းအေးအေးထားပြီး သူ့ဘက်က အကွက်ကျကျစီစဉ်ကာ ကွန်ဖရာကို အနိုင်နှင့်ပိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်။

သူလိုချင်သည့် အနေအထားမျိုးရောက်အောင် သူ့ဘက်

က နည်းပရိယာယ်ကောင်းမှဖြစ်မည်။

အိမ်ကိုမပြန်သေးဘဲ ကားကို တပည့်ကျော် အိုက်တူးရုံရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ကွန်ဖရာဆိုသည့် လူယုတ်မာက သူ့ဘဝကိုရော သူ့အသက်ကိုပါ ကယ်ဆယ်ပေးခဲ့ဖူးသော စပ်ခွန်ချိုင်ကျေးဇူးကိုပင် မထောက်၊ အသားထဲကလောက်ထွက်သည့်အဖြစ်ခွဲ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် နာကြည်းခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွီး”

“ဆရာပါလား”

ကားကို ဒေါသတကြီး ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် အိုက်တူးက သူ့ရှိရာ အပြေးရောက်လာပြီး ကားတံခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခြေဖွင့်ကြိုဆိုသည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာ”

တင်းမာခက်ထန်သည့် သူ့ဆရာအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အိုက်တူး မဝံ့မရဲ မေးလိုက်တော့ စပ်ခွန်ချိုင် ဘာမှမဖြေသေးဘဲ ဘည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာဖြင့် အဝေးကိုငေးနေ၏။ အတော်လေးကြာမှ

“ငါ လူသတ်ချင်တယ်”

“ဗျာ”

“ကွန်ဖရာဆိုတဲ့ လူယုတ်မာ၊ အခု ဘာတွေကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား အိုက်တူး”

“ကျွန်တော်”

အိုက်တူး ဘာပြေရမှန်းမသိဘဲ သူ့ဆရာကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကွန်ဖရာဆိုသည့်လူ လုပ်ပုံတွေကလည်း ရွံရှာစက်ဆုပ်စရာ ကြောက်စရာဖြစ်နေမှန်း အိုက်တူးသိပါသည်။ သူ့ဆရာရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရမည်ဆိုတာလည်း သူ နားလည်သည်။

“ဒီလူယုတ်မာက ငါ့ကို အန္တရာယ်ပြုရုံတင်မကဘူး သမီးလေးကို ဆေးကုပေးနေတဲ့ ဒေါက်တာမြေ့ကို အန္တရာယ်ပေးကြိုးစားနေပြီ”

“ဟာ”

အိုက်တူး တကယ်လန့်သွားသည်။ ဘာကြောင့် သူ့ဆရာ ဒီလောက်ဒေါသဖြစ်နေရသည်ကိုပါ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားကာ သူ့ဆရာကိုယ်စား ကွန်ဖရာကို သတ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

“ဒီကောင် တော်တော်ယုတ်မာတာပဲဆရာ၊ အခု မြေ့တော့ ဒီအကြောင်းတွေ လုံးဝအသိပေးလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“အဲဒါကို ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ၊ အဖြစ်မှန်ကိုသိရင် မြေ့ သိပ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလိမ့်မယ်၊ အခုတောင် ဆရာကြီး ဦးသက်လယ်က ရဲတိုင်မှဖြစ်မယ် ဘာညာလုပ်နေတာဆိုတော့ ရှုပ်ကုန်ရင် မလွယ်ဘူး”

“လောလောဆယ် ကျွန်တော် လိုက်စောင့်

ရှောက်ရင်ကော ဆရာ”

“မင်းပြောသလောက်နည်း မလွယ်ပါဘူးလေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကရှိသေးတယ်၊ မြေ့ဘက်က မင်းအပေါ်မှာ တစ်ခုခု မသင်္ကာစရာဖြစ်လာရင်လည်း ရှင်းဖို့ခက်တယ်”

သူ့ဆရာ စစ်ခွန်ချိုင်ပြောတာ မှန်နေသဖြင့် အိုက်တူး ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“မင်းနဲ့ကွန်ဖရာ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားစမ်း အိုက်တူး၊ ဒီကောင့်နောက်မှာ ဘယ်သူတွေရှိလည်းဆိုတာ ငါသိချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ် ဆရာ”

“အမြန်ဆုံး အကြောင်းပြန်စမ်းကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီကောင့်နောက်လိုက်မှာပါ”

“ကဲ ငါပြန်မယ်”

နေရာက ကားကို ဝေါခနဲမောင်းအထွက်မှာ သူတို့ ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် လှုပ်ရှားမှုကို တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေသူ တစ်ယောက်ကိုဖြင့် ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြပါ။

ထိုလူက တစ်ခြားသူမဟုတ်။

စစ်ခွန်ချိုင်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် လိုက်ရှာနေသည့် ကွန်ဖရာဆိုသည့်လူ။

နဖူးပေါ် စီးကျလာသည့် ချွေးတွေကို လက်
ကြမ်းသုတ်လိုက်ပြီး ကားကို နေရာမှ ညင်သာစွာ
သည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် တင်းမာခက်
ဖရာ၏မျက်နှာက အကျည်းတန်အောင်
လျက်။

အွန်
မှုန်ကုန်

“တူ တူ တူ”

ကားဒက်ဘုတ်ရှိနေ”

ဖုန်းမြည်သံကို အထိ

မကျစွာ တစ်ချက်မျှ လှုပ်... ကို ဆွဲယူကာ ကားနောင်
ခန်းရှိရာသို့ လက်နောက်ပြန် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးထွက်သွားသည့် ကားနှင့်အပြိုင် အဆင်

၂ အော်မြည်နေသောဖုန်းကို အရေးတယူ ဂရုစိုက်မည့်သူ
မျှမရှိချေ။

၂၁၅ ၂၁၆ ၂၁၇

အခန်း (၁၅)

ဟော သူလာပြန်ပြီ။

လှပသော မျက်နှာလေးထက်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေနှင့်
ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေသူက မြေ။ အကြောင်းပြ
ချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် မြေအိမ်ကို ဝင်ထွက်နေသူ မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်
သူကြောင့် မြေမှာ လူဒုက္ခ၊ စိတ်ဒုက္ခတွေ့လျက် ဘယ်လိုမှ ရှောင်
မပြေးနိုင်ဖြစ်နေ၏။

ဒီလူ အခုတလော ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိ။ မြေနှင့်သူ
ကြားမှာ အမြင်မကြည်တာလေးတွေရှိနေတာ သိလျက်နှင့် မြေကို
ဒုတ်လာပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနေပုံက လုံးဝမရိုးသား။

ပြီးတော့ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာသည့် မင်းပျိုလွင်
အကြည့်၊ အပြောတွေကြောင့်လည်း မြေမှာ စိတ်ကသိကအောက်
ဖြစ်လျက် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ခက်နေ၏။

သူ့ကျေးဇူး မြေအပေါ်မှာ ရှိခဲ့တာမှန်ပေမယ့် သူနှင့်ရှေ့

ဆက်ပြီး ရင်းနှီးပတ်သက်လိုစိတ်မရှိ။

“မြေ ခဏနေပါဦး”

သူထံမှ တားမြစ်သံကြောင့် မြေခြေလှမ်းလေး တုန်နေသွားရခိုက်မှာပင် တဖျတ်ဖျတ်ခြေသံနှင့်အတူ မင်းပျိုလွင်ဆိုသူလူ မြေအနားကို ဖျတ်ခနဲရောက်လာပုံက မြန်မြန်ဆန်ဆန်။

မုဆိုးမ အဘွားအို ဒေါ်နန်းတောင်ရှိရာ အစွန်အဖျားသည့် ဆင်းရဲသားတဲအိမ်စုရှိရာသွားမည့် မြေအစုံရပ်တန့်သွားသည်။

“တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုများ သွားမလို့လည်း အချိန်လေး ဘာလေးလည်း ကြည့်ရှုဦးမှပေါ့”

စိုးရိမ်စကားမှန်းသိပေမယ့် မြေ လာနေကြခရီးလမ်းကြောက်ရလန့်ရကောင်းမှန်း မြေ မသိပါ။

“မြေ သွားနေကျပါရှင်၊ အပြန်နောက်ကျလည်း နန်းတောင်မြေလေး လိုက်ပို့နေကျပါ။ ကျွန်မအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့”

ယာခင်းအစပ်ကို နင်းဖြတ်ပြီး မည်းနယ်ရောင်တောင်ပြတန်းကို တစ်ချက်မျှ မျှော်ငေးကြည့်ဟန်လေးမှာ ပကတိ ငြိမ်မူကို တွေ့မြင်ရတာ မင်းပျိုလွင် တစ်ချက်မျှပြုံးမိသည်။

“စိုးရိမ်တယ်တို့၊ စိတ်မချဘူးဆိုတာတို့ ကိုယ့်ဘဝထဲ မရှိခဲ့တာ ဘယ်လောက်များကြာခဲ့ပြီလည်း မသိဘူး”

တိုးတိတ်စွာ သူ့ကိုယ်သူ ရေရွတ်ညည်းတွားသလိုဆိုလိုက်ခြင်းအပေါ်မှာ မြေက စိတ်ဝင်စားပုံမရ။

“အခုတလော ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ ပူပန်သာကတွေ တော်တော်ဖြစ်နေတယ်”

“တရားလေးဘာလေး မှတ်နေပေါ့ရှင်”

“အင်း ကိုယ်လည်း မြေပြောသလို လုပ်တော့လုပ်ကြည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အနှောင့်အယှက်က ရှိနေတာဆိုတော့ ကံတယ်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ မြေက သူ့ကို မထူးဆန်းသလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တာ မြင်ရ၏။ မြေအကြည့်များသူသိသည်။ သူပြောသည့်စကားအပေါ်မှာ နားလည်မှုလွဲသွားပြီလည်း

ဘောပေါက်လိုက်ချိန်မှာပင်

“ဂျူလိုင်လေးက ချစ်စရာပါရှင်”
ပြောရင်း မြေမျက်လုံးထဲမှာ ညီမငယ် နွေးကို မြင်ယောင်ခြင်းကိုက မင်းပျိုလွင်မသိ။

“မြေလောက်တော့ ချစ်စရာမကောင်းပါဘူးလေ”
“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မြေ၊ ကိုယ် မြေကို ချစ်မိနေပြီဆိုတာ မသိတယ်၊ မြေအချစ်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ရယူချင်တယ်၊ အဲဒီစိတ်နဲ့ နယ်”

“အို တော်ပါတော့ရှင်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ မကံပြီ မကြားပါရစေနဲ့တော့”

“မြေ”

“ရှင် ဘာမှမပြောပါနဲ့ဦးရှင်၊ ရှင်ကို မြေပဲ အရင်ဦး
အောင်ပြောပါရစေ၊ ရှင်ကို မြေ မချစ်နိုင်ပါဘူး ဦးမင်းပျိုလွင်
ရှင်လိုလူတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့လည်း မြေနှလုံးသားမှာ နေရာမရှိ
ပါဘူး”

မြေ၏စကားက ညီမနွေးကြောင့် မင်းပျိုလွင်တို့ မိသားစု
နှင့် ဘယ်သောအခါမှ ဆုံစည်းပတ်သက်စရာမရှိပါဟု ဆိုလိုရင်း
ဖြစ်သော်လည်း မင်းပျိုလွင် နားလည်လိုက်သည်က သူ့အရင်
စဝ်ခွန်ချိုင့်ဆိုသည့်လူ မြေနှလုံးသားကို အပိုင်စီး ရယူသွားပြီဆိုသော
အသိအတွေးဖြစ်သည်။

မြေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကဲကဲဆတ်နေသော စဝ်ခွန်ချိုင့်မှာ
သမီးဖြစ်သူကို အကြောင်းပြုပြီး မြေကို တမင်အကြောင်းစူး
ချဉ်းကပ်ခြင်းမှာ ထင်ရှားနေရာမှ အခု မြေအဖြေက သက်သေအရာ
တည်ပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ကိုယ် နောက်ကျသွားပြီပေါ့”

မြေထံမှ မည်သည့်အဖြေစကားမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ
ပါသဖြင့် တည်ငြိမ်အေးစက်လှသော မြေမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ
မင်းပျိုလွင် စိတ်ထဲမှာ သူ့အပေါ် မြေဆက်ဆံပုံကို အားမလုံ
အားမရဖြစ်လာ၏။

“မြေ”

“အို ဒါ ဘာလုပ်တာလဲရှင်၊ မြေလက်ကို လွှတ်ပါ”

မြေမှာ သူ့မလက်ကလေးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲယူလိုက်
သော မင်းပျိုလွင်၏ နက်ရှိုင်းလေးနက်သော အသွင်ကိုကြည့်ကာ
သိတ်လန့်လျက် သူ့မလက်ကလေးကို အလန့်တကြား ရုန်းဖယ်
ပါသော်လည်း မင်းပျိုလွင်က မလွှတ်ပါ။

“ကိုယ်မေးတာကို အရင်ဖြေစမ်းပါဦးလေ၊ မင်းနဲ့ဟိုလူ
စဝ်ခွန်ချိုင့် ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလား”

စဝ်ခွန်ချိုင့်ဆိုသည့် အမည်စကားကြောင့် မြေမှာ မင်းပျို
လွင်မျက်နှာကို ရှက်လန့်အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် ရှင် မြေကိုများ ဘာထင်နေလည်းဟင်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီလူနဲ့ မင်း ဘာမှမဖြစ်ကြသေးဘူးပေါ့”

ဖြူအုသော မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားပုံကိုကြည့်ပြီး မင်းပျို
လွင်က သူ သိလိုတာကိုမေးသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာစော်ကားတာလဲ၊ လူကိုများ

ရှင်လိုထင်နေလား”
မြေအဖြေစကားက မင်းပျိုလွင်နှလုံးသားကို လန်းဆန်း
ပျော်ရွှင်သွားသည်။ မြေနှင့်စဝ်ခွန်ချိုင့် သူ ထင်သလို ချစ်သူတွေ
မဖြစ်ကြခြင်းလောက် ပျော်စရာမရှိ။

“ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

မြေမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ဆိုလိုက်တော့

မြေက သူ့ကို တစ်ခုခုပြောတော့မည်ပြင်ပြီးမှ အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ လွှဲပစ်သည်။

- “ရှင် ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်”
- “ကိုယ်မေးတာ အရင်ဖြေဦးလေ”
- “ရှင်ဘာသာတာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူးရှင်”
- “ကိုယ်ကတော့ မြေဘာလုပ်လုပ် စိတ်ဝင်စားတယ်”
- “ဟင်”
- “မြေ”
- “အိုး”

မြေလက်လေးကို အရှိန်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် အင်အား မမျှသော မြေမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲရောက်သွားသည်။

“ရှင် ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲဟင်၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် လူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာရော သတိမှရသေးရဲ့လား”

“ဟင်အင်း အချစ်နဲ့တွေ့ရင် လူတွေအားလုံး ကိုယ်ဘာ ကောင်လည်းဆိုတာ မေ့သွားကြတာချည်းပဲ”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“မြေကို ကိုယ်ချစ်ဝယ်”

“ရှင်နော် ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်”

“အော်လေ”

“အို”

လေပြည်ညှင်းက အချစ်သည်းနေသူကို ညင်သာတီးတိုး ရယ်မောသွားသည်။ မြေ မည်သည့်စကားမှ ဆိုမြည်ရန်တွေ့ရန် အခွင့်လေးသော်မှမရ။ ရှက်မွန်စွာ ပြာဝေမူးရီလျက် တုန်ခိုက်စွာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ရင်ဘတ်မှ အားရှိသလောက် ဆောင့်တွန်းပစ် သိုက်၏။

- “မြေ”
- “ရှင် ကျွန်မနားက အခုထွက်သွား”
- “သွားဆို”

အော်ဟစ်သူ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေ ကို မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသူက မတုန်မလှုပ်။ မြေဘာပြော ပြော ဘာလုပ်လုပ် သူနှင့်မဆိုင်သလိုပင် နာရကောင်းမှန်းမသိလေ ဘန်။

- “ရှင်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်သိလား”
- “သိပ်မုန်းတယ်”
- “မြေသဘောမတူဘဲ မောင်က နမ်းခဲမိတဲ့အတွက်လား”
- “ဟင်”
- “မြေကို ချစ်တယ်”
- “အို”

နှင်းဆီခင်းဖြစ်သွားသော မျက်နှာလေး ဖြန်းခနဲ ပူနွေး လျက် နှုတ်ဆွဲအစွာ သူမမျက်စိရှေ့ကလူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး

သူလို မြေ ကြည့်လိုက်မိသည်။ တုန်ပြန်စူးစိုက်ကြည့်ငေးနေသူထံ မှ နူးညံ့ရွှန်းလဲ့သော အကြည့်တွေက မြေနှလုံးသားကို ညှိယူဖမ်းစားဖို့ ကြိုးစားနေသော မြေတစ်ကောင်နှင့် ဘာမှမခြား။

“ရှင် ရှင်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး မောင့်အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြု လက်ခံပေးပါလား မြေရယ်၊ မောင့်ဘဝမှာ မြေကိုချစ်တဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးတာ သေချာတယ်”

“အထူးသဖြင့် မြေမှာ ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ ဆွဲအားတစ်မျိုး”

“ရှင်ပါးစပ်ကို အခုပိတ်လိုက်နော်”

ပြောသည့်လူက အရှက်မရှိ ပြောရဲပေမယ့် ကြားရမည့်သူက မကြားရဲခြင်းကြောင့် ရှက်မွန်စွာ အော်ဟစ်တားမြစ်စကားဆိုမိသည်။ မြေ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်ပုံဖြင့် မြတ်နိုးနှစ်သက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသော အချစ်မျက်ဝန်းစကားမှ စကားလုံးများကို မြေ ဘာသာပြန်တတ်မည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မည်နည်းဟု မင်းပျိုလွင် တွေးနေ၏။

“ကောင်းပါပြီ မြေမပြောနဲ့ဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူး ဒါပေမယ့် မောင့်အချစ်ကို မြေ လက်ခံပါ့မယ်လို့တော့ ကတိပေးရလိမ့်မယ်”

“ရှင်ကို”

“နေဦးလေ မောင်ပြောတဲ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး၊ မြေကသာ မောင့်အချစ်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်”

မြေနှင့်မင်းပျိုလွင် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ အကြည့်ချင်းမတူသလို ခံစားချက်ချင်းကလည်း တူညီခြင်းအလျဉ်းမရှိ။ သူ့ကိုကြည့်သည့် မြေအကြည့် စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်။ ရှက်ရွံ့မနှစ်မြို့ခြင်း အမူအရာတွေ အထင်အရှားပေမယ့် မြေနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော မင်းပျိုလွင်အကြည့်တွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊ မြတ်နိုးချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းတွေ ဝေဖြာလျက်။

“မြေကသာ မောင့်အချစ်ကို လက်မခံဘူးဆိုရင် မောင့်ဘက်က မြေအချစ်တွေ လက်ခံတဲ့ပြန်လာမယ့်အချိန်ထိ မောင်စွမ်းအားရှိသမျှ ကြိုးစားရယူရလိမ့်မယ်ဆိုတာ မြေနှလုံးသားထဲမှာ စွဲနေအောင် မှတ်ထားပါ”

“အို”

မြေ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကြောက်လန့်ခြင်းနဲ့လည်း မင်းပျိုလွင်မျက်နှာကိုကြည့်မိသည်။ တည်ကြည်ခန့်ညားချောမောသော သူ့မျက်နှာပေါ်က လေးနက်သော အမူအရာတွေက မြေကို သူပြောရင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်မည်ဟု ကြွေးကြော်နေသယောင်ယောင်။

“ရှင်က မြေကို ခြိမ်းခြောက်နေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“အသိပေးတိုင်ပင်နေတာပါ”

သူပုံက အေးစက်တည်ငြိမ်နိုင်ပေမယ့် မြေမှာတော့ သူ့ စကားလုံး သူ့အပြုအမူတွေကြောင့် ခံပြင်းရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ဒေါသလေးတွေနှင့် ထူပူနေ၏။

“ဒီမယ် ရှင်သီအောင် မြေကလည်း တစ်ခါထဲ အပြတ်ပြောလိုက်မယ်၊ မြေညီမအပေါ်မှာ အကြင်နာတရားခေါင်းပါးပြီး ရက်စက်ခဲ့တဲ့ ရှင်တို့ညီအစ်ကို ဒီတစ်သက် ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးဆိုတာ ဒီနေရာမှာပဲ တစ်ခါထဲ မှတ်သွားလိုက်ပါ”

“ဒါ မြေသဘောထားပေါ့၊ မောင် မှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ မြေလည်း မောင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မမေ့ပါနဲ့”

“မိုးမချုပ်ခင် သွားစရာရှိတာ သွားလိုက်ကြရအောင်”

“ရှင်နေခဲ့”

မြေက သူမနောက်ကို မင်းပျိုလွင် လိုက်မည်ဆိုတာကို မကြိုက်သဖြင့် အပြတ်ပြောလိုက်တော့ သူက လှပသော မြေမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မြေကို စိတ်မချဘူး”

“အပိုတွေ မပြောပါနဲ့ရှင်၊ စိတ်မချရအောင် ရှင်နဲ့မြေက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီလေ၊ မြေအတွက်တော့ မသိဘူး၊

မောင့်အတွက်တော့ အခုချိန်ကစပြီး မြေဟာ မောင့်ချစ်သူဖြစ်သွားပြီ”

“ဟင်”

“ရှေ့ဆက်မသွားချင်ရင် နောက်လှည့်ပြန်ရဲ့ပဲ၊ မောင်ကတော့ မြေဘယ်သွားသွား အတူလိုက်ရမှဖြစ်မယ်”

“ရှင် ရှင်”

မြေ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခံပြင်းဒေါသလေးတွေနှင့် သူမနားမှာ မားမားကြီးရပ်နေသူအပါးက ချာခနဲလှည့်ထွက်ကျောခိုင်းခဲ့လိုက်တော့ ပြုံးမိန့်သွားသည့် မင်းပျိုလွင်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို မြင်တွေ့ရန် အခွင့်မရလိုက်ပါချေ။

ဘခန်း (၁၆)

မိုးက သွန်ချသလို ဝေါခနဲရွာချခြင်းကြောင့် သွေ့ခြောက်
အေးစက်သော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက် ပျင်းရိ
ငြီးငွေ့ဖွယ်ဖြစ်သည့်တိုင် ဆေးရုံအထိလိုက်လာသော ဂျူလိုင်ကြောင့်
ရယ်မောသံ လှုပ်ခတ်သံ စီစီညည်ညည်အသံအစာစာလေးများက ဟိုမှ
ဒီမှ မကြာခဏ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ပျံ့လွင့်နေတတ်၏။

မြေမှာ မင်းပျိုလွင်တို့စုံတွဲ၏အသံကို မကြားချင်သော်
လည်း မရ။ လူကို မမြင်ဟန်ဆောင်နေရုံနှင့်လည်းမပြီး။ မင်းပျို
လွင်က သွားလေရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေသော ဂျူ
လိုင်နှင့် သူနှင့်ဂျူလိုင် ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်ခြင်းမရှိပါကြောင်း
မြေသိအောင် ဖော်ပြအသိပေးရှာသော မင်းပျိုလွင်ကြောင့် မြေ
မြင်နိုင် ကြားနိုင်လောက်မည့် နေရာမှာသာ တမင်နေထိုင်ပြခြင်းဖြင့်
သူနှင့်ဂျူလိုင် ကင်းရှင်းကြောင်း သိသာထင်မြင်စေ၍ဖြစ်ပါသည်။
စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်လို့လည်းမရ။
မျက်စိရွပ်၊ နားရွပ်နှင့် မြေဝန်းကျင်မှာသာ တဝဲလည်လည်ရှိနေ
သော စုံတွဲနှင့် ဝေးရာသို့ မြေ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြေသာ ဂျူလိုင်နေရာမှာဆို မိုးအေးအေးထဲမှာ နွေးနွေး
ထွေးထွေး အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းစာဖတ်နေမိမည်ထင်။ ကိုယ့်
အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု အလျဉ်းကင်းသော ခံစားချက်မဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပျာယာခတ်ပြမနေချင်။ ချစ်မိပြီဆိုတော့လည်း
အခက်သားပင်။ ခံစားလွယ်ထိရမခံနိုင်သော မိန်းမတို့သဘာဝ
အတိုင်း အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်တတ်ကြပြန်။

ဂျူလိုင်က ညီမနွေးအရွယ်။ လှပနုနယ်သော ဂုဏ်နှင့်
အတူ မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ချမ်းသာပြည့်စုံသော
လူ့အထက်တန်း အသိုင်းအဝိုင်းကပေမယ့် ကားကိုယ်တိုင်မောင်း
ပြီး သွားလာနေခြင်းအပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ကြ။

ပျိုရွယ်သော မိန်းကလေးပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဆို
သည့်စကားနှင့် ဂျူလိုင်ကို အားပေးအားမြှောက်ပြုကြသူတွေ
ကလည်း ရှိနေကြပြန်သေးသည်။ ချမ်းသာပြည့်စုံသော ဂုဏ်ရှိန်
ဝါနှင့် မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းကြောင့်လည်း ဂျူလိုင်ထံမှ မဆိုစလောက်
အပြစ်များမှာ ချစ်စရာလေးတွေ ဖြစ်စေသည်။

မြေတို့လို မိဘဆွေမျိုးမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ
ဘဝမှာတော့ အရာရာကို အသိတရားနှင့် ဆင်ခြင်နိုင်ပါမှဆိုတာ

မိုး။ ကိုယ်နှင့်အတူ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်တင့်တယ်စေရန် အထူးဂရုစိုက်ရသည်။

အပျိုစင်မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ကြီးမားသော ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆောင့်ထိန်းသော ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိဖို့ရာမှာ အရေးအကြီးဆုံးဟု ဆိုချင်သည်။

“တူ တူ တူ”

အတွေးအာရုံထဲကို ဖုန်းအော်မြည်သံ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ပြတ်တောက်သွားသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ စဝပ်ခွန်ချိုင့်ဖုန်း ဖြစ်နေသည်။

အခုတလော စဝပ်ခွန်ချိုင့် နေ့တိုင်းနီးပါး ဖုန်းဆက်လာတာကို သတိထားမိသည်။ ထူးထူးထွေထွေ စကားဆိုခြင်းကမဟုတ်။ ဒီလိုပဲ ဟိုဟိုဒီဒီ နည်းနည်းပါးပါးဖုန်းပြောပြီး ဖုန်းချသွားတတ်သည်။

တစ်ခါတလေ တစ်ရက်ထဲနှင့် ဖုန်းနှစ်ကြိမ်ဆက်တာမျိုး အဖြစ်ကလည်း မကြာခဏ။ စနိုး၏တာဝန်ကို ဆရာဦးသက်လယ်ပဲ ဆက်လက်တာဝန်ယူသင့်ပါသည်ဆိုသော မြေအဆိုပြုချက်ကို စဝပ်ခွန်ချိုင့်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းဆိုကန့်ကွက်ခြင်းမပြုသဖြင့် အဆင်ပြေပြေ ပြီးဆုံးသွားသည်။

မြေအိမ်ကို ဒေါ်ဒေစီနှင့်စနိုးတို့ ကားဖြင့် မကြာခဏ ရောက်ရောက်လာတတ်ကြသည်မှလွဲ၍ စဝပ်ခွန်ချိုင့်အိမ်ကြီးကိုလည်း

မသွားဖြစ်တော့။ စနိုးလေး လာမည့်နေ့ကို စဝပ်ခွန်ချိုင့်က ဖုန်းကြိုတင်ဖုန်းဆက်ထားတတ်တာမို့ အခုလည်း စနိုးလေး မနက်ဖြန် မြေအိမ်ကို လာချင်သည်ထင်ရဲ့ဟုသာ ရိုးရှင်းစွာ တွေးလိုက်မိသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဖုန်းလေးကို ထူးလိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“မြေ ကိုယ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဦးခွန်ချိုင့်”

“ဪ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မြေကို သတိရလို့ ဆက်လိုက်တာပါ”

ထူးထူးခြားခြား သူက သတိရလို့ဆိုပါလား။ တစ်ခါမှ မကြားဘူးသည့်စကားမို့ မြေမျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသည်။

“မြေ”

“ရှင်”

“ကိုယ်ဖုန်းဆက်လိုက်လို့ အနှောင့်အယှက်တော့ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

“ဒီလိုပဲ မြေဆီကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်ကြပါတယ်ရှင်၊ ဒါကို မြေစိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်ရယ်လို့လည်း သဘောမထားမိပါဘူး”

“သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေဟုတ်လား”

စဝပ်ခွန်ချိုင့်ထံမှ ထပ်ဆင့်အမေးစကားကို မြေမည်သို့မျှ

မတုံပြန်မိဘဲ ငြိမ်နေတော့ တစ်ဘက်မှ သက်ပြင်းရှိကံသံကိုကြားရ သည်။

“မြေလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်မှာ မိတ်ဆွေသူငယ် ချင်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမယ်ဆိုတာ ကိုယ်ယုံပါတယ်ဗျာ”

စပ်ခွန်ချိုင်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို မြေ စိတ်မဝင်စား။ အဖြေရှာစရာရယ်လို့လည်းမမြင်။

“စနိုးလေးအိပ်ပြီလား ဦးခွန်ချိုင်”

“သမီး အိပ်နေပြီ မြေ၊ ဒီနေ့တော့ စောစောစီးစီးပဲ အိပ်သွားရှာတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုယ်တို့သားအဖနှစ်ယောက် အဖြစ်ကလည်း ရေသာများတယ် ငါးမတွေ့ဆိုသလိုပဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ရှင်၊ လူသားတိုင်း ဘယ်အရာရယ်မှ ပြီးပြည့် စုံတယ်ဆိုတာမျိုး မရှိနိုင်ပါဘူး၊ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ အမြဲလို အပ်နေတာချည်းပါပဲ”

“ကိုယ်တို့သားအဖရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို မြေအနေနဲ့ ဖြည်းဆည်းမပေးနိုင်ဘူးလားဗျာ”

“ဟင်”

“မြေ ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ဦးဗျာ၊ လူချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ပြီး ဖွင့်ပြောနိုင်လောက်တဲ့ သတ္တိမရှိလို့ အခုလို မြေကို ဖုန်း ထဲက ပြောနေမိတာဟာ မြေကို အထင်သေးစိတ်နဲ့ နှိမ့်ချစော်ကား ချင်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လုံးဝယုံကြည်ပါဗျာ”

“မြေကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပါရစေမြေရယ်၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပေးပါလို့လည်း ပြောပါရစေ”

“မြေ”

မြေမထူး။

လက်ထဲက ဖုန်းလေးကိုသာ လွှတ်ကျမသွားရအောင် အတင်းကြပ်ဆုံး ဆုပ်ကိုင်လျက် ကြားရသမျှ စကားလုံးတိုင်း အပေါ်မှာ ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေ၏။

“ကိုယ်ပြောတာကို မြေ နားထောင်ပါတယ်နော်”

တစ်ဘက်က စိုးရိမ်ကြီးစွာ သောကဖြစ်သွားသံကိုကြားပေ မယုံ မြေ မည်သို့တုံ့ပြန်ရမှန်းမသိ။

“မြေ ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောပါ၊ ဒီလို ငြိမ်နေမယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ကို မြေ သိပ်အထင်သေးသွားပြီလို့ယူဆပြီး မြေရှိ တဲ့နေရာကို ကိုယ်အခုပဲ လာရပါလိမ့်မယ်”

“မြေ”

“မြေ နားထောင်နေပါတယ်”

“ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေးသမားလို့များ ထင်နေပြီလား၊ ပြီးတော့ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်က မြေလို အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မတန်မရာ စကားတွေ ဆိုရက်လေခြင်းလို့ နာကြည်းသွားပြီလားဗျာ”

စပ်ခွန်ချိုင်အသံက ခံစားချက်ဖြင့် တုန်ရီနေသည်။ သူ

အပေါ် မြေမှန်းသွားမှာ သေမလောက်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေခြင်းကို မြေသိမည်မဟုတ်။ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော မြေဘက်က အပြုအမူက သူ့စိတ်ကိုပိုပြီး ချောက်ချားစေဖို့ဖြစ်လာ၏။

“မြေ”

“မြေ ဖုန်းချလိုက်ပြီနော် ဦးခွန်ချိုင်”

မြေအသံက တိုးတိုးလေး။

“မြေရယ်”

သူဘာမှထပ်မပြောနိုင်ခင် မြေထဲမှ ဖုန်းလှိုင်းပြတ်တောက်သွားသည်။ လက်ထဲက ဖုန်းကို နီးရာဆိုဖာပေါ်ပစ်တင်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ထဲ ထိုးနှစ်လိုက်သည်။

သူမှားသွားပြီလားဟု တွေးသည်။ ဒီလိုမှ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်မပြောပြန်ရင်လည်း ချစ်သူက သိမည်မဟုတ်။ သူ့ကို မြေ စိတ်ဆိုးနာကြည်းမည်ဖြစ်သော်လည်း သူမလည်း မျှဝေခံစားသိရှိသွားပြီမို့ အဆိုးထဲကအကောင်းဟု ဖြေသာအောင် တွေးလိုက်သည့်တိုင် စဝ်ခွန်ချိုင်ရင်မှာ မွန်းကြပ်နေဆဲ။

ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရွိုက်သံ တိတ်ဆိတ်သော စဝ်ခွန်ချိုင်ဝန်းကျင်မှာ ပျံ့နှံ့နှစ်မျောသွားသည်။ ကွန်ဖရာ၏ရန်ကီစိတ်မချရသဖြင့် မြေဆီမပြတ် ဖုန်းဆက်မိရာမှ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ပေါက်ကွဲမိခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သားအဖဘဝထဲကို မြေသာ ဝင်ရောက်လာမည်ဆို

က ကမ္ဘာပေါ်တွင် စဝ်ခွန်ချိုင်လောက် ပျော်မည့်သူမရှိဟု ကိုယ့်ဘာသာ အတွေးစိတ်ကူး မဝံ့မရဲနှင့် မြေအချစ်ကို မျှော်လင့်နေချိန်မှာ မြေကတော့ သူမလက်ထဲက ဖုန်းလေးကို တင်းကြပ်စွာ သုပ်ကိုင်ရင်း စဝ်ခွန်ချိုင်အကြောင်း တွေးနေပါသည်။

လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မြေအပေါ်မှာ မရိုးသားခြင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မြေအနေခက်အောင် တတ်ဖော်ပြသခြင်းမရှိသူထံမှ ဖြုန်းစားကြီး ချစ်ရေးဆို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့လေသူ။

မြေနှင့်သူ ဆက်ဆံပတ်သက်ခဲ့သည့် တစ်ချိန်လုံးမှာ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ခနဲ သူ့အကြည့်ငေးများ၏ တိတ်ဆိတ်လျှို့ဝှက်စွာ အကြောင်းခိုးဝှက်မှုအပေါ်မှာ သင်္ကာမကင်းစိတ် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော်လည်း ဤကဲ့သို့လေးမြင့်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိခဲ့လေပြီ။

တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းနီးပါး မြေထံ ရောက်ရှိလာသည့် ယောကျ်ားနှစ်ယောက်၏ အချစ်ကလည်း အံ့ဩမယုံကြည်စရာပေမယ့် မြေအတွေးအာရုံထဲမှာ မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူကို မှီမထား။

မြေလျှောက်လှမ်းရမယ့် ချစ်ခရီးလမ်းမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ဘာဒဏ်ရာအနာတရမှ မရှိချင်။ တစ်ခါတစ်ရံပြန်တွေးတိုင်း လှုပ်ခတ်ပျော်ရွှင်နေလိုသည်။ ဘယ်လို နောင်တတရားမှ

မရှိသော အပြစ်ကင်းစင်သည့် အချစ်မျိုးအတွက် မင်းပျိုလွင်အတွက် နေရာမရှိ။

သူ့ဆီက အကူအညီလေး တစ်ခါယူလိုက်မိတာနဲ့ပဲ မြေကပဲ သူ့ကို အရုံးပေးနေရဦးတော့မှာလား။ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ တောင်ခံရမည့် အချစ်ရေးကိစ္စမှာပင် မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူက မြေထံ ခြိမ်းခြောက်စကားဆိုလေသူ။

အို သူ့ခြိမ်းခြောက်တိုင်း မြေက လိုက်ကြောက်နေရမှာလား။ မြေအပေါ်မှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မတရားသဖြင့်တွေ လုပ်လာနေကတော့ ရုံးရောက်ရောက် ဂါတ်ရောက်ရောက်တိုင်သင့်တိုင်ရမှာပဲ။

ဒါမှ ဥပဒေရှိတဲ့နေရာ။ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အကြောင်းသိသွားမယ်။

“မြေ”
“အမလေး”

နောက်ပါးဆီမှ နီးနီးကပ်ကပ်ကြီး မြေနှာမည်ကို ခေါ်ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်ဖျန်ပြီး နောက်ဘက် ကျောခိုင်းထားရာမှ ဖျတ်ခနဲအလှည့်

“အို အမေ”
“မြေရယ်”

နီးကပ်စွာ ရပ်နေသူ၏ရင်ခွင်ထဲ ဝင်တိုးမိသလိုဖြစ်သကား အလန့်တကြားလေး မော့အကြည့်။ ရဲရင့်ပိုင်စိုးသော အမူအရာ

နှင့် မြေကိုယ်လေးအား သိမ်းကြုံးပွေယူလိုက်၏။ တင်းကြပ်သော ပိုက်ထွေးမှုထဲမှာ မြေ ကြောင်အသွားသည်။

“ရှင် ရှင် မြေကို”
“ချစ်တယ် မြေရယ်”
“အို”

အသိတရားလေး ဝင်လာခိုက်မှာ ဇွတ်တိုးရုန်းဖယ်သော်လည်း မြေက မြွေတစ်ကောင်လို အတင်းကြပ်ဆုံး ရစ်ပတ်ထားသော လက်အစုံကြားမှာ လူးလွန်ရန်ပင် အချိန်မရ။ ကြမ်းရမ်းသော ပိုက်ကွန်ထစ်နေသော ယုန်သူငယ်ပမာ မျက်လုံးဝိုင်းသားဖြင့် တအိုအို တအင်အင်အသံလေးမျှသာ ဆိုမြည်နိုင်ရှာပါသည်။

“ကဲဟယ်”
“ဖြန်း”

အသားချင်းထိခတ်သံ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသလို ဖြူနေသော မြေလက်ကလေးလည်း နာကျင်သွားသည်ကို မြေဂရုမစိုက်နိုင်ပဲ။ ရှက်စိတ်ကြောင့် မြေပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ စိမ့်ကျလာခြင်းအဖြစ်ကိုသာ နာကြည်းဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“ကျေနပ်ပြီလား၊ မကျေနပ်ရင် ထပ်ရိုက်ပါဦး၊ ဒါပေမယ့် မြေ မောင့်ကို အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေတာလောက် မောင့်ရင်ထဲမှာ မနာဘူးသိလား”

မင်းပျိုလွင်က မြေထဲကို အကြည့်တစ်မျိုးကြောင့် မြေရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားကာ နေရာက ထွက်ပြေးချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုးသိပ်လိုက်၏။

“ရှင် ကျွန်မရှေ့က အခုဖယ်ပါ”

“မကျေနပ်ရင် ထပ်ရိုက်လို့ပြောပြီးပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မြေမောင့်ကို မသိသလိုလို့၊ သိသလိုလို့မလုပ်နဲ့လို့ လာသတိပေးတာ”

“မြေ အဲဒီလို စိမ်းစိမ်းကားကားလုပ်နေပုံကို မောင်မခံနိုင်ဆုံးပဲ၊ မြေ မောင့်ကို ပြန်ချစ်ပါ”

“ရှင် ရူးနေလား”

“ဟုတ်တယ် မြေကိုချစ်မိလို့ မောင်ရူးနေတယ်”

“အဲဒီစကားတွေ မြေကို လာမပြောနဲ့၊ ရှင်ဂျူလိုင်ကို သွားပြော”

“သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မြေနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူးရှင်”

“မြေ”

သူက မြေထဲမှ စိမ်းကားသော အမူအရာကို မခံနိုင်ပုံဖြင့် မြေနားကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

“ရှင်နော် မြေအသားကို မထိနဲ့ဆို”

မြေက သူမလက်မောင်းအိအိလေးကို လာထိသော မင်းပျိုလွင်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ သူက မြေကို

ခိုက်ကြည့်သည်။

“ကောင်းပြီ မြေမကြိုက်ဘူးဆိုရင် မောင် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေးပေးတဲ့ စကားပြောခွင့်ပြုရမယ်”

“ရှင်ကို မြေ မချစ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“မောင်လိုချင်တဲ့ အဖြေက အဲဒါမှမဟုတ်ဘဲ”

မြေနှင့်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြေအပေါ်မှာ မြေဆန္ဒမပါဘဲ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒနဲ့ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျတဲ့လူရမ်းကား။ သူ့ကို မြေမချစ်ပါဘူးလို့လည်း ပြောထားတဲ့ကြားက မြေကို ဇွတ်အတင်း သူပြောမည့် စကားတွေကို နားထောင်ခိုင်းနေသည်။

ဘယ်လောက်များ မတရားလိုက်တဲ့ လူပါလိမ့်။

“ဒီမယ် ရှင်လိုချင်တဲ့ အဖြေကို မြေဆီက ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့၊ ရှင်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြောချင်တာပြောနေခဲ့၊ မြေသွားမယ်”

“ပြီးမှ မောင့်ကို လူဆိုးလို့”

မြေက သူ့စကားကို အရေးစိုက်ပြီး နားထောင်ခြင်းမပြုတော့။ သူ့နားက အားကုန်ပြေးထွက်ဖို့ ခြေအလှမ်းမှာ

“မြေ”

“အမလေး”

မြေကိုယ်လေးကို သေးကျဉ်းသောခါးနေရာမှ လျင်မြန်စွာ

သိမ်းယူဆွဲပွေ့လိုက်သူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မြေဒေါသလေးတွေ လှုံ့စေ
သွားရသည့်အတွက် မင်းပျိုလွင်ကိုယ်ကြီးကို သူမလက်ကလေးများ
ဖြင့် အင်အားရှိသမျှ ထုရိုက်ရုန်းကန်နေမိသည်။

“ရှင် မြေကို လွှတ်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလားဟင်”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပါ့မယ်လို့ ကတိပေး
လေ”

“ရှင်လို့လူရမ်းကားကို”

“မုန်းတယ်လို့ တစ်ခါပြောရင် တစ်ခါဒဏ်ခတ်ရလိမ့်
မယ်၊ ဒါ ကြိုပြောထားတာ”

“ရှင် ရှင်”

“မှောင်လို့ခေါ်”

“ဟင်”

“ချစ်လိုက်တာ မြေရယ်”

မြေကို စကားဆိုခွင့်မပြု။ ဒီကလေးမအကြောင်း သူသိ
သည်။ သူတို့မိသားစုအပေါ်မှာ အမြင်မကြည်သ၍ အခုလိုပဲ
မြေနှင့်သူကြားမှာ ဘယ်အခါမှ အေးငြိမ်းနိုင်မည်မဟုတ်။

သူဘာပြောပြော လက်ခံနားဝင်မည့်သူထဲမှာ မြေမပါ။
ဒီတော့ မြေသဘောထားကိုချည်း နေရာတိုင်း တောင်းခံနေသူသာ
အရူးဖြစ်ရန်ရှိသည်။

အင့်ခနဲ ငိုရှိုက်သံကို ကြားရသည်။ စိုစွတ်လာသည့်

မျက်ရည်များကြောင့် လန့်ဖျန်ပြီး လက်အစုံကို ဖြေအလျော့မှာ
မြေက ရှိုက်ငင်လျက် သူ့အနားက တအားပြေးထွက်သွားသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း အမှောင်ရိပ် ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုး
မှာရပ်လျက် နက်မှောင်သောညနှင့် သည်းထန်သောမိုးကို ငေးမိ
ငေးရာ ငေးနေသည်။

နိုက်ဂျူတီပေါင်းများစွာ အတူဆုံဖူးကြသည်။ သူလည်း
သူမာနနှင့်သူနေသလို ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ်နေခဲ့ကြ
သည့်အချိန်တွေ။

ဒီနေ့ကစပြီး အသစ်တဖန် ပြောင်းလဲသွားပြီဟု သိလိုက်
သည်။

အခန်း (၁၃)

“မြေ”

“ရှင်မျက်နှာကို ကျွန်မ မမြင်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မရှေ့က အခုထွက်သွားပါ”

မြေရှေ့မှာ မင်းပျိုလွင် မားမားကြီးရပ်နေသည်။ ဘယ် အချိန်က အိမ်ထဲကို ရောက်နေသည်မသိ။ မြေနှင့် အဖော်လာနေ ပေးသည့် ဖောရမ်းတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက် ဒီလူ ဤမျှ ရဲတင်းခြင်းကို မုန်းတီးနေမိသည်။

“မြေဘက်က ဒီလိုပြောရုံနဲ့ မောင့်ဘက်က အလျှော့ပေး မယ် ထင်နေသလား”

မင်းပျိုလွင်စကားကြောင့် မြေ နာကြည်းစိတ်နှင့် လူကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်လောက် မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး ဘူး သိလား”

“အခု တွေ့ဖူးပြီပေါ့”

“ရှင်နဲ့ စကားပြိုင်ပြောစရာ ကျွန်မမှာ အကြောင်းမရှိ ဘူး”

“မနေ့က အမှားတွေ မြေကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန် မလို့ပါ”

“ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ် ထား”

သူ့အပေါ်မှာ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေသော မြေ အမူအရာ လေးများကိုကြည့်ပြီး မင်းပျိုလွင်နှလုံးသားမှာ ထိထိခိုက်ခိုက် နာကျင် သွား၏။ သူ့အပေါ်မှာ တကယ်ပဲ မြေဘက်က ခွင့်မလွှတ်နိုင် အောင် မုန်းနေခြင်းများလား။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်ဘက်ကတော့ မြေအပေါ်မှာ ထားတဲ့အချစ်ကို လုံးဝပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ဘူး”

“လက်ထပ်နိုင်တဲ့အထိ ကြိုးစားရမှာပဲ”

“အခုချိန်မှာ မြေ ဘာပြောပြော တစ်နေ့တော့ မောင့်ကို မြေ လက်ထပ်ကို လက်ထပ်ရမယ်”

“တိ...တိ”

“ဟော စနိုးတို့အိမ်ကကား ရောက်လာပြီ”

စပ်ခွန်ချိုင်တို့အိမ်က အနက်ရောင်ကားကြီး မြေအိမ်ရှေ့ မှာ ရပ်တန့်လာတာမို့ အကျပ်အတည်း အခက်အခဲကြားက လွတ်

မြောက်သွားသလို မှန်မှိုင်းနေသော မျက်နှာလေး ကြည်လင်ဝင်းပ သွားပုံကို မနာလိုစွာ ကြည့်လိုက်မိသူက မင်းပျိုလွင်။

မှန်အလုံတင်ထားသည့်နေရာမှ တံခါးတစ်ချပ် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး ဆင်းလာသူကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာတော့ မြေမျက်နှာလေး ဖြန်းခနဲ ပူနွေးစေဖို့ ဖြစ်လာသည်။

“ဦးခွန်ချိုင်ပါလား”

မြေနှုတ်မှ တိုးတိတ်စွာ ဆိုမြည်လိုက်သံကို မင်းပျိုလွင် ကြားပါသည်။ အကြည့်ကိုတော့ မလွှဲမိ။ မားမတ်ခနဲညားသော အသွင်ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးရှိရာသို့ ဣန္ဒြေမပျက် ခြေလှမ်းကျကြီးတွေ နှင့် လျှောက်လာနေသူ၏ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။

ဒီလူက မင်းပျိုလွင်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ဆိုသည့်အသိက သူထံမှ သဝန်တို့မှနှင့် မနာလိုမှုတိုင်းကို ထင်းခနဲ ရှင်းခနဲ ထင်သာမြင်သာ လာစေသော အချက်ဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

“မတွေ့တာကြာပြီနော် ဦးမင်းပျို”

“ခင်ဗျားသမီးလေးရော နေကောင်းရဲ့လား”

“အခုတော့ အတော်လေး လန်းလန်းဆန်းဆန်းပဲ ဦးမင်း ပျိုရေ၊ သမီးရောဂါက ဦးမင်းပျိုတို့သိကြတဲ့အတိုင်းဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း သမီးအတွက် တစ်ရက်မှ စိတ်အေးလက်အေးတော့ မနေနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ဆရာဦးမင်းပျိုတို့ တစ်နေရာရာကို သွားစရာရှိနေ သလားမသိဘူး”

ဝတ်ကျောတန်းကျောစကားဆိုရင်း ယဉ်ကျေးမှုအရ အပေါ် ယံမှာ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးကိုယ်စီ လွှမ်းခြုံထားကြသည့်အတိုင်း အတွင်းအဇ္ဈတ္တထဲမှာတော့ ကိုယ်စီ မြွေမြွေချင်းခြေမြင်ဆိုသလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိနေခဲ့ကြသည်။

“အခုပဲ ကျွန်မ ဈေးဘက်ခဏသွားမလို့ပါ ဦးခွန်ချိုင်၊ လိုက်ပို့ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ရှင်”

“ဟင်”

မြေထဲမှ လုံးဝထင်မှတ်မထားသော စကားကို ကြားလိုက် ရတာမို့ စစ်ခွန်ချိုင်ရော မင်းပျိုလွင်ပါ မြေထဲ အကြည့်တွေ ပြိုင်တူ ရောက်လာကြသည်။ လှပသော မြေမျက်နှာလေး တည်ငြိမ်အေး ချမ်းနေဟန်ကိုကြည့်ပြီး ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ အတွေးနှင့်ခံစား ချက်များလည်း မတူညီအောင် ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားလျက်ရှိနေ၏။

စစ်ခွန်ချိုင်အကြည့်က အံ့သြဝမ်းသာကြည့်ဖြစ်ပြီး မင်းပျိုလွင်အကြည့်ကတော့ မနာလိုဝန်တို့ကြည့်၊ ဒေါသကြည့်ဖြစ် သည်။

“ဟာ ရပါတယ်ဗျာ၊ လိုက်ပို့ပါတယ်၊ ဆရာ ဦးမင်းပျို ရော အတူလိုက်မှာလားဗျာ”

“ဦးခွန်ချိုင်တို့ပဲ သွားကြပါ၊ ကျွန်တော် မလိုက်တော့ပါ

ဘူးဗျာ”

“ဖောယမ်းရေ မမ သွားပြီ၊ တံခါးတွေ သေချာပိတ်
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ”

“လာ မြေ့ ကိုယ်တို့သွားကြမယ်”

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ဦးဆောင်သွားသူနောက်ထံ
တုန်နှေးတွေဝေစွာ အတူလိုက်ပါလာခဲ့ရင်း ဘာလို့များ ဦးခွန်ချိုင်
နှင့် မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူရှေ့မှာ ဘာကြောင့်များ အရွံ့တိုက်မိခဲ့
လိမ့်ဟု သူမကိုယ်သူမ စဉ်းစားအဖြေရှာမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“မြေ့”

စဝ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးသည့် ကားတံခါးမှတစ်ဆင့်
ကားပေါ်လှမ်းတက်မည်အပြု နောက်ပါးဆီမှ မင်းပျိုလွင် လှမ်း
လိုက်သည့်အသံကြောင့် မြေ့ လှည့်အကြည့်

“မောင်ပြောတဲ့စကားကို လုံးဝမမေ့ပါနဲ့”

“အို”

စဝ်ခွန်ချိုင်ရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်သူ မောင်လို့ ထည့်အပြော
လိုက်ရခြင်းကြောင့် ရှက်ရွံ့အနေရခက်စွာ ပါးပြင်နှစ်ဖက် နှင်း
ရောင် ဖြစ်သွားရခြင်းအဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်မစွမ်းသာ

ဖြစ်သွားသည်။ သူပြောချင်တာ ပြောပြီးပြီးချင်း နေရာက ချာခနဲ
လှည့်ထွက်သွားသူကြောင့် မြေ့ရင်မှာ ငိုချင်ပြင်းစွာ ဖြစ်လာပေ
မယ့် မတတ်နိုင်။

ကားပေါ်ကို လေးကန်သောခြေအစုံဖြင့် တက်လိုက်ရ
သည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ စဝ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်လာသော
ကားပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ်မှ အရွံ့တိုက်ရုံသက်သက် လိုက်လာခဲ့မိခြင်း
အမှားအတွက် မြေ့စိတ်မှာ နောင်တရလာသည်။

“ကားကို ရှေ့နားမှာရပ်ပေးပါ ဦးခွန်ချိုင်”

“အားဖြစ်လို့လဲ မြေ့။ ဈေးမသွားတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြေ့မှာ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိတာကို အခုမှသတိ
ရလို့ပါ။ မြေ့ကို အခုလိုလိုက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မြေ့သွားချင်တဲ့နေရာအရောက် ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမိ
မယ်၊ နေရာကိုသာပြောပါ”

“အို” စေးလွင်ငင်နေဆဲ ဝိုင်းခြံခံ ကားလကစေ့

စဝ်ခွန်ချိုင်က သူ့ကားကို မြေ့အရပ်ခိုက်သည့်နေရာမှာ
ရပ်တန့်ခြင်းမပြုဘဲ ပြောလိုက်ပုံကြောင့် မြေ့ စိတ်အိုက်သွားသည်။
တကယ်အဖြစ်မှန်က မြေ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်ကိုမှသွားအရာမရှိ။ မင်းပျို
လွင်ဆိုသည့်လူကို အရွံ့တိုက်ရုံမျှသေအောင်အာကြမ်းစွာမို့ စဝ်ခွန်ချိုင်
နှင့် အတူရှိနေရခြင်းအပေါ်မှာလည်း နည်းနည်းမှ မှုတ်မလိုမရှိပါ။
ခဲခဲလှလှ ခြေပြိုခဲ ခြေခံ ကံပခဲလကစေ့ ဝိုင်းခြံခံစိတ်ပျဲ

“ရှင်”

“ကိုယ် အထင်တစ်ခုခုကို ပြောပြလို့ရမလား”

“ဘာကိုလဲဟင်”

စင်ခွန်ချိုင်က မြေအမေးကို မြတ်နိုးစွာဖြူးလျက် မြေရှိရာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဖြူးနေသည့် သူ့အဖြူးနှင့် သူ့ထံမှ အကြည့်က အရာအားလုံးကို နားလည်သမဘာပေါက်ထားနှင့်သူ၏ အဖြူးမျိုးဖြစ်သဖြင့် မြေစိတ်ထံ ထင့်စနဲဖြစ်သွားသည်။

“မြေ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ပြောမယ်လေ”

“ဦးခွန်ချိုင်ပြောမယ့်စကားက မြေစိတ်ဆိုးစရာစကား ဖြစ်နေလို့လား”

“ညကပြောတဲ့စကားကတော့ မြေအတွက် တကယ် စိတ်ဆိုးစရာဆိုတာ ကိုယ်သိနေပါတယ်ဗျာ”

“အို”

သူ့စကားက မြေကို အနေခက်သွားစေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မြေ မကြည့်ရဲတော့ဘဲဖြစ်သွားသည်။

“မြေ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို အထင်သေးစိတ်ပျက်သွားပြီလား”

မြေမဖြေ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ကားပေါ်က မြေ ပြေးဆင်းသွားချင်နေ

သည်။ ဘာဖြစ်လို့ မြေ ဒီလိုလုပ်မိတာပါလိမ့်ဟု တွေးမိတိုင်း မင်းပျိုလွင်ကို သတ်ပစ်ချင်မိသည်။

ဒီလူကြောင့် မြေမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အမှားမှားအယွင်း ယွင်း ပြုမိပြောမိ လုပ်မိသည်။

“ကိုယ်သိပါတယ်လေ ကိုယ့်လို ကလေးတစ်ယောက် အဖေ၊ မုဆိုးပိုလူဘိုးကြီးတစ်ယောက်က မြေလို အပျိုစင်တစ်ယောက် ကို မတူမတန် ချစ်စကား ကြိုက်စကားပြောနေမိတာ”

“အဲဒီအကြောင်းကိစ္စတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အချစ် ရေးကို မြေကိုယ်တိုင် စိတ်မဝင်စားသေးလို့ပါ”

သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချပြောဆိုနေပေမယ့် စင်ခွန်ချိုင်နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော မိန်းကလေးတွေ ရှိနေခြင်းကို မြေသိသလို သူလည်းသိသည်။

“ပြီးတော့ ဦးခွန်ချိုင်ကို မြေ အကြံပေးပါရစေ”

“ပြောပါ၊ မြေပြောသမျှ ကိုယ် နားထောင်ချင်နေပါ တယ်”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မြေကိုယ်စား တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ”

“အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားအဖြစ် ရွေးချယ်ပါလို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

သူက မြေပြောမည့်စကားကို သူ့ဘာသာ ဝင်ရောက်ဖြည့်စွက်ပြောဆိုလျက် သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ ခပ်တိုးတိုးရယ်မောလျက် ရှိရာ မြေမှာ ဝေခွဲရခက်သော စပ်ခွန်ချိုင့်အမူအရာကို ကြည့်ကာ စိတ်ညစ်သွားမိသည်။

မြေပြောလိုက်သည့်စကားက သူ့လိုလူတစ်ယောက်အတွက် ရယ်စရာဖြစ်နေသည်လား။ မြေလည်းမသိတော့ပါ။

“ဆောရီးနော်၊ ကိုယ်ရယ်တာ မြေကိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်သဘောကျလို့ ရယ်လိုက်မိတာပါ”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ်လိုချင်တာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ မှန်သမျှ မရဘူး၊ မဖြစ်ဘူးဆိုတာမျိုး အခုချိန်ထိ မရှိခဲ့သေးဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့မြေကိုတော့ ကိုယ် မမျှော်လင့်စွာ အောင် ဖြစ်နေမိပါတယ်ဗျာ”

“ဆရာဦးမင်းပျိုက မြေချစ်သူ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“ကိုယ်သိပါတယ်လေ၊ ကိုယ့်အရင် သူက လက်ဦးသွားပြီဆိုတာ”

“အို မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့မြေ ဆာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ဗျာ”

“မြေ တကယ်ပြောတာလားဟင်၊ ဒါဆို ကိုယ့်အတွက်

မျှော်လင့်စရာ အများကြီးရှိတာပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မြေရယ်”

“ကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာတယ်”

“အို”

မြေဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်က စပ်ခွန်ချိုင့်အတွက် လမ်းဖွင့်ပေးသလို ဖြစ်သွားရခြင်းအပေါ်မှာ မြေ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ မြေဆိုလိုသည်က ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ မင်းပျိုလွင်နှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်သလို စပ်ခွန်ချိုင့်၏ အချစ်ကိုလည်း လက်ခံစဉ်းစားမည်ဟု ဆိုလိုရင်းမဟုတ်ပါ။

“မြေ ဘယ်သူအချစ်ကိုမှ လက်ခံစဉ်းစားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ပြီးတော့ မြေက ဒီမြို့ကို ခဏအလည်ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ပါ။ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ကြရတဲ့သူတွေချည်းပါပဲ”

“မြေအိမ်ကို ဒီမှာပဲ သတ်မှတ်လိုက်ရင် ဧည့်သည်က နိမ်ရှင်ဖြစ်သွားတာပါပဲဗျာ၊ ဧည့်သည် အိမ်ရှင်ဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်မေတ္တာကို ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုတွေ မပြုပါနဲ့လား”

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အချစ်ရယ်လို့ ထမဆုံး ပေါ်ပေါက်လာစေတဲ့သူက မြေပဲ၊ ဒီလိုပြောလိုက်လို့ ကလေးအဖေက လာညှုနေတယ် မထင်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ကိုယ့်ထက် ဘယ်သူမှ ပိုမသိနိုင်လို့ပါလေ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို မြေ လက်ခံစဉ်းစားပေးစေချင်ပါတယ်ဗျာ”

“မြေ”

“ကိုယ့်အတွက် မြေ စိတ်တိုင်းကျ အချိန်ယူပါ။ ကိုယ် စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒါပေမယ့်ဆိုတဲ့ စကား မရှိဘူး မြေ”

“ကိုယ်က မြေကိုချစ်တယ်”

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်ဟု ဆိုရမည်ထင်။

စဝ်ခွန်ချိုင်ကလည်း မြေသဘောထားထက် သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့ သဘောထားတွေကိုချည်း မရပ်မနား ပြောနေသည်။ ဤယောက်ျား နှစ်ယောက်၏ အကျင့်စရိုက် အပြုအမူတွေက တူပဲတူနိုင်လွန်း သည်။

“မြေက ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံစဉ်းစားပေးပါ။ ဒီလောက် ပါပဲ”

“ဦးခွန်ချိုင်ရယ်”

မြေဘက်က ဒါထက်ပိုပြီး မတတ်နိုင်တော့ပါ။

“မြေကို ဆေးရုံကဲ့သို့ ပြန်ပို့ပေးပါတော့ရင်”

“ကောင်းပါပြီ မြေ”

မြေနှုတ်က ထုတ်မပြောပေမယ့် စဝ်ခွန်ချိုင်စိတ်ထဲမှာ မင်းဖျိုလွင်ကို သူ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ကြောင်း အလိုလိုသိနေသည်။

ကားကို လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ချို့ကျေ၏။ ဆေးရုံမှာ ကားကိုရပ်သည့်အထိ နှစ်ယောက်စလုံး မည်သည့်စကားမှမဆိုဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ကျွဲ”

“ရောက်ပါပြီ မြေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားတံခါးကို စဝ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင် ဆင်းပွင့်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးခွန်ချိုင်”

မြေစကားကို သူဖြူးသည်။

ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော ပီတိဖြူး။

“ကိုယ်ကသာ မြေကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါဗျာ၊ မြေသာ ကိုယ့်ကို အခုလို လက်ခံစကားမှ ပြောပါ့မလားလို့ ရင်တထိတ် ထိတ်နဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူဆီ ရောက်လာခဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ပါ”

“အမှန်တော့ မြေလည်း အဲဒီလိုလုပ်ချင်တာပါပဲ။ ဦးခွန်

ချိုင်က စနိုးရဲ့ဒက်ခို ဖြစ်နေလေတော့ စနိုးကို သနားတာနဲ့ပဲ”

“ကိုယ့်ကိုဆိုရင် မသနားဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း မသနားပါဘူး”

“စနိုးရဲ့ဒက်ခိုအဖြစ်လေ”

“ဘာမှမဆိုဘူးရင့်၊ အဲ တစ်သက်လုံး မိတ်ဆွေဖြစ်ချင် တယ်ဆိုရင်တော့”

လမှန်း... စိုက်ချုပ်... ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲ... မြေလဲသွင်... လဲမယ်"

အို

မြေ သွားတော့မယ်

စူးစိုက်စွန်းစား လေးနက်စွာ ကြည့်လာသူ၏ အကြည့်များ... မရှိတော့သလို နေရာက ချစ်ခင်သည့်ထွက်ကျောခိုင်းခဲ့လိုက်မိပါပြီ။

စစ်ခွန်ချိုင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြင် ကျွန်ုပ်ရစ်ခဲ့သည်ကို မြေမသိ။

သူထင်မြင်ယူဆချက်အတိုင်း ပြိုင်ဘက်က တခြားသူ ဖြစ်ဟုတ်။ စစ်ခွန်ချိုင်ဆိုသည့် ဣလေးတစ်ယောက်အဖော် မှုဆိုးဖို သူဌေးတစ်ယောက်... နှစ်လထဲ နှိပ်စက်... မိန်းမတွေမစိုက်လောက်စရာ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်နေသည်။ တကယ်လည်း စစ်ခွန်ချိုင်ကို သားမက်တော်ချင်သူတွေ လက်ချိုးရေတွက်၍ပင်မကုန်။

ဟား။

မင်းပျိုလွန်ရင်စွဲမှာ မကြုံစဖူးပဲ... တေဒနာ တစ်မျိုး ဖြစ်ထွန်းလာ၏။ သူ့ဘဝမှာ ငါ့ဘဝကဲ့သို့မဟုတ်။

တေဒနာ... မင်းပျိုလွန်ရင်စွဲမှာ မကြုံစဖူးပဲ... တေဒနာ တစ်မျိုး ဖြစ်ထွန်းလာ၏။ သူ့ဘဝမှာ ငါ့ဘဝကဲ့သို့မဟုတ်။

သည့်... တေဒနာထူး။ သူ့ကိုယ်သူကလည်း နားမလည်နိုင်တော့။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဤမျိုးထွန်းခိုးရှားလုပ်ရုံတွေ သူလုပ် တွတ်ခဲ့ပြီပဲ။ မြေစာတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုထင်မြင်ယူဆလေသည်မသိ။ သေချာသည်က မြေကိုယ်တိုင် သူနှင့်ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ မြေက သူ့ကို ဂရုမစိုက်လေ သူက မြေကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်ချင်လေ။ မြေက သူ့အပေါ် အလေးအနက်မထားလေ သူက မြေအပေါ် အလေးအနက်ထားချင်လေ။

သူ့အဖြစ်သူလည်း ရယ်ချင်သည်။ အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲထင်သည်။

မြေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ အမှားအယွင်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မြေက သူနှင့် လုံးဝမျက်နှာချင်းဆိုင်မခံတော့။ သူ အတွက် ပိုဆိုးသည်။

ဪ မင်းပျိုလွင် မင်းပျိုလွင်။ မိန်းကလေးပေါင်း မြောက် မြားစွာရဲ့ အသည်းကို လှလှပပလေး ခွဲခဲ့သမျှ အခု ပြန်ဝင်လည်ဖို့ ဖြစ်လာရပြီထင်။ မြေထံမှ ချစ်မေတ္တာကို ပိုင်ဆိုင်ရယူနိုင်မည့် နည်းလမ်းပေါင်းစုံကို အဖြေရှာစဉ်းစားကြည့်သည်။

ပြေလည်နိုင်စရာ နည်းလမ်းက ရှာ၍မတွေ့။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး မြေကို မြင်တွေ့ခွင့်မရတော့သော်လည်း အိမ်လေးထဲ မှာ မြေရှိနေသည်ဆိုသော အသိနှင့် ငေးမှောလျက် ဘယ်နှစ်ကြိမ်

မြောက်မှန်းမသိသော သက်ပြင်းကို ရှိုက်လျက်ရှိသည့်အချိန်။

မြေကတော့ သူမသွားရမည့် ခရီးအတွက် အဝတ်များ ထုပ်ဝိုင်းပြင်ဆင်နေပါသည်။ ရန်ကုန်ကို အမြန်ပြန်လာခဲ့ဖို့ မြေ သူငယ်ချင်း စုမြတ်က မုန်းဆက်ထားသည်။ မြေအိမ်ကို ငှားထား သည့် စာချုပ်ကပြည့်ပြီမို့ လူငှားတွေက အိမ်သော့ကို မြေကိုယ် စား စုမြတ်ကိုအပ်ပြီး တခြားကို ပြောင်းသွားသည်။

နောက်ထပ်ငှားမည့်သူများစွာ ရှိသော်လည်း မြေကိုယ်တိုင် စာချုပ်ချုပ်မှ ဖြစ်သည့်ကိစ္စဆိုတော့ စုမြတ်တစ်ယောက်တည်း နှင့်လည်း မပြီး။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ကိုအပြန်မှာ မြေကိုယ်တိုင် တခြားစိတ်ကူးလေးတွေလည်း ရှိနေသည်။

အိမ်ငှားမထားတော့ဘဲ မြေကိုယ်တိုင် အချိန်မရွေး ပြန်လာ နေနိုင်အောင် အိမ်ကို ဒီအတိုင်းပဲ သော့ခတ်ထားမည်။ ပြီးတော့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ပါ တင်လာခဲ့ရန်ဖြစ်သည်။

“ဟောရမ်း”

“လာပါပြီ မမ”

“အိမ်ကို သေချာကရစိုက်လိုက်နော်၊ အနီတီဒေါ်အဲနား စကားကိုလည်း သေချာနားထောင်ဟုတ်လား၊ အပြန်ကြ မောရမ်း အတွက် မုန့်ဝယ်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟောရမ်းကို မြေ ရန်ကုန်ပြန်နေစိုက် ဒေါ်အဲနားနှင့်အတူ

ထားခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ မြေ ခရီးသွားမည့်ကိစ္စကို ဒေါ်အဲနားနှင့် ဦးသက်လယ်မှတစ်ပါး တခြားတယ်သူမှမသိ။

“အသင့်ဖြစ်ပြီလား ဒေါက်တာရေ၊ လေယာဉ်ကွင်းကို ဒီအချိန်သွားမှတော်မယ်”

“အသင့်ပါပဲ ဒေါ်အဲနား”

“ပစ္စည်းတွေသယ်ပေး မောင်အေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားဒရိုင်ဘာအဖြစ် တာဝန်ယူရသည့် မောင်အေးက သွက်လက်စွာပင် မြေခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲပြီး ကားနောက်ခန်းမှာ ပေါ့ပါးစွာ တင်လိုက်သည်။

“နောက်ကြောင်းကို ဘာမှမပူခဲ့နော် ဒေါက်တာ၊ အားလုံး ဒေါ်အဲနားတာဝန်ယူတယ်သိလား”

“သင့်စံယု၊ ဒေါ်အဲနား”

“မြေသွားပြီနော်”

ဒေါ်အဲနားက မြေကို သူကိုယ်တိုင် ကားနားကို လိုက်ပို့ သည်။ မြေ စီးသွားသည့်ကားလေး မြင်ကွင်းမှပျောက်သွားချိန် အထိ ရပ်ကြည့်ပြီးမှ ဟောရမ်းနှင့်အတူ အိမ်ထဲမှာ သိမ်းစရာရှိ တာတွေကို ထုပ်ဝိုင်းသိမ်းဆည်းသည့်အခိုက်မှာ မြေဖုန်းလေးက အသံမြည်လာတာမို့ အံ့ဩသွားသည်။

“ဟောတော်၊ ဒေါက်တာလက်ကိုင်ဖုန်းက ဒီမှာ မှုကုန်

ရစ်ခဲ့ပြီပဲ ဘယ်နှယ့်လုပ်ရပါနော်။

လေယာဉ်ကွင်းအထိ မြေဖုန်းကို လူကြိုက်ထည့်ပေးရမည့် သို့ကို အံ့ပြေးအလွှား စဉ်းစားရင်း ဖုန်းလေးကို ကောက်ယူနား ထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“မြေနှံ့ပြောချင်လို့ပါ”

“ဒေါက်တာ လေယာဉ်ကွင်းကို ထွက်သွားပါပြီ၊ အခု ပြောတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်တော် စဝ်ခွန်ချိုင်ပါ၊ မြေလေယာဉ်ကွင်းကို ထွက် သွားပြီဆိုတာက”

“ဪ ဦးခွန်ချိုင်၊ ကျွန်မ ဒေါ်အေးနားပါ၊ ဒေါက်တာ ဒီနေ့ပဲ ရန်ကုန်ကိုသွားမယ် ဦးခွန်ချိုင်ရေ အိမ်မှာ ဒေါက်တာဖုန်း မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ကျွန်မတောင် ဘယ်လူကြိုက်ထည့်ပေးရမလည်း စဉ်း စားနေတုန်း ဦးခွန်ချိုင်ဖုန်းဝင်လာတာပဲ”

“ဖုန်းကို အခုပဲ ကျွန်တော်ဝင်ယူလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒေါ်အ နား စောင့်နေလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

“... စဝ်ခွန်ချိုင်လက်ထဲက ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ကားသော့ကို ဆွဲလျက် ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် သူ ကားပေါ်တက်ကာ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းမော့ဇီးထွက်ခဲ့သည်။

မြေခရီးသွားမည့်ကိစ္စကို သူဘာတစ်ခုမှလည်း သိခွင့်မရ။ မြေကလည်းမပြော။ မြေအတွေးအာရုံထဲမှာ စဝ်ခွန်ချိုင်ဆိုသည်လူ မရှိခြင်းကတော့ ထင်ရှားနေသည်။

ညကပဲ မြေနှင့်အတူ ဖုန်းပြောသေးသည်။ အနည်းဆုံး တော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနှင့် သူမသွားမည့် ခရီးအကြောင်း အသိပေးသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင် စိမ်းကားလှချည်လား မြေရယ်။

ကိုယ်လိုလူတစ်ယောက်ကို မြေအနေနဲ့ ထည့်တွက်စဉ်း စားစရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ သဘောများလား။

သူစိတ်တွေက မြေအပေါ်မှာ အလေးအနက်ထားသ လောက် မြေ သူ့အပေါ်မှာ အရေးမစိုက်သလိုလို စိတ်ဝင်တစားမရှိ မှန်းသိရတော့ စဝ်ခွန်ချိုင်ရင်ဘတ်ကို အရှိန်နှင့်လာထိသည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူပျိုပေါက်လေး တစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကို ဥပေက္ခာပြု လစ်လျူရှုရက် သော ချစ်သူဘက်က တစ်ဘက်သတ်ဆန်ဆန် အပြုအမူတွေက ရင့်ကျက်ပြီဟု ယူဆထားသော သူ့နှလုံးသားကို လူငယ်လေး တစ်ယောက်လို စမ်းနည်းနာကျင်သွားစေသည့် အဖြစ်ကို မြေသိ လျှင် သူ့ကို ရယ်မော့မည်ထင်သည်။ မြေရယ်။

မြေနေသည့်အိမ်လေးကို ရောက်သွားတော့ သူ့အလာကို တောင့်နေသည့် ဒေါ်အေးကို အသင့်တွေ့ရ၏။ မြေမေ့ကျန်ခဲ့သော လက်ကိုင်ဖုန်းကိုယူပြီး လေဆိပ်ကို ချက်ချင်းမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ စစ်ခွန်ချုပ်ကားကြီး မြေအိမ်ရှေ့က ဝေါခနဲပြန်ထွက်သွားတာကို မင်းယိုးလွင် တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်ခြင်းကိုက မည်သူမျှမသိ။

“ရှေ့က ကားက ဘာဖြစ်လို့လည်းမသိဘူး။”

ကားစက်အပုံးကိုပွင့်ထားခြင်းဖြင့် ကားတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေတာကိုသိနိုင်သလို ကားပိုင်ရှင်ဟု ယူဆရသူကိုယ်တိုင် မြေတို့ စီးလာသည့်ကားကို လမ်းပေါ်အထိတက်ပြီး တားနေခြင်းကြောင့် ဒရိုင်ဘာအဖြစ် မောင်းနေသော မောင်အေးက သူ့ကားကို တားနေသူအနီးမှာ အသာထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ဘာအကူအညီများပေးရ”

“ဒုတ်”

“အား”

“ဝုန်း”

“အမလေး”

အဖြစ်အပျက်က လျင်မြန်သည်။

မြေတို့ကားကိုတားသည့်လူက ဒရိုင်ဘာမောင်အေး အမေးစကားကိုပင် ဆုံးအောင်နားထောင်ခြင်းမပြုဘဲ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် မောင်အေး၏ဇက်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်ရာ မောင်အေး

မှာ တစ်ခွန်းသာအော်နိုင်ပြီး ကားစတီယာတိုင်ပေါ်မှာ တစ်ခါထဲ မှောက်သွားသည်။

“ဆင်းစမ်း၊ နောက်ထပ်အော်မယ်မကြန့်၊ ဒီမှာတွေ့လား”

လက်ခနဲဖြစ်သွားသည့် ခါးသွားကြောင့် မြေမှာ မည်သည့်အသံမှ မထွက်ခဲ့သော်လည်း ကြောက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖျော့အေးစက်သွားပါသည်။

“ကားပေါ် မြန်မြန်တက်စမ်း”

အမိန့်ပေးသံက တင်းမာသလို မြေကို ဆွဲယူပြီး ရပ်ထားသည့်ကားပေါ် ခပ်ကြမ်းကြမ်းတက်စေသည်။ နေရာက လူသူကင်းဗြဲတ်သောနေရာမို့ မြေကို ကူညီကယ်တင်မည့်သူကမရှိ။

“ရှင်တို့ ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်သွားကြမလို့လဲ ဘင်”

“ဒုတ်”

“အမလေး”

လည်ပင်းပေါ် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကျလာသည့် လက်ဝါးစောင်းက မြေအတွက် အဖြေဖြစ်ပြီး တစ်လောကလုံး အမှောင်အတိတ်လွှမ်းသွားသည်။

အခန်း (၁၇)

ကျွန်း
ဝရော

အရှိန်ပြင်းသော ကားစက်သံနှင့်အတူ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထွက်သွားသည့် ကားတစ်စီး၏အသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ကျယ်လောင်စွာ ဖြိုခွင်းလိုက်၏။ ထူးခြားမှုတစ်ခုအနေနှင့် စဝ်ခွန်ချိုင်က ကားလမ်းတစ်နေရာက ထွက်သွားသည့်ကားကို စူးစမ်းစွာ အာစိုက်အကြည့်။

ဟင်

ဆေးရုံအမှတ်တံဆိပ်ပါကားနှင့် ပွင့်နေသော ကားတစ်ခုရပ် ဖရိုဖရဲဖြစ်လျက် လမ်းဘေးမှာရပ်ထားသည့်ကားကို မြင်မြင်ခြင်း စဝ်ခွန်ချိုင်ရင်မှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

ကားလီဗာကို တစ်အားဖိနှင်းလိုက်ပြီး ရပ်ထားသည့်ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ ကျော်အဖြတ်မှာ ကားမောင်းသူနေရာမှာမှောက်

သာ လူတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပါမည့် ခရီးသည် ပျောက်ဆုံးနေသည့်အဖြစ်ကို ထင်းခနဲမြင်လိုက်သည်။

ကွန်ဖရာတို့ လူစုလက်ဦးသွားပြီဟု သိလိုက်တာမို့ ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး လိုက်သည်။ သူ မြင်လိုက်ရသည့်ကားထဲမှာ မြေပါသွားတာ သေချာသည်။ လမ်းခရီးမှာ မြင်တွေ့ရသမျှ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ရှေ့မှာ လမ်းပြင်ဆင်နေသည်။ လွှဲပေးထားသည့် မြေသားလမ်းမှာ တခြားကားနှစ်စီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားနေခြင်းကြောင့် ကွန်ဖရာတို့ကားမှာ ရှေ့ခရီးကို သင်သလောက်မပေါက်။

နောက်ကလိုက်လာသည့် စဝ်ခွန်ချိုင်ကားက သူတို့ကားကို အစီလိုက်လာနိုင်တာကိုလည်းမသိ။

“ဟိ ဟိ”

“ဟာ စဝ်ခွန်ချိုင်ကားပါလား”

ကွန်ဖရာနှင့်အတူပါလာသူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလူရောက်လာတာလည်းကွ ဟင်”

တစ်စုံတစ်ယောက်က သတင်းပေးထားသလားဆိုသည့် သင်္ကာကြည့်တွေနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အားလုံးမျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

ကွန်ဖရာ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းချွေးတွေပျံ့လာသည်။ အစီ

အစဉ်ထဲမှာ စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့် လောလောဆယ် ထပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ရာ မပါ။ သူတို့အလိုရှိသောအရာနှင့် ဒေါက်တာမြေ့ကို အသုံးချလဲ လှယ်ရန် ကြံရွယ်ရင်းဖြစ်သော်လည်း အခု စဝ်ခွန်ချိုင်ကားက သူတို့ကားနောက်မှာပါလာပြီဆိုတော့ ရှောင်ပြေးချိန်မလွတ်နိုင်တော့။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုက်လားခိုက်လားနှင့် အနာ တရဖြစ်အောင်လုပ်ချင်သော ဆန္ဒလည်း ကွန်ဖရာမှာမရှိ။ ဟိုတစ်ခါ က မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြုံရတုန်းကလည်း စဝ်ခွန်ချိုင်ကို ရန်ပြုဖို့ မရည်ရွယ်သော်လည်း အခြေအနေအရ မလွဲသာခြင်းကြောင့် သူ့လက်ချက်ဖြင့် စဝ်ခွန်ချိုင် ဒဏ်ရာရသွားထဲက နောင်တတွေရနေ သည်။

နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ဒီလိုမျိုး ကိုယ်ထိလက်ရောက် မဖြစ်စေရဟု ကွန်ဖရာကိုယ်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ချထားပေမယ့် ကြုံလာရ သည့် အခြေအနေက တကယ့်ကို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲဖြစ်နေပြန်သည်။

“တိ”

“တိ”

အဆက်မပြတ်တီးလာသော စဝ်ခွန်ချိုင်ကားဟွန်းသံက ကွန်ဖရာစိတ်ကို ပိုပြီးတင်းကျပ်ပစ်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကွန်ဖရာ”

တိကျစိတ်ထဲမှ အမှေးစကားနှင့်အတူ အားလုံး အကြည့်တွေ က ကွန်ဖရာရုံရာ စုပြုံရောက်လာသည်။ စဝ်ခွန်ချိုင်က သူ့အသက်

နှင့် ကျေးဇူးရှင်မို့ သူ ဘာမှမဆုံးဖြတ်ရဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဘာနှင့်ကျတော့လည်း ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ သူ့နောက် ချုပ်ကိုင်ထားသည့် ကြိုးတွေရှိနေသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့”

ဒီလောက်ဆို အားလုံးသဘောပေါက်သည်။ ကွန်ဖရာ က အရှိန်ပိုပြင်းသလို လမ်းဘေးတစ်ခုထဲကို ဖြတ်ချိုးဆင်းကွေ့ ကြဲပြီး စဝ်ခွန်ချိုင်ကို များခေါ်သွားသည်။

ကျေးဇူးရှိသူအပေါ် ကျေးဇူးစွပ်ရသောအလုပ်လောက် ရွံရှာ ဆုပ်စရာကောင်းတာမရှိဟု ကွန်ဖရာ တွေးနေသည်။ စဝ်ခွန်ချိုင် ကို ကွန်ဖရာက လူယုတ်မာဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဖခင် သူ့အတွက်တော့ ကွန်ဖရာက သားလိမ္မာ။

သူတို့ကားသွားရာနောက်ကို စဝ်ခွန်ချိုင်ကားက ထပ်ကြပ် လိုက်လာသည်။

“သူကို အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်စေနဲ့”

အလုပ်သဘောအရ သူ့ဘက်က ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ ကား တွေးရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ရပ်သွားသည်နှင့် စဝ်ခွန်ချိုင်က ခြီးအောင် သူ့ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။

“လူယုတ်မာ”

ကွန်ဖရာကိုမြင်တွေ့သည်နှင့် နာကြည်းစွာဆိုမြည်လိုက် စကားအပေါ်မှာ ကွန်ဖရာ မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမပြု။

စမ်း”
“ဒေါက်တာမြေ ဘယ်မှာလဲ အခုချက်ချင်းထုတ်ပေး

စပ်ခွန်ချိုင်လေသံက ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်သွား
သလို သူ့မျက်နှာချောချောမှာလည်း လူသတ်လိုသော အရိပ်အငွေ့
တွေ ယှက်သန်းနေဟန်ကို ကွန်ဖရာ အေးစက်စွာကြည့်နေသည်။

“ဦးစစ်ကောင်းလိုချင်တဲ့ စက်ရုံကိုရောင်းလိုက်ပါ ဆရာ”

“ဘာကွ”

“ဆရာအတွက် အသုံးသိပ်မဝင်ပေမယ့် ဦးစစ်ကောင်း
အတွက်တော့ အဲဒီစက်ရုံက သိပ်အရေးတကြီးလိုအပ်နေတာ ဆရာ
လည်းအသိပါ”

“သစ္စာဖောက်၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်တဲ့ လူယုတ်မာ
မင်းပါးစပ်က ငါ့ကို ဆရာလို့ ဘယ်တော့မှမခေါ်နဲ့ကြားလား”

“မင်းဆရာက ငါမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါက်တာမြေ ဘယ်မှာ
လဲ”

“ဟင် မြေ”

“ကဲကွာ”

“ယုတ်မာဦး”

“ဆရာ ခွပ်”

ကွန်ဖရာမျက်နှာကို ဒေါသဖြင့် တစ်အားထိုးချလိုက်သည့်
အတွက် ကွန်ဖရာမှာ နောက်ကိုလန်ကျသွားသည်နှင့် အခြေအ

တွေအားလုံး ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

ကိုယ်ခံပညာအပိုင်းမှာ မညံ့သော်လည်း အုပ်စုနှင့်
တစ်ယောက်ဆိုတော့ အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်လုံးထွေးသတ်ပုတ်
ရင်း လူတစ်ယောက် စပ်ခွန်ချိုင်ဦးခေါင်းကို နောက်မှ တုတ်နှင့်
ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အား”

“သူကားပေါ်တင်ပြီး မောင်းလာခဲ့တော့”

သတိမေ့နေသော စပ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်ကြီးကို သူကားပေါ်
ပြန်ပွေ့တင်ပြီး နေရာက ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။
ပထမအစီအစဉ်က တစ်မျိုးဖြစ်သော်လည်း အခုတော့ စပ်ခွန်ချိုင်
ခကြောင့် နောက်တစ်မျိုး ပြောင်းလွဲသွားသည်။

ဦးစစ်ကောင်းကတော့ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေ
ဆိုတာမျိုး။ ကွန်ဖရာကားနောက်မှာပါလာသည့် စပ်ခွန်ချိုင်ကား
ကိုကြည့်ကာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို
အပြေးအလွှား စဉ်းစားအဖြေရှာနေမိသည်။

ဦးစစ်ကောင်းလက်ထဲမှာ ကွန်ဖရာအဖေရှိနေသည်။ သူ
အဖေအသက်မသေစေချင်လျှင် ကွန်ဖရာက ဦးစစ်ကောင်းခိုင်းတာ
ကို လုပ်ရမည်။ သူခိုင်းတာမလုပ်ရင် ကွန်ဖရာအဖေကို ဆုံးရှုံးရန်
အပြင် တခြားမရှိ။

ဒီတော့လည်း အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော ကွန်ဖရန်၏ဆရာ စဝ်ခွန်ချိုင်ကို ရန်ပြုဖို့ဖြစ်လာသည်။ ဦးစစ်ကောင်းက စဝ်ခွန်ချိုင်ပိုင် နယ်စပ်ရှိ စက်ရုံတစ်ရုံကို အပိုင်လိုချင်နေသည်။ ငွေပိုပေးပေးမယ့် စဝ်ခွန်ချိုင်က ငွေလိုသူမဟုတ်၍မရောင်း။

အနုနည်းနှင့်မရတော့ အကြမ်းနည်းသုံးသည်။ ဦးစစ်ကောင်းက အမှန်တကယ် လိုချင်တာကလည်း စက်ရုံကိုမဟုတ်ဘဲ စက်ရုံကိုအသုံးချပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်မှုများ ကျူးလွန်ရန်ဖြစ်သည်။

စဝ်ခွန်ချိုင်ကလည်း ဒါကိုသိသည်။ သူနှင့်စီးပွားပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ဦးစစ်ကောင်းကို ကြည့်မရ။ ဦးစစ်ကောင်းကြောင့် စဝ်ခွန်ချိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ထိခိုက်နစ်နာ ဆုံးရှုံးစေခဲ့တာ သူကလည်း သူနည်းသူဟန်ဖြင့် လက်တုံ့ပြန်ခဲ့သူ။

ထိုအထိလည်း သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကျနေတုန်း မြန်မာစဝ်ခွန်ချိုင်၏ ညာလက်ရုံး ကွန်ဖရန်က ဦးစစ်ကောင်းလက်ရောက်သွားသည်။

ဦးစစ်ကောင်းက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို ရယ်နေချိန်မှာ စဝ်ခွန်ချိုင် ပျာသွားသည်။ ခါသွားသည်။ နာသွားသည်။

သူ့အပေါ် ဘာကြောင့် ကွန်ဖရန် သစ္စာဖောက်သွားမသိသော်လည်း ကွန်ဖရန်ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားရင်း တော့ သူပါ ဦးစစ်ကောင်းညွတ်ကွင်းထဲမှာ မြေနှင့်အတူပါလာ

ဖြစ်သည်။

“အင်း ဟင်း”

“ဦးခွန်ချိုင်”

“ဦးခွန်ချိုင်၊ သတိရလာပြီလားဟင်”

စိုးရိမ်တကြီး သူ့အမည်ကို မရပ်မနားခေါ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံက မပီပိုးတစ်ဝါး သူ့အကြားအာရုံထဲ ဝင်ရောက်လာ၏။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသလို မျက်နှာပေါ်က အညိုအမည်းဒဏ်ရာတွေရှိရာ သူလက်က အလိုလိုစမ်းသပ်ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ မြေအသံက ဟင့်ခနဲ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ထွက်လာ၏။

“ဦးခွန်ချိုင်”

“ဟင် မြေ”

မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်အကြည့်မှာ အင်အားအပြည့်နှင့်မြေကို အနီးကပ်တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ဒဏ်ရာတွေ နာကျင်ရာက ပြန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည့်အထိဖြစ်သည်။

“မြေက ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“အို ဖြည်းဖြည်းထလေ ဦးခွန်ချိုင်၊ မြေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ဦးခွန်ချိုင်”

မြေထဲမှာ တိုးပျော့တုန်ရီသွားသော အသံလေးနှင့်အတူ

ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေက စဝဲခွန်ချိုင် ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်က အနာထက်ပို၍ နာကျင်သွားစေသည့်အဖြစ်ကို မြေသီမည် မဟုတ်ပါ။

“မငိုပါနဲ့ မြေရယ်၊ မြေနားမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီပဲ၊ မြေ ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်”

မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသော အင်္ဂါမျက်နှာနှင့် မြေသွင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပေမယ့် ဖြူဖွေးပျော့တော့နေသည့် မြေအသွင် နှမ်းနှမ်းလေးကိုကြည့်ကာ လက်ရှိအခြေအနေမှာ မြေ ဘယ်လောက် ကြောက်လန့်နေမည်ကို စဝဲခွန်ချိုင် နားလည်သဘောပေါက်နေ သည်။

“အခု ကိုယ်တို့ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မြေသီ လား”

မေးမိပြီးမှ စကားမှားသွားမှန်း သိလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မြေမသိဘူး”

“သူတို့ သူတို့ မြေတို့ကို သတ်ပစ်မှာလားဟင်၊ ဒါမှ မဟုတ်”

အင်္ဂါခနဲငိုရွက်သံနှင့်အတူ မြေပါးပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျ လာပြန်တာမို့ စဝဲခွန်ချိုင် မြေကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူပိုက်ထွေးထားလိုက်သည်။

“မြေရယ် သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကိုအချစ်ဆုံးလေး

ရယ်၊ မငိုနဲ့နော်၊ မြေ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ မြေရှေ့မှာ ကိုယ်ရှိသ၍ မြေ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး ဟုတ်လား”

“ကိုယ်ပြောတာ မြေနားလည်ပါတယ်နော်”

မြေက စဝဲခွန်ချိုင်ရင်ခွင်မှာ အားကိုးရာမဲ့သော ကလေး နှယ် ရှိုက်ငင်ငြိမ်သက်လျက်က ဦးခေါင်းလေးကို အသာညိတ်ပြ လိုက်ပုံလေးက မြတ်နိုးစရာအတိမို့ ချစ်စနိုးပင် ချစ်သူ၏ဆံ့နွယ် လေးများကို ဖွဖွရှိုက်နမ်းလိုက်မိသည်။

“မြေ သိပ်ကြောက်နေလားဟင်”

“အင်း”

“သူတို့ ဘာလို့ မြေကို ဖမ်းလာတာလဲ မသိဘူးနော်၊ ပြီးတော့ ဦးခွန်ချိုင်ကရော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဖမ်းခံရတာလဲ”

“ဟော့ ဟိုမှာ သူတို့လာကြပြန်ပြီ”

ရှိုက်ငိုသံလေးရပ်သွားပြီး မြေလက်ကလေးတစ်ဘက်က စဝဲခွန်ချိုင်လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက် ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ထုက လှမ်းနေပြီမို့ ဘာတစ်ခုမှ မသိကွဲ့။

သူတို့တံထဲရှိ မီးပုံကြောင့် သူတို့ရှိရာ လျှောက်လာသည့် လူစုကို ဦးဆောင်လာသူကြောင့် စဝဲခွန်ချိုင် မျက်နှာတင်းသွား သည်။

သူထင်သည့်အတိုင်း ဦးဆောင်သူက တခြားသူမဟုတ်။

သစ္စာဖောက် ကွန်ဖရာ။

“ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးရအောင်”

“မင်းလိုလူယုတ်မာနဲ့ ဘာမှ ဆွေးနွေးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ကွန်ဖရာက တစ်ချက်မျက်နှာမပျက်။ သူ့လူတွေကို မျက်ရိပ်ပြုပြီး တခြားတစ်နေရာကို ထွက်သွားခိုင်းလိုက်တာမြင်ရသည်။ မြေကတော့ လူဆိုးခေါင်းဆောင်အဖြစ် သူမထင်နေသော ကွန်ဖရာနှင့် စစ်ခွန်ချိုင့်သိနေတာကို အံ့သြသင့်လျက် ငေးကြည့်နေ၏။

“အခုချိန်မှာ ဆရာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်နှာနေမယ် အထင်လွဲနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှာလည်း ကျွန်တော့်အခက်အခဲကြောင့် ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးစွပ်ရတဲ့ လူယုတ်မာဖြစ်နေပြီ”

ကွန်ဖရာ မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်လေးနက်ကာ ပြောနေသည့် စကားအဓိပ္ပါယ်တွေကလည်း နက်ရှိုင်းတာမို့ စစ်ခွန်ချိုင့် ကွန်ဖရာမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဆရာချစ်သူကို ဆရာချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး”

“အို”

ကွန်ဖရာအကြည့်က မြေရှိရာရောက်လာတာမို့ ကြောက်

လန်စိတ်ဖြင့် သူမကိုယ်လေးကို စစ်ခွန်ချိုင့်ကိုယ်ကြီးနှင့် ကွယ်လိုက်မိသူက မြေ။

“ကျွန်တော်ပြောတာကို ဆရာ သွေးအေးအေးနဲ့ နားထောင်ပါ၊ ဦးစစ်ကောင်းလက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်အဖေရှိနေတယ်”

“ဟင်”

“သူခိုင်းတာမလုပ်ရင် ကျွန်တော့်အဖေကို သူနည်းသူဟန်နဲ့ သတ်ပစ်လိမ့်မယ်၊ ဦးစစ်ကောင်းအကြောင်း ဆရာသိပါတယ်၊ ဆရာအတွက် ကျွန်တော်ဟာ သစ္စာဖောက် လူမိုက် လူယုတ်မာဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်အဖေအတွက်တော့ ကျွန်တော် စွန့်စားရမှာပဲ”

“ဦးစစ်ကောင်းဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါဆရာ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ဆရာခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင် ဆရာသမီးရော ဟော့ဒီက ဆရာဇနီးလောင်းပါ ဒုက္ခရောက်ရပါလိမ့်မယ်”

“ဦးစစ်ကောင်းကတော့ သူဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဦးမှာပဲ၊ ဆရာ သေချာစဉ်းစားပါ”

စစ်ခွန်ချိုင့် မျက်ခုံးတွန့်လျက် ငြိမ်သက်တွေဝေစွာ မြေကိုကြည့်သည်။ မြေလည်း စစ်ခွန်ချိုင့်နှင့် ကွန်ဖရာမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေသည်။

“မနက်ဖြန် ဦးစစ်ကောင်းလာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်သွားမယ်”

စဝ်ခွန်ချိုင် ဘာတစ်ခုမှ ပြောချိန်မရ။ ခြေလှမ်းကျကြီး
တွေနှင့် သူတို့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော ကွန်ဖရာကျောပြင်
ကြီးကိုကြည့်လျက် နေရာမှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကျန်ရစ်သည်။

ဘခန်း (၁၉)

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါမြေ”

“ရှင်”

“ကိုယ်ကြောင့် မြေပါအခုလို”

“ဦးခွန်ချိုင်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးရှင်၊ တကယ်အပြစ်ရှိတဲ့
လူက ဦးစစ်ကောင်းဆိုတဲ့လူပါ”

“မြေရယ်”

ရွန်းလဲ့မြတ်နိုးသော သူ့အကြည့်များအောက်မှာ မြေ အနေ
ရခက်စွာ မျက်လွှာချလိုက်မိရပါပြီ။ တစ်ခန်းမှာ မြေတို့နှစ်ယောက်
ကိုထားသည်ဆိုပေမယ့် ကွန်ဖရာက ပြည့်စုံစွာ စီမံပေးထားသဖြင့်
ဒုက္ခအကြီးအကျယ်တော့ဖြင့် မကြုံရပါ။

တစ်ခုပဲ အိပ်ရာတစ်ခုထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ဖြစ်သလို
တိုးတေ့အိပ်ရခြင်းသည်သာလျှင် မြေအတွက် အကြီးမားဆုံး ပြဿ
နာဟု ဆိုရပါမည်။ စဝ်ခွန်ချိုင်က အလိုက်တသိနှင့် မီးပုံဘေးကို

ဆင်းအိပ်မည်ဆိုခြင်းကို မြေ ခွင့်မပြု။ မြို့စရာစောင်ပိုမရှိ၍ ခွဲဝေ
မပေးနိုင်တာလည်းပါသည်။

ပြီးတော့ ရာသီဥတုကကြမ်းသလို ချမ်းလည်းချမ်းသည်။
စဝ်ခွန်ချိုင်ပြောပြ၍ ကွန်ဖရာဆိုသူနှင့် စဝ်ခွန်ချိုင်တို့အကြောင်း
အားလုံး သိခွင့်ရခဲ့ပြီမို့ မြေစိတ်မှာ အနည်းငယ်တော့ သက်သာရာ
ရသွားသည်။ သူတို့လိုချင်တာရလျှင် မြေတို့ ဘေးမသီရန်မခ
အိမ်ပြန်ရမည်။

ဒါက ဦးစစ်ကောင်းတို့ အပိုင်းဖြစ်ပေမယ့် မင်းပျိုလွင်တို့
အပိုင်းကြတော့ ထူးဆန်းစွာပျောက်သွားသည့် မြေနှင့် စဝ်ခွန်ချိုင်
တို့ကြောင့် မင်းပျိုလွင်ငယ်ထိပ်မှာ မြွေပေါက်ခဲရသလို ထူပူနေ
သည်။ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး မင်းပျိုလွင်ကိုယ်တိုင်
မြေနှင့် စဝ်ခွန်ချိုင်ရှိမည့်နေရာသို့ တောနင်းရှာဖွေရာမှာ အချစ်
ဇောဖြင့် မကြောက်မရွံ့ ထိပ်ဆုံးကလိုက်ပါလာသည်။

ဒရိုင်ဘာမောင်အေးက မြေကို လူဆိုးတွေဖမ်းသွားသလိုလို
မရေမရာပြောနေပေမယ့် မင်းပျိုလွင်ကတော့ စဝ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်တိုင်
တစ်ဖက်လှည့်နှင့် မြေကို အပိုင်ကြံစည်တာများလားဟု တွေးကာ
တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေသည်။

နာရီကိုတကြည့်ကြည့်။ သက်ပြင်းတစ်ချချနှင့် နှစ်ရက်
တိတိ လိုက်နေသော သတင်းပျောက်သွားပုံကို စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်လျက် မျက်စိမျက်နှာပျက်သည်အထိ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်

ဖြစ်နေချိန်။

စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့်မြေတို့မှာလည်း ဦးစစ်ကောင်းရောက်ရမည့်
အချိန်မှာ ရောက်မလာဘဲ နောက်ထပ်အချိန်တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်
ကူးသွားခြင်းအပေါ်မှာ ရင်ထိတ်နေပါသည်။

“ဒုက္ခပါပဲရှင် ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒီနေရာမှာ မြေတို့ ဘယ်
လောက်ကြာအောင် နေနေရဦးမယ်မသိပါဘူး”

“မကြာပါဘူး မြေ၊ ကွန်ဖရာကိုယ်တိုင် ဦးစစ်ကောင်း
ဆီကို လိုက်သွားနေပြီပဲ”

“ပြီးတော့ ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ပျောက်သွားလို့
သက်ဆိုင်ရာက တောနင်းလိုက်ရှာနေလောက်ပြီလို့ ကိုယ်ထင်
ဘယ်”

“ဟင်”

“ရှုး ဟိုလူက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ခဏ ခဏ
သွမ်းကြည့်နေတာ ကိုယ်သိတယ်၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ဒီဘက်
ကိုလာနေပြီ”

မြေနှင့်စဝ်ခွန်ချိုင် ငြိမ်ပြီး သူတို့ရှိရာလျှောက်လာနေသူကို
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင် ရှင်က”

“ကျွန်တော် စူးထိရွာကအဘွား ဒေါ်ဘောက်ရာမြေးပါ။

ဆရာမဆေးကျပြီးအပြန်မှာ လက်ဆောင်တွေ စားစရာတွေ ပေးလိုက် တဲ့ အဘွားလေ”

“ဪ မင်းက အဘွားမြေးကိုး”

အခုမှ အဘွားကို သတိရသွားကာ မြေမျက်နှာလေး ပြုံးသွားရာမှ ချက်ချင်းပြန်ညှိုးသွားသည်။

“မင်းက ဟိုအုပ်စုထဲကပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ပစ္စည်းတွေပို့ရတဲ့ အလုပ် သမားပါ။ ဆရာမတို့ ဒီမှာရှိနေတာ သက်ဆိုင်ရာကိုပြောပြီး အကူ အညီတောင်း”

“ဟိတ်ကောင် မင်းက ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျားဟိန်းသံလို ကျယ်လောင်သောအသံနှင့် အရုပ်ဆိုးလှ သော တဲစောင့်လူရောက်လာသည့်အတွက် မြေတို့အားလုံး ကြောင် သွားသည်။

“ဟို ကျွန်တော်”

“မီးခြစ်ပါလားလို့ မေးနေတာကွ၊ ငါ ဆေးလိပ်သောက် ချင်လို့”

အစောင့်က စပ်ခွန်ချိုင်အဖြေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မြေတို့ နား စကားလာပြောရသော ကောင်လေး၏မျက်နှာကို လက်ဖျံနှင့် တစ်အားရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြန်း”

“အို”

“အောင်မလေးဗျာ”

“နောက်တစ်ခါဆိုသေမယ်”

“သွား”

ကောင်လေးက နေရာမှ တစ်ချိုးထဲလစ်ပြေးသွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ မြေတို့ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်တော့။ အစောင့်လုပ်သူက မြေတစ်ကိုယ်လုံး စားတော့ဝါးတော့မလို စူးစူး ရွားရွားကြည့်နေတာမို့ မြေကိုယ်လေးကို စပ်ခွန်ချိုင်က သူရင်ခွင် ထဲ တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူသိမ်းပွေ့ပစ်လိုက်သည့်တိုင် မြေနှုတ်က ဘာစကားသံမှ မထွက်ရဲ။

ကွန်ဖရာကလွဲပြီး ကျန်သည့်လူတွေအားလုံး စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းသမားတွေချည်း ဖြစ်သဖြင့် မြေကြောက်နေမိသည်။

“မြေ”

“ကိုယ့်ကို ချစ်နိုင်မလားဟင်”

“အို အရေးထဲမှာ ရှင်က”

စပ်ခွန်ချိုင်ရင်ခွင်ထဲ အလန်တကြားလေးရုန်းတော့ သူပြုံး သည်။

“မြေကသာ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောရင် ကိုယ်သေဖျော် မယ်ထင်တယ်”

“မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ဦးခွန်ချိုင်ရယ်၊ ဒီလိုအချိန်

မှာမှ ဒီစကားမျိုး ပြောရလား”

“တခြား အချိန်မှာ ဒီလိုမှမဆိုဘဲ”

“ခက်လိုက်တာရှင်”

“ဘာမှမခက်ပါဘူးဗျာ၊ မြေကသာ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ”

စဝ်ခွန်ချိုင့်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မြေအတွေးအာရုံထဲသို့ မင်းပျိုလွင်မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာတာမို့ မြေရင်ထဲမှ လှုပ်ရှားသွားသည်။

ကြည့်စမ်း မင်းပျိုလွင်ဆိုသည့်လူကို မြေ ချစ်နေမိပါလေ့ လား။

အထိအကျသိလိုက်ရချိန်မှာ မြေကိုယ်မြေလည်း အပြစ် မတင်နိုင်တော့ပါ။ ဦးနှောက်နှင့် အသိတရားက မင်းပျိုလွင်ကို ဘယ်လိုမှ မချစ်ပါနဲ့လို့ အသိပေး တားမြစ်ကန့်ကွက်ခဲ့ပေမယ့် နှလုံးသားကတော့ မြေမသိလိုက်ခင်မှာပင် မင်းပျိုလွင်ကို နေထိုင် အပြည့်ပေးထားခဲ့လေပြီ။

“မြေ”

“မြေကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

“မြေက ဘာကိုခွင့်လွှတ်ခိုင်းနေတာလဲ”

“ဦးခွန်ချိုင့်လိုချင်တဲ့ အဖြေကို မြေဘက်က အခုချိန်မှ မပေးနိုင်တဲ့အတွက်ပါ”

“မြေရယ်”

“ကိုယ်ကသာ မြေကို တောင်းပန်ရမှာပါဗျာ၊ ကိုယ်ဆန္ဒ စောသွားမိတာကို မြေနားလည်ပေးပါ”

မြေ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မှန်နေသည့် စဝ်ခွန်ချိုင့် မျက်နှာက ကြည်သွားသည်။ ကွန်ဖရာကိုမျှော်သော်လည်း ပေါ်မလာ။ စခန်းတစ်ခုလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသည့်အချိန် မှာ ပေါ်လာသူတွေက မင်းပျိုလွင်နှင့် တာဝန်ရှိသူတွေဖြစ်သည်။

တစ်ခဏအတွင်း တိုက်ပွဲသဘောမျိုး ဆဲဆိုပစ်ခတ်သံတွေ ဆူညံသွားသလို မြေမှာလည်း ဒီအဖြစ်မျိုးကို အခုမှ နဖူးတွေ့ခဲ့ တွေ့ ရင်ဆိုင်သူအဖြစ် ကြောက်စိတ်ဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ် ဆတ်တုန်လျက်ရှိသည်။

“မြေ ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ ဒါ ကိုယ်တို့ကိုလိုက်ရှာ နေတဲ့သူတွေပဲ၊ သူတို့ အချိန်မီရောက်လာတာ တော်သေးတယ်”

“ရှီး”

“ဒိုင်း”

“အမလေး”

သေနတ်ကျည်တစ်ခုက မြေတို့နားက ရှီးခနဲအော်မြည် ဖြတ်သွား၍ မြေ အလန့်တကြားအော်ခိုက်မှာ စဝ်ခွန်ချိုင့်က မြေ ကိုယ်လေး သိမ်းကျုံးဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး သူပါ မြေမှာဝပ်နေပါသည်။

“ဝပ်နေ မြေ”

“ဝပ်နေ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးနေရင် အန္တရာယ်ကို လက်ယပ်ခေါ်သလိုဖြစ်နေမယ် သိလား”

စဝ်ခွန်ချိုင့်ရင်ခွင်အောက်ကနေ မမြင်မစမ်းနှင့် မြေ ဦးခေါင်းလေးကို ပုတ်သင်ညှိုးအောင် ညိတ်ပြနေခြင်းကို စဝ်ခွန်ချိုင့် မြင်မည်မဟုတ်။

“ဒေါက်တာ ဒေါက်တာမြေ”

“ဦးခွန်ချိုင့်”

“ဟော ဒါ ဦးမင်းပျိုအသံပဲ ဦးခွန်ချိုင့်၊ သူ သူလိုက်လာပြီ”

ကိုယ့်အပေါ်ကျရောက်လာမည့် အသက်အန္တရာယ်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မြေနောက်ကို အရဲစွန့်ပြီးလိုက်လာသော မင်းပျို လွင်ကြောင့် မြေရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုနွေးထွေးလာသည်။

မြေအပေါ်မှာထားရှိသည့် သူ့ရဲချစ်မေတ္တာ အတိမ်အနက်ကို ဖွင့်ဟပြောနေစရာမလိုလောက်အောင် မေတ္တာထုကြီးစွာ သက်စွန့်ဆံ့ဖျားရောက်လာသူ။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ရှိပါတယ်”

စဝ်ခွန်ချိုင့်၏ တုံ့ပြန်အော်ဟစ်သံကို သူတို့ကြားပါစေမည် မြေ ကျိတ်ဆုတောင်းနေခိုက်မှာပင်

“ဒိုင်း”

“အား”

မြေတို့တဲကိုစောင့်သည့်လူကို သေနတ်ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“မြေ ဒီမှာ ခဏနေဦးနော်၊ ကိုယ်တို့ ဒီနေရာကလွတ်မယ့် နည်းလမ်း ရှာကြည့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သိပ်မကြာ။

ခဏအတွင်းမှာ သော့ကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဖွင့်ချိုးရိုက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားနေသံကို သေနတ်သံများ အော်ဟစ်သံများကြားမှ ရောထွေးထွက်ပေါ်လာတာကို ကြားလိုက်ရသည်။

သော့ မြန်မြန်ပွင့်ပါစေ။

ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေ။

“ဒုန်း”

“မြေ လာ လာ၊ သော့ပွင့်သွားပြီ ကိုယ်တို့ပြေးကြမယ်”

“ဘယ်ဟက်ကို ပြေးမှာလဲဟင်”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းကွပ်စွာကိုင်ထားသော်လည်း ဘယ်ကို ဦးတည်ပြေးရမည်ကို ဝေခွဲမရသေး။ စဝ်ခွန်ချိုင့်က အခြေအနေကို အကဲခတ်လေ့လာခိုက်ပြီးမှာ

“လာ ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ့”

စဝ်ခွန်ချိုင့်ဆွဲခေါ်ရာသို့ မြေ အပြေးလေးလိုက်ပါလာခဲ့

ပေမယ့် ဦးတည်ရာကိုကမသိ။ အမှောင်ထုထဲမှာပဲ စွတ်ပြေးနေ
ခိုက်မှာ

“မြေ မြေ”
“မင်း ဘယ်မှာလဲ”
“ဟင်”

မင်းပျိုလွင်၏ အော်ခေါ်နေသံက ရင်ကွဲလှမတတ်။ အပစ်
အခတ်တွေထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မြေကိုလိုက်ရှာနေခြင်းဟု
သိလိုက်တော့ မြေရင်မှာ ချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားသည်။

မတော်တဆများ သူ ဦးမင်းပျိုကို သေနတ်ကျည်ဆံထိမှန်
လိုက်မှဖြင့်။

“ဦးမင်းပျို မြေ ဒီမှာ”
“ဟာ”

“ဘာလို့အော်ရတာလည်း မြေရယ်”
စစ်ခွန်ချိုင်ထံမှ အသိပေးစကားသံက နောက်ကျသွားခဲ့

ပါပြီ။

“ဟိတ်ကောင်တွေ ဟိုနှစ်ယောက်လွတ်သွားပြီ”
“ခွေးမသား”

ဆဲဆိုသံများနှင့်အတူ မြေတို့ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ပစ်ခတ်
သံတွေ ဆူညံသွား၏။

“မြေ ဝပ်နေ ဝပ်နေ”

ရင်ကွဲမတတ် အော်ဟစ်သံကြီးနှင့် သတိပေးလိုက်သည့်
မင်းပျိုလွင်အသံက နုနယ်သောမြေနှလုံးသားထဲကို အနက်ရှိုင်းဆုံး
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသည်။ စစ်ခွန်ချိုင်နှင့် တွဲဆက်ထားသော
မြေလက်ကလေးလွတ်သွားသည်။

“မြေ ရှေ့မှာ ချောက်ကမ်းပါးရှိတယ်”
“ဒိုင်း”

စစ်ခွန်ချိုင် ပြေးဝင်လာပြီး မြေကို တွန်းဖယ်လိုက်၏။
“အား”

“ဟင် ဦးခွန်ချိုင်”
မြေကတခြားဘက်ကို လွတ်သွားပေမဲ့ စစ်ခွန်ချိုင် ချောက်
ထဲကျသွားသည်။

“ဦးခွန်ချိုင်”
“မြေ ပြေးတော့ ကိုယ့်ကိုထားခဲ့”

“ဦးခွန်ချိုင်”
စစ်ခွန်ချိုင်ကိုယ်ရှိရာ ချောက်ကမ်းပါးထဲကို မြေ ငုံ့ကြည့်

ပေမယ့် ဘာကိုမှ သည်းကွဲစွာမမြင်ရ။

“လုပ်ကြပါဦး လာကြပါဦး”
“ဒီမှာ ဦးခွန်ချိုင် ချောက်ထဲကျသွားပြီ”

“မြေ”
“မောင်လာပြီ မကြောက်နဲ့”

မင်းပျိုလွင်၏အသံက မြေကို အားတက်သွားစေသည်။

“မောင် မောင် မြေဆီကို အမြန်လာပါ၊ မြေကြောက်တယ်”

“ကြောက်တယ်”

“ဦးခွန်ချိုင့် ဦးခွန်ချိုင့်၊ ဟိုချောက်ကြီးထဲမှာ”

“မြေ”

“မောင်”

အားကိုးရာရှာတွေ့သွားတော့ ကလေးငယ်လို သူမနားအပြေးအလွှားရောက်လာသော မောင့်ရင်ခွင်ကြီးထဲ ပြေးဝင်ကာ ချစ်သူကိုယ်ကြီးကို လွတ်ထွက်သွားမည့်အလား အတင်းကြပ်ဆုံးသောလက်များဖြင့် မြေ ဖက်တွယ်ထားမိသည့် အဖြစ်ကိုလည်း သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိတော့ပါ။

“မြေကို ကယ်ပါဦးမောင်ရယ်၊ မြေ မြေလေ”

“ဟာ”

“မြေ မြေ”

မြေက မင်းပျိုလွင် ဘယ်လိုပင်ခါဟစ်ခေါ်နေသော်လည်း မကြားနိုင်ရှာတော့ဘဲ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်ခြင်း အစုအဝေးကို ပေါင်းစပ်စုဝေးလျက် သူရင်ခွင်ထဲမှာ သတိလစ်မေ့မျောလျက် ပျော့ခွေလျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေပြင်ကို မြေငေးကြည့်နေပါလျက် ဘာကိုမှမမြင်။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိသော သက်ပြင်းရှိုက်သံက ရေဖောင်စီးနေသော တင်ကျိုးတစ်အုပ်ကို အလန့်တကြား ပျံသန်းသွားစေနိုင်သည်ဟုမထင်။

သည်းခြေပျက်မတတ် ခံစားချောက်ချားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များနှင့်အတူ မြေရင်တွင်းမှာလည်း ဘယ်သူမှ မမြင်တွေ့နိုင်သော နှလုံးသား ပဋိပက္ခလေးတွေ ပြင်းထန်သည်ထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရ၏။

မကြာမီမှာပင် ပြတ်သားသော အဖြေတစ်ခုခုကို မြေဘက်က တိကျပိုင်နိုင်စွာ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။ ကြေကွဲခြင်းများဖြင့် ခြောက်သွေ့စွာ လောင်မြိုက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်နိုင်သလို ပျော်ရွှင်ခြင်းအသင်္ချေ။ ကြည်နူးခြင်း အနန္တ၊ ပြည့်စုံမီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

အထီးကျန်ဘဝကို သူမဘာသာ ဖန်ဆင်းတည်ဆောက် လို၍ အားလုံးနှင့်ဆေးရာအရပ်မှာ မြေတစ်ယောက်တည်း လာရောက် နေထိုင်ခဲ့ပါလျက်နှင့် ကံတရားက ဆန်းကြယ်စွာပင် မြေရှိရာအရပ် သို့ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်တွေကို ဆောင်ကျဉ်းနှင်းအပ်ခဲ့ပြန်သည်။

ဘဝဆိုသည်မှာ ရှုပ်ထွေးကောက်ကွေ့သော အဖြစ်အပျက် များစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော သဘာဝတရားမရှိခဲ့ပါလျှင်။

မြေ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း နက်ရှိုင်းရှုပ်ထွေးသော ဤနှလုံးသားအရေးမှာ ဤမျှတွေဝေစဉ်းစားဖို့ရာ အကြောင်းလည်း ရှိလာမည်မထင်။

အခုတော့ အတိုင်းအဆမဲ့ ခံစားချက်များကြားမှာ မြေ နှလုံးသားသည်လည်း မလူးသာမလွန်သာ။ သဲသောင်ကမ်းခြေကို နင်းဖြတ်ပြီး လေးလံသော ခြေအစုံဖြင့် တရွေ့ရွေ့ နင်းလျှောက် လျက် ကျောအခိုင်းမှာ

“မြေ့”

“ဪ မောင်”

မားမတ်ခန့်ညားသောအသွင်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပြုံးနေသော မောင့်မျက်လုံးများ မောင့်အပြုံးများတွင် မြတ်နိုးခြင်းအတိုပြီးလျက် ရင်တွင်းခံစားချက်ကို ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းမရှိ။

တိုးလျှိုးပေါက် လှမ်းကြည့်မြင်တွေ့နိုင်သည့် နှလုံးသားပိုင် ရှင်ကို တုံ့ပြန်ကြည့်ငေးနေမိသူက မြေ့ကိုယ်တိုင် မောင်နှင့်ထပ်တူ ညီသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာထုကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်နေခြင်းမှာလည်း

အံ့သြစရာ။

“မောင် ရပ်ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ မြေတစ်ယောက်တည်း မြစ်ပြင်ကိုငေးကြည့်နေတာလေးက သိပ်လှလို့ မနှောင့်ယှက်ချင်တာ နဲ့ ငြိမ်ကြည့်နေတာ”

“ပြောပါဦး မောင့်အချစ်တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေများ ဒီလောက်ကြီး တွေးနေတာလဲ”

မြေ့နားကိုလျှောက်လာရာမှ အတူယှဉ်ရပ်ခိုက် ကမ်းပေး လာသည့် မောင့်လက်အစုံကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း သော သူမဖယောင်းသွယ်လက်အစုံကို မောင့်လက်ဖဝါးအစုံထဲ ညင်သာစွာ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“ချစ်လိုက်ရတာ မြေ့ရယ်၊ မောင့်ဘဝထဲမှာ မြေ့ဆိုတဲ့ အချစ်သာမရှိရင် အခုချိန်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ အထီးကျန်နေ လိုက်မလည်းနော်”

“မောင့်နားမှာ ဂျူလိုင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ၊ ဘယ်မှာ အထီးကျန်လို့လဲ”

လှပစွာ ရောက်ရှိလာသော မြေ့ထံမှ ချစ်မျက်စောင်းဆုကို ကျေနပ်ကြည်နူးစွာခံယူလျက် တိုးသက်စွာ သူရယ်သည်။

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

“အဲဒါ မောင့်အချစ်များ မောင့်အပေါ် သဝန်တိုပြီး ချစ် စိတ်ဝင်လာနိုင်မလားလို့ပါဗျာ”

“ယောက်ျားတွေဟာ လျှာရိုးမရှိတိုင်း လိမ်ညာနေကြ တာပဲနော်”

“ချစ်က မောင်ပြောတာမယ့်ဘူးပေါ့လေ”

“ယုံနိုင်စရာမှမဟုတ်ဘဲ ဂျူလိုင်လေးသနားပါတယ်ကွယ်၊ အခုချိန် ကလေးမလေးခမျာ မောင့်စိတ်နဲ့ မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ဖြစ် နေရာတော့မှာပဲ”

“ဘယ်သူကို ပြောတာလဲ”

“မောင့်ဂျူလိုင်ပေါ့”

“မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်တဲ့သူက ဂျူလိုင်မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီက မြေရဲ့မောင်”

“ဘာလို့”

“ချစ်လို့လေ”

“အိုကွယ်”

အနမ်းသူခိုးလုပ်ရခြင်းအပေါ် မောင်က ကျေနပ်ကြည်နူး စွာရယ်သည်။

“မကျေနပ်ရင် မောင့်ကိုပြန်နမ်းလေ”

“မောင် သိပ်နစ်နာနေပါဦးမယ်”

“ဒါမျိုးတော့ နစ်နာချင်နာပါစေလေ၊ မောင့်ချစ်သာ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင်”

“တော်ပါ”

“မောင် သိပ်ပျော်နေတာ ချစ်သိလား”

ပြုံးလျက် မြေမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်းမေး တော့ မြေ ဦးခေါင်းလေးကို အသာငဲ့ပြီး ညင်သာစွာ ခါယမ်းပြ လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ မောင့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ပျော်နေ တာ မြေက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးဗျာ နှစ်ယောက်တွဲ၊ မောင်နဲ့မြေ အခုလိုပျော်ခွင့်ရအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ ကံတရားကြီးကို မောင်ဖြင့် သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“အဲဒီနေ့က မြေက မောင့်ကို မောင်လို့ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံလေး အခုထိနားထဲမှာ စွဲနေတုန်းပဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း ကောင် မလေး မောင့်ကို ဘယ်ထဲကကျိတ်ပြီး ချစ်နေတာလဲ”

“မချစ်ပါဘူး၊ မုန်းလွန်းလို့ သတ်တောင်သတ်ပစ်ချင်နေ တာ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ လူကိုများ သူပိုင်ပစ္စည်းကျနေတာပဲ၊ ဇွတ်အတင်း”

“ဟုတ်ပြီ အဲဒီဇွတ်အတင်းမှာပဲ မြေ မောင့်ကို ချစ်သွား တာဖြစ်ရမယ်”

“အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ သွား”

“ကြည့်စမ်း ကောင်မလေးရှက်သွားပြီ၊ လာ မောင့်ရင်ခွင် ထဲမှာပုန်းနေ”

နွေးထွေးကျယ်ပြန့်သော မောင့်ရင်ခွင်မှာ မြေကိုယ်လေး တင်းကြပ်စွာ ပိုက်ထွေးခြင်းခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကပဲ မြေရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်သော ခံစားချက်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။

ဒါ မြေတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် နောက်ဆုံးအမှတ် တရ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်

“ချစ်တယ်မြေရယ်”

“မြေလည်း မောင့်လိုပါပဲကွယ်”

မည်းနယ်ရောင် တောင်တန်းပြာတွေက မြေမျက်လုံးထဲမှာ ပို၍ စိမ်းညိုပြာမှောင်သွားသလို ထင်မိသည်။

“မြေ”

“ဟင်”

“လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

“မြေနဲ့ခွဲပြီး မောင်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး အရင်လက်ထပ်ပြီးမှ မြေစိတ်ကြိုက် စည့်ခံပွဲလုပ်ကြ ရင် မကောင်းဘူးလား”

ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသော မောင့်အမူအရာကို အမြတ်တနိုး ငေးကြည့်ရင်း မောင့်မျက်နှာကို အလွတ်ရသည့်အထိ တစ်စိတ်ချင်း တစ်ပိုင်းချင်း မှတ်သားနေမိသည်။

ချစ်သောမောင်။

ဒါမှမဟုတ် မြေ အသည်းနှလုံး။

မြေ အမြတ်နိုးဆုံး လူသားတစ်ယောက်။

“မြေ”

“မောင်ပြောတာ ကြားရဲ့လားဗျာ၊ မောင့်ကိုကြည့်နေလိုက် တာများ တစ်ခါမှမမြင်ဘူးတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မြေက အဲဒီလို စိုက်ကြည့် နေတာမြင်ရတော့ မောင်တောင် ရှက်ချင်လာပြီ၊ ဘယ်နှယ်လည်း မြေ မောင်က ချစ်စရာကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ခေါင်းမညိတ်နဲ့ ပါးစပ်ကဖြေ”

“ဘယ်လိုဖြေဖြေပေါ့၊ မောင်ကလည်း”

“မရဘူး၊ မြေနှုတ်ဖျားက ပြောတာပဲ ကြားချင်တာ”

ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို ဆိုလာတော့ မြေက မြတ်နိုးနှစ်သက်စွာ ပြုံးသည်။

“ချစ်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မောင့်ကို မြေချစ်တယ်”

“အခုလည်းချစ်တယ်၊ နောင်ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ မြေ ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးက မောင်ပဲ”

ဒါပေမယ့် ချစ်ခြင်းနဲ့ လက်ထပ်ခြင်း မညီနိုင်ဘူးဆိုတာ

ကိုတော့ မောင်လည်းသိမှာပါကွယ်။

ချစ်သူတိုင်း မညားနိုင်ကြသလို ညားသူတိုင်းလည်း ချစ်နေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ငဲ့ညှာ ထောက်ထားစရာတွေကြောင့်။

“မောင်ဝမ်းသာလိုက်တာ ချစ်ရယ်၊ မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ မမုန်းရဘူး၊ အမြဲချစ်နေရမယ်နော်”

ညီမဖြစ်သူနွေးကြောင့် မောင့်ကို ခါးခါးသီး မုန်းတီးခဲ့သည့် နေ့ရက်များသို့ မောင် ရည်ညွှန်းပြောဆိုလိုရင်းဖြစ်ကြောင်း မြေဘက်က ခံစားနားလည်သဘောပေါက်ပေမယ့် မောင်ကတော့ မြေအခြေအနေကို စာနာနားလည်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

“မောင်ကသာ မြေကို မုန်းသွားမှာပါလေ”

“မြေကို မောင်က ဒီလောက်ချစ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ မောင်က မောင့်အချစ်ကို မုန်းသွားရမှာလဲ”

“မုန်းစရာဖြစ်လာတဲ့တစ်နေ့ပေါ့”

“စိတ်ချ၊ ဘယ်တော့မှ အဲဒီနေ့ ရှိမလာစေရဘူး”

“မောင့်စကားကို မြေ မှတ်ထားပါ့မယ်”

“မှတ်ထား...မှတ်ထား၊ မောင့်ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးမိန်းမဟာ ဟောဒီက မောင့်ချစ်တစ်ယောက်တည်း”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်”

“ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ် ကျေးဇူးတင်စရာလား၊ အရူးမလေး”

“ဟုတ်တယ်၊ မြေရူးနေတယ်”

မုန်သောစကားကို ဝန်ခံလိုက်ခြင်းဟု မောင်ကမသိ။ တင်းကြပ်သော မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ မြေကိုယ်လေး နွေးနေသည်။ ထိုခိုလှုံရာရင်ငွေ့သည်က မကြာမီ သူမထံပါး အဝေးဆုံးအရပ် တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိသွားမည့်အရေးကို တွေးမိတော့ မောင့်ရင်ခွင်မှာ မြေမျှတ်နှာလေးကို ဝှက်ကွယ်ငြိမ်သက်ထားမိသည်။

မြေအသံက သူမမျက်နှာလေးကဲ့သို့ပင် ညင်သာသိမ်မွေ့ အေးချမ်းစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့ စဝ်ခွန်ချိုင်ရင်ထဲမှာ ပို၍မွန်းကြပ် ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“ကိုယ့်အတွက် လျော်ကြေးမလိုပါဘူးမြေ”

“မြေပေးအပ်မှာ ချစ်မေတ္တာပါ။ ဒါကို ဦးခွန်ချိုင် မလိုအပ်ဘူးဆိုရင်တော့”

“မြေရယ် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ့်ကြောင့် မြေ နောင်တ ရနေမှာကိုပဲ ကိုယ်ကြောက်နေတာပါ။ ကိုယ့်လိုဒုက္ခိတက”

“အချိန်မရွေး ပြန်ကောင်းလာနိုင်တယ်လို့ ပြောထားပြီး သားလေ၊ တတ်ကျွမ်းတဲ့ အထူးကုသမားတော်ကြီးတွေနဲ့ ဆက်ပြီး ဆေးကုသရင် ပျောက်မယ်ဆိုတာ ဦးခွန်ချိုင် မယုံဘူးလား”

“ပြီးတော့ ရှင်နားမှာ သမီးနဲ့အတူ မြေရှိနေမှာဆိုတော့”

“မြေရယ်”

မြတ်နိုးစွာ မြေလက်အစုံကို ဆွဲယူရှိုက်နမ်းသူ၏ မျက်နှာ ပေါ်က ဝမ်းသာခြင်းပီတိကို မြေ ကျေနပ်စွာငေးကြည့်ရင်း အနူးညံ့အချိုသာဆုံး အပြုံးဖြင့် စဝ်ခွန်ချိုင်လက်များကို သူမလက်များ ဖြင့် ပြန်လည်ဆုပ်ယူလိုက်ပါသည်။

“အခုချိန်ကစပြီး မြေတို့ ပျော်ရွှင်စရာမိသားစုလေး ဖြစ်လာမှာပါ ကိုရယ်”

“မြေ မြေရယ် ကို သိပ်ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်း

အခန်း (၂၁)

စဝ်ခွန်ချိုင်က မြေမျက်လုံးအစုံကတစ်ဆင့် မြေနှလုံးသားကို ဖွေရှာနေကြောင်း မြေသိသော်လည်း သူမအကြည့်များကို စဝ်ခွန်ချိုင်မျက်ဝန်းအစုံမှ ဖယ်ရှားလွှဲကွယ်ခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

ရဲရင့်ပြတ်သားသော အကြည့်ထဲမှာ မည်သည့်နောင်တမှ စွန်းထင်ခြင်းလည်းမရှိ။ ပကတိကြည်လင်ဝိုင်းစက်နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံမှာ အပြစ်ကင်းစင်ခြင်းသည်သာ ကြီးစိုးလျက်။

“ဟင်း”

ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရှိက်သံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သလို စဝ်ခွန်ချိုင်၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း ညင်သာစွာ ခါယမ်းခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့မြေကြားမှာ တစ်ခုခုတော့ လွဲမှားနေပြီ”

“မြေရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ လုံးဝမမှားပါဘူး”

ကို မသိတော့ပါဘူးအချစ်ရယ်**

မပြောတတ်ရင် ဘာမှမပြောနဲ့လေ

ဟင့်အင်း မြေ့ကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့

ဘာဖြစ်လဲဟင်

မြေ့ကို သိပ်သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်

ဦးခွန်ချိုင်ရယ်

မည်သည့်ဂုဏ်ပကာသနမှ မဖက်။ မည်သည့် အဆောင် အယောင် အခမ်းအနားမှမပါ။ စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့် မြေ့တို့မင်္ဂလာပွဲကို တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ရေးထိုးအတည်ပြုပြီး အိမ်မှာပဲ ဘုန်းကြီးပင့်၍ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ဖြင့် အကျဉ်းရုံးပြီးစီးစေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးလူသားများက စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့် သမီးငယ်လေးစန်းဖြစ်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး မြေ့၏အပြုံး မျက်နှာကို တစ်မိမိကြည့်မဝ။ မြေ့လှုပ်ရှားသမျှအားလုံး မြတ်နိုး ချစ်မင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ငေးလျက်။

ကိုယ် အိပ်မက်မက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်

သိချင်ရင် လက်တွေ့ပြမယ်လေ

ကဲ

တကယ်နာတယ်ကွ

ပြုံးနေသော စဝ်ခွန်ချိုင် မျက်နှာမှာ ကြည်နူးခြင်းတွေ ထပ်ဆင့်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး မြေ့ရယ်တော့ သူ့ပါ ရှက်ပြုံးနှင့်အတူ

လိုက်ရယ်သည်။

သိပ်ချစ်တာပဲ မြေ့ရယ်

မြေ့လည်း အတူတူပါပဲရှင်ရယ်ဆိုသည့် စကားမျိုး မပြော ပါ။ ပြုံးလျက်ပင် သူ့မလုပ်စရာရှိသည်များကို သွက်လက်ဖျတ် လတ်စွာ ရှင်းလင်းနေပါသည်။

လက်ထပ်သည့်နေ့မှာပင် စန်းဗီလာမှာ မြေ့ အတူလိုက်နေ သည်။ စဝ်ခွန်ချိုင် အပါအဝင် အားလုံးက မြေ့ကို ဝမ်းပန်းတသာ လေးလေးစားစား ကြိုဆိုလက်ခံကြသည့်နေရာ။

မြေ့

ရှင်

ကိုကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားရဘူးနော်

ခွဲနေချင်မှတော့ ဘာလို့ ဒီမှာလာပြီး အတူတူနေနေစရာ လို့လဲ

အခုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကျရင်

နောက်ကျရင် ဘာဖြစ်လဲ

ကိုကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နဲ့လို့ ပြောတာ

ချစ်ခြင်းတို့ ပြည့်လွှမ်းနေသော မြတ်နိုးကြည့်က နူးညံ့ ရွှန်းလဲ့နေ၏။ မြေ့ကို စဝ်ခွန်ချိုင်သည်မျှ မြတ်နိုးတွယ်တာသည် ကို မြေ့ ခံစားနားလည်ပါသည်။

**တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့သင့်တဲ့အချိန်ကြရင်တော့

လည်း တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာပေါ့ရှင်”

“ဟင်”

အံ့ဩထိတ်လန့်သော မျက်နှာနှင့် မြေကိုကြည့်လာသူကို ကြည့်ပြီး မြေချစ်စနိုးပြုံးသည်။

“အခု မြေရေချိုးမယ်၊ ဒီတော့ ကိုကို တစ်ယောက် တည်းထားခဲ့မှဖြစ်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“မြေရယ်”

ပြုံးပျော်သွားသည့် စဝ်ခွန်ချိုင်မျက်နှာပေါ်က ချစ်ခြင်းကို မြေ မြင်ရသည်။

“ခဏနေရင် သမီးလေးနဲ့အတူ ထမင်းစားကြမယ်နော်၊ ကို အခု ဒီနေရာလေးမှာ လေကောင်းလေသန့်ရှူရင်း ခဏနေခဲ့ ဦး”

စဝ်ခွန်ချိုင်ထိုင်နေသည့် လက်တွန်းလှည်းလေးကို မြေက ပြတင်းတံခါးနားကို အသာအယာ တွန်းရွေယူသွားပြီး အေးမြသော နေရာလေးမှာ ထားပေးသည်။ မြေကိုယ်လေးကို တွန်းဖယ်ပြီး မြေကိုယ်စား ဓားစာခံအဖြစ် ချောက်ကမ်းပါးထဲ ထိုးကျသွားသည့် ထိုညက စဝ်ခွန်ချိုင်ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းရှိ အကြောအာရုံကို ချို့ယွင်းမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ စဝ်ခွန်ချိုင်ရောက်လာပြီး မြေကိုယ်လေးကို ဘေးလွတ်ရာသို့ အချိန်မီ တွန်းပို့ဟန့်တားနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့လျှင် အခု

စဝ်ခွန်ချိုင် ခံစားရသည့် ဝေဒနာကို မြေကိုယ်တိုင် မလွဲမသွေ ခံစားရပေလိမ့်မည်။

ဒုက္ခိတာဘဝ။

သမားတော်ကြီးများ၏ အဆိုအရ အချိန်မရွေး ပြန်ကောင်း လာနိုင်သည်ဆိုပေမယ့် အချိန်အတိအကျကို မသိရ။ ယောက်ျားကြီး တန်ခဲ ဒုက္ခိတာဘဝအတွက် မျက်ရည်ကျခဲ့ရသော စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့် အတူ ကျခဲ့ရသည့် မြေမျက်ရည်တွေက စဝ်ခွန်ချိုင်ကို ဖြေသိမ့် စရာ ဖြစ်မလျှာနိုင်ခဲ့မှန်း ထိုအချိန်ထဲက မြေ နားလည်ခဲ့သည်။

တိုက်ပွဲမှာ ကွန်ဖရာကို အသေမိသည်။ ဦးစစ်ကောင်းက လွတ်သွားပြီး သူ့တပည့်တချို့ကိုမိသည်။ စဝ်ခွန်ချိုင် ဒုက္ခိတဖြစ်သွား သည်။ မင်းပျိုလွင်က မြေချစ်သူဖြစ်လာသည်။ ထို့အတွက် အကျိုး ဆက်က မြေထဲရောက်လာသော စာတစ်စောင်နှင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ သည်။

ဇာက မင်းပျိုလွင်မာမိဆီကစာ။ မြေကို လက်ထပ်ဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေသူအဖြစ် မင်းပျိုလွင်က သူ့မာမိကို သူနှင့် လက်ထပ်မည့် မြေအကြောင်း တင်ပြခဲ့ပုံရသည်။ ရိုးရှင်းသော မြေဘဝခရီးလမ်းက သာယာဖြောင့်ဖြူးလျက် မည်သည့်အမည်း စက်မျှ စွန်းထင်းခြင်းမရှိခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း...

ကလေးတစ်ယောက်ဖခင် မုဆိုးဖို စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့် တောထဲ မှာ နှစ်ညကြာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ကိစ္စများကြောင့် သူ့သားနှင့် ဘယ်လို

မှ သဘောမတူနိုင်ပါဟုဆိုသော ရာဇသံနှင့်အတူ မိဘက ခွင့်ပြုချက်မပြုဘဲ လက်ထပ်မည့်နေ့မှာပင် အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ခြင်းနှင့် အသိအမှတ်ပြု လက်မခံနိုင်ခြင်းဆိုသည့် ကြေငြာကို ထည့်သွင်းရမည်ဟု အတိအလင်း ဖော်ပြခဲ့သော မင်းပျိုလွင်မာမီ၏ ဒေါသ။

ထိုစာကို မင်းပျိုလွင်ကို ပေးသိခြင်းမပြုတော့သော်လည်း သူ့မာမီ နေမကောင်း၍ အမြန်ပြန်လာပါဆိုသော ဖုန်းကြောင့် ချက်ချင်းပင် မင်းပျိုလွင် ရန်ကုန်ပြန်သွားသည်။ ထိုနေ့ညနေက သူနှင့်မြေတို့ နောက်ဆုံး အမှတ်တရ ဆုံစည်းခဲ့ရသောနေ့။

မင်းပျိုလွင် ထွက်သွားပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့် မြေ လက်ထပ်သည်။ စနိုးဗီလာမှာနေသည်။ လက်ထပ်ခြင်း ကိစ္စကို မောင်မသိ။ မြေဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားသည်။ သို့သော် တစ်ပတ်တိတိအကြာမှာ မြေလက်ထပ်တာကို မောင်သိသွားခဲ့သည်။ သတင်းစာထဲမှာလည်း မြေတို့လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း ပါလာသည်။

မောင်ထံမှ ငြိမ်သက်နေမြဲ။

စဝ်ခွန်ချိုင်က မြေနှင့်မောင်တို့ကိစ္စကိုမသိ။ မြေကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေသူအဖြစ်သာ မောင်အပေါ် နားလည်ထားသည်။ မြေကလည်း သူမတို့အဖြစ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ရှင်းလင်း ထုချေခြင်းမပြု။

သူမလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ စဝ်ခွန်ချိုင်တို့

သားအဖကို ကြင်ကြင်နာနာ ပြုစုစောင့်ရှောက်မည်။ နှလုံးသားခံစားချက်များကို ရှေ့တန်းတင်သော ကာလက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ မောင်မာမီရဲ့စာက မြေကို ပြတ်သားဖို့ ဖိအားပေးခြင်းဆိုသည်ကိုက မောင်မသိ။

မြေကိုယ်တိုင်လည်း မောင်ကို အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်နေမိသည်ပဲထားဦး။ ကိုယ့်ကိုအလိုမရှိသူ၊ မကြည်ဖြူသူများနှင့် ပေါင်းစပ်ဆုံစည်းရန် စိတ်ဆန္ဒမရှိ။ မြေကို လိုလားတောင့်တနေသော စဝ်ခွန်ချိုင်တို့သားအဖသည်က မြေမရှိလျှင် သူတို့ဘဝတွေ ပါ ပျောက်ဆုံးရတော့မည့် အခြေအနေ။

“မာမီ”

“ဟော သမီးလေးပါလား၊ လာ လာ”

ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသော သမီးငယ်ကိုယ်လေးကို ပွေယူမြှောက်ချီလိုက်တော့ စနိုးလေးက ရယ်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို အပြုံးဖြင့် မြတ်နိုးစွာကြည့်ငေးနေသူက စဝ်ခွန်ချိုင်။

အားလုံးပျော်သဖြင့် မြေ စိတ်ချမ်းသာသည်။ မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းအပေါ် မြေ ကျေနပ်သည်။ အချစ်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်မှန်သော်လည်း အချိန်က ဝေဒနာကို ကုစားသွားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“ကိုရေ သမီးနဲ့အတူ နေ့လယ်စာ စားကြမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အလုပ်ကို ထွက်စာတင်လိုက်သည့်အတွက် မိသားစုကို အချိန်ပြည့်ပေးနိုင်သူ ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုရော မိခင်မေတ္တာ ငတ်မွတ်တမ်းတနေသော စနိုးလေးကိုပါ ကောင်းစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့သည်။

“မမမြေ့တဲ့ ဖုန်းလာနေပါတယ်”

အိမ်ဖော်မလေးက လာပြောသည်။

“ခဏလေးနော် သမီးလေး”

မြေ့ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် စနိုးလေးကို လက်ဖက် ရည်ပွဲမှာ စပ်ခွန်ချိုင့်နှင့်အတူ ထားခဲ့ပြီး သူမအတွက် ချထားသည့် ဖုန်းကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“မောင်ပါ မြေ့”

“အို”

လက်ထဲကဖုန်းခွက်ကို လွတ်မကျအောင် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်ကပင် ရင်ခုန်သံတွေ တဒုတ်ဒုတ် ကြမ်းရမ်းစွာ မြည်ဟီးလာ၏။

ဟင့်အင်း မဖြစ်ရဘူး။

မဖြစ်သင့်တော့ဘူး။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းစမ်း မြေ့။ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ဖြစ်အောင် အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး ထိန်းလိုက်သည်။ ဒါ မလွဲမသွေ

ကြုံရမဲ့အခြေအနေပဲ။

ဘာစိတ်လှုပ်ရှားစရာရှိလဲ။

“ပြောပါ”

“ဒီညနေ မြေ့နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ မောင်တို့ နောက်ဆုံးဆုံးခဲ့ တဲ့နေရာလေးကို လာပါ၊ မြေ့ မလာမချင်း မောင်စောင့်နေမယ်”

မြေ့ ဘာမှမပြောရသေးခင် မောင်က အရင်ဦးအောင် ဖုန်းချသွားသဖြင့် ဖုန်းလိုင်းက ပြတ်တောက်သွားသည်။

နောက်ဆုံးဆုံးခဲ့တဲ့ နေရာလေးတဲ့။ လက်ထဲကဖုန်းကို အသာပြန်ချလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ မောင် မြေ့ရှေ့ကို ရောက် လာခဲ့ပြီပဲ။

“ဘယ်သူလဲမြေ့”

“ဆေးရုံကပါ ကိုရယ်၊ လာ သမီးလေး ဖေဖေကြီးရော သမီးရော ဆေးသောက်ပြီး နေ့ခင်းတစ်ရေး အိပ်ကြရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

စနိုးလေးက ပြုံးနေသည်။

မြေ့ကို မာမိချင်းထပ်အောင်ခေါ်ပြီး ညအိပ်တာပင် သား အဖသုံးယောက် အတူအိပ်ရမှ ကျေနပ်သူလေးဖြစ်သဖြင့် မြေ့က စနိုးလေးကို ညတိုင်း အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များ ပြော၍ ချောသိပ်နေကျ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါတိုင်း စပ်ခွန်ချိုင့်က ချစ်မြတ်နိုးသော မျက်လုံး

လက်လက်များဖြင့် မြေကို တစ်ချိန်လုံး ငေးကြည့်နေတတ်သည်။

“ညနေ ငါးနာရီလောက် မြေ ဆေးရုံကို ခဏသွားစရာ ရှိတယ်ကို”

“သွားလေ”

“သိပ်မကြာပါဘူး၊ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှင်းရုံပါ”

“ကိုကို အဲဒီလောက်ကြီး ရှင်းပြနေဖို့မလိုပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်လို ဒုက္ခိတကြီးနားမှာ အချိန်ကုန်နေတဲ့ မြေကိုကြည့်ပြီး ကို သိပ်သနားတယ်သိလား”

ရင်မှ လှိုက်လှဲစွာ ထွက်ပေါ်လာသော စကားဖြစ်သည့် အတိုင်း စင်ခွန်ချိုင့်မျက်နှာမှာ နူးညံ့ကြင်နာခြင်းဖြင့် ပြည့်လွမ်းနေခြင်းအပေါ်မှာ မြေ စာနာစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဇနီးသည်တစ်ယောက်က ကိုယ့်ခင်ပွန်းကို ပြုစုတာပဲ ကိုရယ်၊ ကိုအမြင်မှာ မြေက သနားစရာဖြစ်နေလို့လား”

“ကိုယ်ဆိုလိုတာက”

“တော်ပါပြီကိုရယ် ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်အောင် နေစမ်းပါ၊ တခြားဘာကိုမှ ခေါင်းအလေးခံပြီး တွေးမနေနဲ့သိလား”

“မာမိ”

“ဟော သမီးလေးခေါ်နေပြီ၊ မြေ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ကို”

“မြေရယ်”

ကြင်နာမြတ်နိုးခြင်းများစွာ ချစ်သူ၏အမည်ကို ဆိုသည်း မိသူရင်ထဲမှာ ဖော်ပြရန်မစွမ်းနိုင်သော ခံစားချက်များ ရှိနေခြင်းကို မည်သူမျှမသိပါ။

အခန်း (၂၂)

“မင်းညီမနွေးအတွက် လက်တုံ့ပြန်လိုက်တဲ့ ကလဲ့စား ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကြိုက်သလိုယူဆနိုင်ပါတယ်”

နီရဲခက်ထန်သည့် မျက်နှာက တင်းမာနေသလို မြေမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးအစုံကလည်း မီးတောက်လှမတတ် ခံပြင်းနာကြည်းခြင်းနှင့် တခြား အမျိုးအမည် ခွဲခြားရခက်သော ဝေဒနာများ အထင်ရှား တွေ့မြင်နေရခြင်းကို စိတ်မကောင်းပါ။

မောင် ကြိုက်သလို ယူဆပါလေ။

မောင်အပေါ်မှာ မြေ နာကျင်ခဲ့သလို မြေအပေါ်မှာလည်း

မောင် ပြန်ပြီးမုန်းတီးလိုက်ပါ။

မြေ ကျေနပ်တယ်။

“အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ မိန်းမ၊ မင်းကို ဒီလောက်ထိ

ရက်စက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး”

“မင်းမှာ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားမှ ရှိရဲ့လားဟင်”

“အဲဒါကို ကျွန်မလည်း စဉ်းစားနေတယ်”

“ဘာ”

“မင်း...မင်း”

“ရိုက်ချင်ရင်ရိုက်လိုက်ပါ။ တစ်ခါတလေ စိတ်ကိုထိန်း ချုပ်မထားဘဲ ထွက်ပေါက်ပေး လွတ်လပ်ခွင့်ပြုလိုက်တာလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲမဟုတ်လား”

အံ့ဩနာကျင်သွားသော မောင်မျက်နှာက ကြည့်ရက်စရာ မရှိ။ မြေစကားက မောင်ယောက်ျားမာနကို ထိခိုက်သွားစေသည် ဟု ဆိုလျှင် မောင်မာမီထံမှ စကားလုံးတိုင်းကလည်း မြေ၏ မိန်းမဘဝဖြစ်တည်မှု တံတိုင်းကို ရက်စက်စွာ ဖြိုချခြင်းဟု မောင် သိသင့်သည်။

“မြေ သိပ်ပြောင်းလဲသွားပြီပဲ”

ဘာကြောင့် မြေ ပြောင်းလဲသွားရသလဲဆိုတာ မောင် မသိချင်ဘူးလားဟု မြေ မမေးပါ။ ဟိုးအဝေးမှာ ပျံသန်းသွားသော ငှက်တစ်အုပ်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အစထဲက ဒီလူကိုလက်ထပ်ဖို့ မင်းဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ရင် ဘာလို့ မောင်အချစ်ကို လက်ခံခဲ့သေးလဲ”

“ကျွန်မ လက်ခံခဲ့သလား”

“အေး ဇွတ်အတင်းအပေးခံခဲ့ရလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်း မောင့် အချစ်ကို လက်ခံခဲ့တယ်၊ မောင့်ကိုချစ်ခဲ့တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းမလိမ့်နဲ့၊ မင်း မောင့်ကိုချစ်တာ မောင်သိတယ်၊ ဘာကြောင့် စပ်ခွန်ချိုင့်ကို ရုတ်တရက် ဖြုန်းစားကြီး လက်ထပ်လိုက်ရသလဲ ဆိုတာကိုသာမသိတာ”

“တစ်ခုပဲ ဟိုလူက မင်းကြောင့် ဒုက္ခိတဖြစ်သွားရတဲ့ အတွက် မင်းကိုယ်မင်း လျော်ကြေးအဖြစ်ပေး”

“ဦးမင်းပျို”

မြေအသံက ဆတ်ဆတ်ခါသွားသလို မျက်နှာထားက လည်း တင်းမာသွားတာကို မင်းပျိုလွင် နာနာကြည်းကြည်း စူးစိုက် ကြည့်လျက် အံ့သြငြိမ်သက်နေ၏။

“ဦးမင်းပျိုတဲ့လား၊ ဟုတ်လား မြေ”

“ရှင် မြေအသားကိုမထိနဲ့နော်”

မြေက သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ပေါ် ကျရောက်လာသော မင်းပျိုလွင်လက်အစုံကို ဖယ်ရှားဖို့ကြိုးစားသည့် မြင်ကွင်းက မင်းပျို လွင်ရင်ကို တည့်တည့်လာထိသည်။

“ထိတယ်ကွာ၊ ထိတယ်၊ ထိရုံတင်မကဘူး ဟောဒီလို ဟောဒီလို”

“ဦးမင်းပျို...ရှင် ...ရှင်”

“အို”

ဘီလူးတစ်ကောင်လို ကြမ်းရမ်းသော မောင့်လက်ထဲမှာ မြေတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကြေကွဲနေပါလျက် မျက်ရည်မကျအောင် ကြိုးစားအံ့ကြိတ်ထားမိသည်။ အခွင့်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင့် ရင်ဘတ်ကို တအားဆောင့်တွန်းလိုက်ချိန်မှာ လူချင်းကွဲကွာသွား သည့်နှင့် နေရာက ချာခနဲလှည့်ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“မြေ”

“နေဦး”

နောက်ပါးဆီမှ မောင့်ခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း လှည့် မကြည့်။ ချစ်သူနောက်ကို အမိပြေးလိုက်သွားပြီး ဟန့်တားလိုစိတ် ကို ချုပ်တီးမျှသိပ်ရင်း လက်သီးနှစ်ဘက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိ သည်။

ဟိုတုန်းက ဆိုင်ပေမယ့် မပိုင်သည့်ဘဝ။ အခုတော့ မြေကို ဆိုင်လည်းမဆိုင်သလို ပိုင်လည်းမပိုင်တော့ဘူး။

“မင်းအစ်ကိုကြောင့် သူ့ညီမသေရပါတယ်လို့ ပြောထား တဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ မင်းက သွားချစ်မိတာကိုးကွ၊ ဟိုကလည်း သူ့ညီမခံစားရသလို ပြန်ခံစားရအောင် မင်းအသည်းကို ခွဲခဲ့တာပဲ နေမှာပေါ့”

ကိုကိုမင်းညိုအသံက ပေါ့ပါးလိုက်ပါတိ။ ခံစားချက် ကင်းမဲ့စွာ ဘာတာဝန်မှမရှိသော အသံနှင့် စကားလုံးများ။

အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ဘာတစ်ခုမှ သိခွင့်မပေး

ဘဲ သွေးအေးစွာ ရက်စက်ခဲ့သော မြေဟာ ကိုကိုပြောသလို သူ့ညီမ နွေးအတွက် လက်တံ့ပြန်လိုစိတ်နဲ့ သူ့ကို ကလဲ့စားချေရုံသက်သက် ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့ခြင်းများလား။

ခြေအံ့တို့ အရှေ့မှာ လက်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားသော အရာလေးကို ငဲ့အကြည့်

“ဟင်”

မြေရဲ့ဆွဲကြိုးလေးပါလား။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ချိန်မှာ ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော မြေဆွဲကြိုး လေးကို ကောက်ယူပြီး လက်ထဲမှာ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိ သည့်အခိုက်မှာပင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုအုပ်စိုးလွှမ်းခြုံ လာ၏။

မြေရယ်။

ဘာအတွက်ကြောင့်လည်း အချစ်ရယ်။ နွေးအတွက် ကလဲ့စားချေဖို့အတွက်ဆိုရင်တော့ မင်းအကြံအောင်မြင်ပါတယ်။

မြေကို မောင် အရုံးပေးခဲ့ပါပြီအချစ်ရယ်။ မင်းတည် ဆောက်တဲ့ ဘဝလေးမှာ ထာဝရပျော်ရွှင်ပါစေ။

မြေနှင့်လက်ထပ်မည့်အကြောင်း မာမီကို အသိပေးပြီး နောက်မှာ မြေနှင့်သူ့ကို လုံးဝသဘောမတူပါကြောင်း မာမီဘက် က ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက်ပါသည်။ အကြောင်းပြချက်က မုဆိုး ဖိုကလေးတစ်ယောက်အဖေနှင့် တောထဲမှာ နှစ်ညတိတိ ပျောက်ဆုံး ခဲ့သည့်အတွက် သံသယဖြစ်ဖွယ်ကိစ္စအဖြစ် ဘာနှင့်မှ ဖြေရှင်း၍

မရ။

ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ဂုဏ်ကြေးရှင်အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ် သော မိသားစုအရေးအခင်းကိစ္စ ဖြစ်သည့်အလျောက် အားလုံးက လည်း မာမီသဘောဆန္ဒနှင့် တစ်ထပ်တည်းသာဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုထက်ပို၍ ဆိုးရွားစေသည့်အဖြစ်က ကိုကိုနှင့် မြေညီမနွေးတို့ ရှိခဲ့ဘူးသော အတိတ်ဇာတ်လမ်းမှာ မင်းပျိုလွင်က ဓားစာခံဖြစ်ရ သည်ဆိုသည့်အချက်က ထိပ်ဆုံးက ပါလာသည်။

မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်စကားပြောခိုက်မှာ မြေ လက်ထပ်သတင်းက မင်းပျိုလွင်ကို ခါးလည်က ဖြတ်ရိုက်ချလိုက် သလို ဆိုးရွားပြင်းထန်သော ဝေဖန်မှုတွေကြားမှာ ခေါင်းဖော်မရ ဖြစ်နေခဲ့၏။

သူ့ညီမအတွက် လက်စားချေတာလား။ တမင်အသည်းခွဲ ဖို့ ကြိုတင်ကြံစည်ခဲ့တာ။ ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ။

စကားသံတွေ အခုတော့ မြေကိုယ်တိုင် သူ့ကို ခါးသီး ပြတ်တောက်စွာ စိမ်းကားရက်စက်ခြင်းတွေနဲ့ မယုံနိုင်အောင် ဆီးကြို လိုက်ပါရောလား။

မင်းပျိုလွင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ အချစ်ဆုံး ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီဟု သိလိုက်ရချိန်ထဲက ဤရေမြေမှာ သူမနေလို။ ကိုကိုရှိရာ နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်။ ဟိုရောက်မှ ပညာသင်ရင်း အထူးကုဘွဲ့ယူတော့မည်။ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာစရာအကြောင်းမရှိတော့။

အမှောင်ထုလွှမ်းနေသော်လည်း နေရာမှမလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေဆဲ။

“မြ”

“ရှင်”

“နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ပါကို”

“ဆေးသောက်ပြီး အနားယူလိုက်လေ၊ ကိုယ်တို့သားအဖ ကြောင့် မြေ လူရောစိတ်ရော ဘယ်လောက်ပင်ပန်းနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်”

ဝမ်းနည်းအားငယ်စကားကို ဆိုနေသော စဝ်ခွန်ချိုင့်ကို ကြည့်ကာ မြေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့်အတွက် ခင်ပွန်းသည် လက်များကို အားပေးနှစ်သိမ့်လိုစိတ်နှင့် သူမလက်ကလေးများဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အားငယ်စကားတွေဆိုနေရတာလဲ ကိုရယ်၊ ကို အဲဒီလိုပြောတိုင်း မြေရှင်မှာ ဘယ်လောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာ ကိုသိလား”

“ကိုကြောင့် မြေ စိတ်ထိခိုက်သွားရင် ကို တောင်းပန် ပါတယ်၊ ဘာအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုက မြေပျော်နေ စိတ်ချမ်းသာနေ ကိုသာ မြင်ချင်တွေ့ချင်သူကွယ်”

“မြေလည်း ကိုလိုပဲ ကိုပျော်နေတာ၊ စိတ်ချမ်းသာနေတာ ကိုပဲ အမြဲမြင်ချင်တွေ့ချင်နေသူပါ ကိုရယ်၊ နောက်ဘယ်တော့မှ

မြေ စိတ်ထိခိုက်မယ့် စကားမျိုး မပြောပါနဲ့ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ မြေရယ်”

“လာ မြေတို့ ခြံထဲမှာ အတူလျှောက်ကြမယ်”

ပါးစပ်က ခြံထဲမှာအတူလျှောက်ကြမည်ဟု ဆိုသော် လည်း တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ မြေက စဝ်ခွန်ချိုင့်လှည်းလေး ကို ခြံထဲသို့ တွန်းယူသွားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည့်အတွက် စဝ်ခွန်ချိုင့် ပျော်ရ သလို သူလိုဒုက္ခိတဘဝထဲကို ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ဝင်ရောက်လာသူ လေးကြောင့်လည်း သူ့ရင်မှာ နာကျင်ထိခိုက်ရပါသည်။ မြေကို သူ့ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို သတ္တိရှိရှိ လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ရသည့် မြေစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားအထင်ကြီး သည်။

ကျေးဇူးလည်း တင်မိသည်။ မြေကြောင့် သူတို့သားအဖ ဘဝ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရတာမှန်ပေမယ့် မြေ မပျော်တာကို စဝ်ခွန်ချိုင့် သိသည်။ ခံစားနားလည်နေသည်။

မြေ အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသူက စဝ်ခွန်ချိုင့်မဟုတ်။ ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်သာ ဖြစ်ကြောင်း သူသိခဲ့ချိန်မှာ မြေကို လက်ထပ်ပြီးမှဖြစ်သည်။ သူတို့သားအဖအပေါ် ထားသည့် မြေထံ မှမေတ္တာ၊ စေတနာတွေကို တွေ့ရမြင်ရလေ မြေနှင့်ဝေးရမှာ ကြောက်လေလေဖြစ်ပေမယ့် မြေကိုလည်း သူပျော်သလို ပျော်စေ ချင်သည့်ဆန္ဒတစ်ရပ် သူ့ရင်မှာ ပြင်းစွာရှိနေခဲ့သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မြေတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ပြန်လည်ဆုံစည်း
စေချင်သည်။ အထူးသဖြင့် မြေရဲ့ချစ်မြတ်နိုးသူ အတွက်။

“ကျီး”

“အမလေး လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ စနိုးလေးကို ကားတိုက်
သွားလို့”

“အို စနိုး စနိုး”

“သမီး သမီး”

ကျယ်လောင်သော ကားဘရိတ်နင်းသံနှင့်အတူ စူးစူးရွား
ရွား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့်
အိမ်ဖော်မလေးအသံကြောင့် စဝ်ခွန်ချိုင် တွန်းလှည်းလေးကို နေရာ
မှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီး ကလေးရှိရာသို့ ပထမဆုံး ပြေးထွက်သွားသူက
မြေ။

သူမနောက်မှ အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟစ်အော်ပြီး သမီးဖြစ်သူ
ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုသည့် စိတ်ဓောဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခိတ
တစ်ယောက်ဆိုတာကို သတိမထားနိုင်တော့လောက်အောင်
ဆတ်ခနဲ နေရာမှ ထရပ်ပြေးထွက်လာသူက စဝ်ခွန်ချိုင်။

“စနိုး”

“သမီး သမီး၊ ဟင် မျက်နှာမှာလည်း သွေးတွေနဲ့
ကျပ်သမီးလေး သေပြီဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါ”

“မင်း မင်း ငါ့သမီးကိုသတ်တဲ့ကောင်”

“အို ဦးခွန်ချိုင် မလုပ်နဲ့လေ”

“ကဲကွာ”

“ကဲကွာ”

“ခွပ် ခွပ်”

“အား”

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူထကုန်သလား
ထင်ရအောင် မျက်နှာမှာပေး ပန်းနုရောင်ဂါဝန်လေးမှာပါ စွန်းထင်း
နေသည့် သွေးများဖြင့် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသော သမီးကိုယ်
လေးကိုကြည့်ကာ စဝ်ခွန်ချိုင် အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားပြီး
နောက် ချက်ချင်းလိုပင် နေရာမှာ လဲကျသွားသည်။

“ကို”

မြေ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် သူမကြားနိုင်တော့။ လောကကြီး
... ခုလုံးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာသည်
မသိ သူ့အမည်ခေါ်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ သူ့သတိရလာချိန်မှာတော့
စိုးရိမ်သော မျက်နှာနှင့် ယူမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေသည့် မြေမျက်နှာ
ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟော သတိရလာပြီ”

“မြေ”

“ကို သမီး သမီးလေး”

“သမီးဘာမှမဖြစ်ဘူးကို၊ ရှေးခဲဖြစ်ပြီး သတိမေ့သွားတာ
အခုသတိရနေပါပြီ”

“ဟင်”

“ဒေါ်ပေါမြရေ သမီးကိုခေါ်ခဲ့ပါ”

စဝ်ခွန်ချိုင် သူနားသူမယုံနိုင်သေး။ လှုပ်ခတ်သွားသော ခန်းစီးနှင့်အတူ သမီးစနိုးကို ဦးခေါင်းမှာ ပတ်တီးဖြူဖြူလေးနှင့် ကြည်လင်ရွှင်ပျစွာ တွေ့မြင်ရခိုက် လှဲနေရာမှ ဝန်းခနဲပြေးထပြီး သမီးကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးပွေ့ယူလိုက်၏။

“သမီး”

“ဒက်ဒီသမီးလေးရယ်၊ ကံကောင်းလို့ပါလားကွယ်”

“ကံကောင်းတာကတော့ ပြောမနေနဲ့ကိုရေ၊ ကိုခြေထောက် တွေ”

“ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကို ကို လူကောင်းဖြစ်သွားပြီ”

“ဘယ်တုန်းကရော လူဆိုးဖြစ်နေလို့လဲ ကိုရဲ့”

“အာ မြေ ကိုအသက်”

“အို သမီးလေးရှိတယ်လေ”

ဝမ်းသာစိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သမီးကိုရော မြေကို ပါ သိမ်းကျုံးပွေ့ယူရှိုက်နမ်းလိုက်တာမို့ မြေပါ ဝမ်းသာပျော်ရွှင် စွာ စဝ်ခွန်ချိုင်နှင့်အတူ ရယ်မောလိုက်လျက် သူ့ကိုယ်ကြီးကို တင်းကြပ်စွာ ပြန်လည်ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိရပါတော့သည်။

ဘခန်း (၂၃)

ရွန်းမြစွာသာနေသော လရောင်က မြေခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အေးမြစွာ ဖြာဆင်းနေသည့်အသွင်ကို ငေးကြည့်ရင်း စဝ်ခွန်ချိုင်ရင် မှာ တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ရှားနေပါသည်။ မြေကို သူ့ဇနီးမယားအနေနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်မှန်သော်လည်း မြေမှာ အခုချိန်ထိ အပျိုစင်မလေး အဖြစ် ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

သူ့မှာရှိနေသည့် ဆိုးရွားသော ကံတရားက ဖယ်ရှားပစ် လိုက်သလို ကွယ်ပျောက်သွားပြီးနောက်မှာ လူကောင်းပကတိဘဝ ဖြင့် သူ့ဘဝအနာဂတ်ခရီးလမ်းက ချစ်သောဇနီး၊ ချစ်သောသမီး ဖြင့် ပျော်ရွှင်စရာအတိဖြစ်ပေမယ့် စဝ်ခွန်ချိုင် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင် နိုင်ခြင်းမရှိသေးပါ။

မြေကို သူ့ပိုင်ရှင်အစစ်လက်ထဲကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရမည့် တာဝန်တစ်ရပ် သူ့မှာရှိနေသည်။ မြေ သူ့ကိုဘာကြောင့်လက်ထပ်ခဲ့ တာကို သူသိသည်။ သူမကြောင့် ဒုက္ခိတဘဝရောက်သွားရသူ အဖြစ် မြေက သူမဘဝကို သူ့အတွက် အလျော်အစားသဘောမျိုး

ပေးဆပ်အနစ်နာခံခဲ့လေသူ။

တကယ်လည်း သူတို့သားအဖအပေါ်မှာ အိမ်ရှင်မကောင်း တာဝန်။ ဇနီးမယားတာဝန်ကျပြန်ခဲ့ရှာသူ။ မြေလောက် လိမ္မာ ယဉ်ကျေး၍ အကြင်နာတရားကြီးမားသော မိန်းကလေးမျိုး နောက် ထပ်ရှာသော်လည်း တွေ့မည်မဟုတ်။

တွေ့ခဲ့သည်တိုင်လည်း မြေကို ချစ်မြတ်နိုးသလို ချစ်မြတ်နိုးနိုင်မည်မထင်။ မြေလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကတောင် သူမ ချစ်မြတ်နိုးသော ချစ်သူကိုစွန့်လွှတ်ပြီး သူမလုပ်သင့်လုပ် ထိုက်တာကို လုပ်ရဲလျှင် သူလိုလူတစ်ယောက်က မြေစိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် သူပျော်ရွှင်မှုကို စွန့်လွှတ်ရရမည်ပေါ့။

“မြေ”

“ဟင်”

“အခု ကိုယ်ပြောခဲ့စကားကို အလေးအနက်ထားပြီး သေချာနားထောင်ပါနော်၊ ပထမဆုံး ပြောချင်တာက ကို မြေကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာပါပဲ”

“ကိုယ်ပြောတာ မြေ ယုံရဲ့လားဟင်”

“ယုံပါတယ် ကို၊ ဘာဖြစ်လို့ မြေကို ဒါတွေပြောနေရ တာလဲဟင်”

“ကိုအပေါ်မှာ မြေ အထင်လွဲမှာစိုးလို့ပါ”

“မြေက ကိုကို ဘာလို့အထင်လွဲရမှာလဲ”

လှပဝိုင်းစက်သည့် မျက်ဝန်းကြီးများဖြင့် စပ်ခွန်ချိုင် မျက်နှာကို အဖြေရှာသလို ကြည့်နေသည့် မြေကို မြတ်နိုးစွာ

သူပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မြေက ကိုကို အထင်လွဲရမှာလဲဆိုတော့ ကိုက ကိုချစ်တဲ့ချစ်သူကို ပျော်စေချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“ကိုရောဂါ ပျောက်သွားကတည်းက သိပ်ပျော်နေတဲ့ မြေပါကိုရယ်၊ မြေအတွက် တခြားပျော်စရာရှိရင်တောင် မလိုချင် ပါဘူး၊ မြေဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ကိုပါ”

“မြေ ကိုအချစ်ဆုံးရယ်”

သူဘယ်လိုမှ ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ မြေကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းကြပ်စွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး လှပသောမျက်နှာလေးထက် အနမ်းမိုးတွေ သွန်ချသလို ရွာပစ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ခနဲ ဖြေလွှတ်ပစ် လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ချစ်စရာကောင်းနေရတာ လဲ ကိုအသက်ရယ်၊ ကိုရင်တွေ မြေကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပွင့်ထွက် တော့မယ်ထင်တယ်”

တကယ်လည်း သူ စိတ်တွေပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်ချင်နေ သည့်အဖြစ်ကို မြေမသိ။ မြေကတော့ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲ တော့သလို မျက်နှာနီနီလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့နေပါသည်။ ထိုအမူအရာ လေးကပဲ မြေကို ပို၍ ချစ်မြတ်နိုးစရာဖြစ်နေသည်။

“မြေ”

“ဟင်”

“ကိုတို့...ကိုတို့ ကွာရှင်းကြရအောင်လား”

“ရှင်”

မြေက သူ့မျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေသည်။ မြေစိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ရူးသွားပြီလို့များ ထင်နေ သလားမသိ။ စဝ်ခွန်ချိုင်ကတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသူ အဖြစ် မချီပြီးကို ဟန်လုပ်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဆရာဦးမင်းပျိုကို မြေလက်ထပ်ပါ”

“ဟင်”

“ပြီးတော့ သူက မြေဆွဲကြိုးလေးကျန်ခဲ့လို့ဆိုပြီး ကိုကို ပေးခဲ့လို့ ယူထားလိုက်တယ်”

“အို”

မြေလက်ထဲရောက်လာသည့် ဆွဲကြိုးလေးကို အလန့် တကြား ဆုပ်ယူရင်း စဝ်ခွန်ချိုင်၏မျက်နှာကို နားမလည်နိုင်စွာ မော့ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တုန်းက တွေ့လိုက်ကြတာလဲ ဟင်၊ ပြီးတော့ ဒီဆွဲကြိုးကိစ္စ”

“ကိုက သူ့ကိုခေါ်တွေ့တာပါမြေ၊ ဆရာဦးမင်းပျိုက ကိုကိုလာရှာတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဆရာကို အထင်မလွဲပါနဲ့”

“ကိုကြောင့် မြေတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်လျက်နဲ့ ဝေးကွာခဲ့ ရတာ ကိုသိပါတယ်”

“အို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုထင်တာ မှားနေပြီ”

“ကိုမမှားပါဘူး မြေရယ်၊ ကိုရဲ့ ဒုက္ခိတဘဝအတွက် မြေချစ်သူကို စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံတာကိုသိတယ် ဦးမင်းပျိုကို မြေ လက်ထပ်ပါ”

ပြောရင်း စဝ်ခွန်ချိုင်အသံက တုန်ရီလာတာကို နားထောင် ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် နာကျင်ထိခိုက်နေပြီလဲဆိုတာ မြေသိနေသည်။ စဝ်ခွန်ချိုင်ပြောသည့် စကားတွေအားလုံး အတိ အကျမဟုတ်သည့်တိုင် မှန်သင့်သလောက် မှန်သည်ကို မြေ မငြင်း ပါ။

သို့သော် ဒေါက်တာမင်းပျိုလွင်ဆိုသည့် မောင့်ကို စွန့်လွှတ် ရခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းမှာ တခြားမည်သူနှင့်မှမဆိုင်။ မြေ တစ်ဦးတည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သောကိစ္စဖြစ်သည်။ စဝ်ခွန်ချိုင် ဆိုသည့် ကိုကို လက်ထပ်သည်ဖြစ်စေ လက်မထပ်သည်ဖြစ်စေ စွန့်ကိုစွန့်လွှတ်ရမည်သာ။

“မြေ”

“ပြောပါ ကို၊ မြေ နားထောင်နေပါတယ်”

“ကို မြေကို ပျော်စေချင်တယ်၊ အဲဒါကို မြေ နားလည် လား”

“နားလည်ပါပြီ၊ ကိုဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ကိုကို မြေ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ့မယ်”

“မြေရယ်”

ကို မြေကို တကယ်စွန့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လားဟု မြေ မမေး ပါ။ မြေ အခုလိုပြောလိုက်တာနှင့်ပင် ပျက်ယွင်းအိုစာသွားသည့် စဝ်ခွန်ချိုင် မျက်နှာပေါ်က ခံစားချက်က မြေရင်ကို လာရောက် ရိုက်ခတ်နေနှင့်သည့်အဖြစ်ကို သူမသိ။ နားလည်းမလည်။

လက်ထပ်ခြင်းအလုပ်မှာ ကလေးကစားစရာမဟုတ်သလို

ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းဖြင့်လည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခွင့်ရမည် မဟုတ်မှန်း မြေသိသလို ဘာကြောင့် စပ်ခွန်ချိုင် မတွေးနိုင်သည် မသိ။

“တစ်ခုတော့ ကိုသိအောင် မြေ ပြောခဲ့ပါ့မယ်၊ ဦးမင်း ပျိုကို အခုရော နောင်ရော မြေ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟင်”

“မြေကိုခွင့်ပြုပါ၊ ကွာရှင်းစာချုပ်လက်မှတ်ထိုးတဲ့ ချောကြ မှပဲ ပြန်တွေ့ပါရစေ”

“မြေ”

“မြေရှေ့ကဖယ်ပါ ဦးခွန်ချိုင်၊ မြေတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေရှင်”

ဦးခွန်ချိုင်ဆိုပါလား။

သူ မြေအကြည့်အပြောတွေထဲမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ မြေလက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆွဲယူပြီး မြေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

“ကိုကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်၊ ဦးခွန်ချိုင် ဟုတ်လား”

“ကွာရှင်းဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးမှတော့ မြေအနေနဲ့ ဒီလိုပဲခေါ်သင့် ပါတယ်”

မြေမျက်နှာလေးကို သူ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်စိတ်ချင်း၊ တစ်ပိုင်းချင်း သူ့နှလုံးသားတွေ ပွက်ဆူလာသည်။

“မြေ ဦးမင်းပျိုနဲ့ လက်မထပ်ဘူးဆိုတာ တကယ်လား

ဟင်”

“မြေမှာ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ သူရင်ခွင်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်ရင်ခွင်မှာမှ နားခိုမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်တိုင် နားခိုခွင့်မပြုနိုင် ဘူးဆိုတော့လည်း”

“မြေ ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ တခြားရင်ခွင်မှာလည်း နားခို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီရင်ခွင်မှာပဲ နားခိုလှည့်ပါ အချစ်ရယ်”

“ဒီရင်ခွင်မှာပဲ ထာဝရနားခိုပါလို့ ရင်ခွင်သခင်က ခွင့်တောင်းပါရစေကွယ်”

“ခွင့်ပြုနိုင်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

တုန်ရီနေသော စပ်ခွန်ချိုင်ထံမှ အမေးစကားအဆုံးမှာ မြေ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ပြည့်လျှံနေသော မျက်ရည် ကြည်တွေက ပါးပြင်နေပေါ် သက်ဆင်းကြွေကျသွားသည်။

“မြေရယ် ကိုကို မုန်းမသွားပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ကိုလေ”

“တော်ပါတော့ ကိုရယ်၊ ဒီလောက်ဆို မြေ ခိုဝင်မယ့် ရင်ခွင်ဟာ ဘယ်ရင်ခွင်ဆိုတာ ကို သိလောက်ပါပြီ၊ နောင်ကို သာ ဒီရင်ခွင်မှာ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ခိုနားခွင့်မပြုပါဘူးလို့သာ ကတိပေးပါ”

“စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်၊ မြေတစ်ယောက်တည်းအတွက် သာ ဒီရင်ခွင်တံခါးကို ဖွင့်လှစ်ထားမှာပါလို့ ကတိပေးပါတယ်

ကွယ်**

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရယ်

**ကိုကသာ ကိုရင်ခွင်မှာ နားခိုလာတဲ့ ကိုချစ်ဇနီးလေး
ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါဗျာ**

ကိုရယ်

နွေးထွေးသောရင်ခွင်မှာ မြေတစ်သက်တာ လုံခြုံချမ်းမြေ့
မှုနှင့် ထာဝရပျော်ရွှင်ခြင်းကို အပြည့်အဝ ရရှိမည်ဟု ယုံကြည်စွာ
ခိုနားလိုက်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်မလှပသော မင်းပျိုလွင်နှင့် အချစ်
ပြည်ဖုံးကားချပ်ကို တိတ်တဆိတ်ကွယ်ဝှက်မြုပ်နှံလျက် ထာဝရ
ရာသက်ပန် သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ချစ်သူတိုင်း ဧပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ဧမတ္တာဖြင့်

မြပုလဲသွယ်